

THE
MAHARAJA'S COLLEGE
MAGAZINE
ERNAKULAM

REMEMBER THESE CENTRES

Alleppey	Erode	Ootacamund
Alwaye	Irinjalakuda	Palghat
Bangalore	Kottayam	Salem
Bombay	Kumbakonam	Tinnevely
Calcutta	Mala	Tiruppur
Calicut	Madras	Tiruvalla
Chalakudy	Madura	Trivandrum
Coimbatore	Mangalore	Trichinopoly
Colombo	Munnur	Trichur
Willingdon Island		

AND

YOU CAN HAVE YOUR DEMAND DRAFTS

&

TELEGRAPHIC TRANSFERS FROM

THE BANK OF COCHIN LIMITED

(DOMESTIC DIVISION)

ERNAKULAM

Code BENTLEY'S

Telegrams COCHINBANK

Reg. No. 30

Licence No. 31/1114 Dated June 1936

Sept. 194

Vol. XXV No.

THE
MAHARAJA'S COLLEGE
MAGAZINE
ERNAKULAM

THE MAHARAJA'S COLLEGE MAGAZINE ERNAKULAM.

Vol. XXV

September, 1943

No. 1

CONTENTS

English

Editor: Dr. G. F. Papali, M. A.

ONAM	Rao Sahib K. Achyutha Menon, B. A., B. L.	1
LIFE IN LITERATURE	P. Sankaran Nambiyar, M. A. Hons.	3
THE SYSTEM OF AYURVEDA	T. K. Krishna Menon, B. A.	12
NOTES ON KERALA HISTORY	K. R. Pisharoti, M. A., L. T.	17
DUTY	S. Parvathi Devi Cl. IV B. Sc.	21
THE BLESSINGS OF WAR	Cyril Bernard, T. O. C. D.	22
THE FOURTH DIMENSION	G. B. Narayana Iyer, M. A., L. T.	25
THE A. B. C. OF PHYSICAL EDUCATION	Mrs. Margaret Chithalan, B. A.	29
ANALYSIS & CRIME	K. V. Krishna Warrior, M. A.	32
SOME ACCIDENTS IN CHEMISTRY	S. Parvathi Devi Cl. IV B. Sc.	36
ENGLISH AS WORLD LANGUAGE	Dr. G. F. Papali, M. A., Ph. D. (Lond.)	40
AUTOMOBILE TYRES	Joseph J. Panakkal	44
EXTRA-CURRICULAR ACTIVITIES		47
STAFF REPRESENTATIVES 1941-'44		52
THE STUDENTS' COUNCIL		54
REPORTS FROM HOSTELS		56
The Rama Varma (Cosmopolitan) Hostel		
The Shanmukham (Christian) Hostel		
The Women's Hostel		
The Harjan Hostel		
The S. N. V. Sadanam		
Muslim Hostel		
The Thiyya Hostel		
A VOYAGE	P. Raimakala	60
IN MEMORIAM		63
NOTES		64

Malayalam

Editor: P. V. Krishnan Nair, B. O. L.

SANSKRIT	Kannan Janardanan	1
AN APOSTROPHE TO POETRY	P. Sankaran Nambiyar M. A.	5
RELIGIOUS AMITY IN MEDIEVAL INDIA	P. V. Krishnan Nair, B. O. L.	7
WAITING	R. Ramachandran	10
DREAMS	K. J. Augustine M. A., L. T.	11
ODE TO NIGHTINGALE	G. Sankara Kurup	14
SUN-POWER	M. O. Joseph	19
STALINGRAD	P. K. Gopalakrishnan	24
WEAVER	Kabir (Translation)	24
AN OLD WOMAN	Unnikrishna Menon	25
CRESCENT MOON	A. V.	30
THE CLOUD-MESSENGER-A CRITICAL STUDY	E. Raghava Warrior M. A., L. T.	31

ONAM

The high importance attached to Thiru-Onam by the Malayalee finds expression in two racy proverbs. One says : 'കാണം പിറന്നിട്ടെങ്കിലും കാണം ഉണ്ണണം', which, translated freely, means 'You must eat your Onam feast even if you have to sell away your *Kanam* (tenancy) right.' The proverb establishes two things : one, that Onam was a most important feast in Malabar ; and two, that *kanam* was the highest form of land-holding open to its non-Brahmin inhabitants. Another proverb, and a more appealing one, gives expression to the heart-breaking lament of the half-starved but immortal dependant, *Koran*, attached to an unnamed, aristocratic, yet miserly and exacting, Nambudiri household :

'കാണം വന്നാലും ഉണ്ണി പിറന്നാലും
കാറന്ത' കമ്പിളിൽ തന്നെ കഞ്ഞി'.

Translation is sure to deprive the original of much of its force and significance. 'Onam may come, an heir may be born ; but *Koran* gets his usual congee in a plated plantain leaf'. The anguished voice of *Koran* finds a sympathetic echo in the cry of the workers all over the world for living wages and reasonable hours of work.

Onam is well-known wherever the Malayalee is known. What it signifies, is still a matter of speculation. Most people believe, or at least still maintain, that it is the commemoration of the visit of Mahabali, the mythical Emperor of Malabar, to his previous territory from the immortal regions, where, along with other good rulers, he still lives, to have a look at the country which he once ruled over so wisely and so well. It is commonly believed that when that great King reigned over this fair land of ours, the country overflowed with milk and honey. The celebrations and festivities connected with Onam are supposed to be attempts to keep up old-time appearances, so that the kind and simple-hearted monarch might return to his immortal abode glad at heart that Kerala is, what it was, the land blessed of the gods.

Dr. Gundert introduces a slight variation to this story in his Dictionary. He describes Onam as the national festival on the new moon of September lasting for ten days, when Parasu

Rama is still said to be on a visit to Kerala. This is in strict accordance with the traditional account of the origin of Kerala. Its accuracy is, however, open to very serious doubt. In the first place, Onam need not always be in September, and in the next place, the learned lexicographer had forgotten that Parasu Rama, the destroyer of the Kshatriyas, was, to put it very mildly, not a favourite with the Kshatriya Kings of Malabar. It is extremely unlikely that they would have encouraged or participated in festivities or celebrations connected with the visit of Parasu Rama to this land. Forgiveness, even among good Rulers, has a limit.

There are others who maintain, and possibly with a better show of reason, that it began as an annual celebration of the foundation day of Trikkakara Temple, built by the Perumals and regarded by their successors as the leading Temple in all Kerala. The ten days from Atham to Thiru-Onam were days of festival in that Temple, with its once famous 'Danodaka Pozha', (lit. the Tank for the Offerings) into which worshippers who flocked thither from all parts of Kerala threw their offerings and gifts. The view gains considerable support from the installation and worship of 'Trikkakara Appan' on Onam day in every Malayalee household. In some places, in what is now British Malabar, the idol is called Mathevar or Mahadevar, the God of Gods. The Athachamayam ceremony, still observed by the Maha Rajas of Cochin and the Zamorins of Calicut, symbolises, according to accepted authority, their departure in state to Trikkakara Temple for the festival. This further fortifies the view that Onam is really intimately connected with the Utsavam in that Temple. This accounts for the religious atmosphere that pervades the whole celebrations from start to finish. The 'Trikkakara Appan', made of moist clay, lined in white with drippings of rice-paste and bedecked with flowers, may not, even at its best, be a striking work of art or a thing of beauty; but it is what is above all art and outward beauty, a symbol. It represents the yearning for the divine that is in every Malayalee bosom and the pious primitivism, which dominates during Onam time every household in Malabar from one end of the country to the other.

Whatever may be the true origin of the festivity, there can be no doubt that Onam is still the national festivity of the

Onam

Malayalees; for it represents the spirit of old Malabar, the land of fruit-laden palms, of manly men and womanly women, of clean homes with their genuine, if somewhat boisterous, hospitality, and of innocent games and pastimes, songs and dances, associated everywhere with simple, honest, sincere and self-sacrificing folk. It brings back to the mind of every Malayalee, like the whiff of a rose or a breath of lavender, memories of happy days and of sweet associations.

The pervading spirit of Onam is brotherhood and gaiety. Distinctions of class, and even of caste, vanished into thin air during the festive days in old Malabar. The high and the low moved on equal terms, and met on the village green to play games, and occasionally for a friendly bout known as Onathallu. Aristocratic maidens mixed freely with their maids and participated in the famous Kaikottikali dances, as old as the *Silappadikaram*. Boys, armed with mock bows and arrows, paraded the streets and sometimes marched behind the Oneswaran or Kummatti, with lively songs, to beg for bananas from house to house. All feuds and quarrels, so common in old Malabar, were shelved for the time being. Wars and battles ceased as if by magic. Mars enjoyed a period of enforced rest, and little Cupid, with his bow and arrow, flitted round playing havoc with youthful hearts and winning fresh recruits to the ranks of the ever increasing. Old folk songs and folk dances were dragged out from memory's nets; and groups of girls gathered round the spacious halls of some aristocratic household or other, and sang and danced to their hearts' content.

The tenant paid his Kudiyruppu (house) rent, one fanom in olden days, on the Onam day, and in turn received the customary present of Onuppudivas (clothes). The village carpenter, goldsmith and the blacksmith brought small offerings to their masters and patrons, and were given their usual perquisites. So did the village barber and the washerman. It was an exhibition of village life at its best, a reminder of the good old days of self sufficiency, mutual help and cooperation and of the times when the unsophisticated Malayalee had not capitulated to artificialities, subtleties and snobberies.

The festival comes at a time which perhaps is the best that

The Maharaja's College MAGAZINE

Malabar can present: the break between the two monsoons, when the air is wondrously pure, and sweet-scented flowers bloom everywhere; the banana plants groan under the weight of the Pride of Malabar, and the corn fields lie wrapped in a mantle of rich golden green. The festival is full of the gentle stir of reaping and winnowing and the bustle which follows a plentiful harvest. To the average man or woman, who has gone through life with a young heart and an unimpaired digestion, Malabar, at Onam time, is the nearest approach to Devaloka, the home of the immortals, that one can think of.

Onam is unique in several respects. There was the May-day in Mediaeval and Tudor England, which was a great public holiday, when all classes of people were up with the dawn and went a-maying. There were again the Vinali Urbana of Rome when the first wine of the autumn was tasted, the gay Floralia and the riotous Saturnalia, but nothing like Onam existed anywhere or has survived to the present day. Onam is the festival of festivals. Representing as it does the spirit of youth and joy, of freedom and good-will among men, of peace and plenty, it is bound to live for ever.

Rao Sahib K. ACHYUTHA MENON, B. A., B. L.,

(Old Student).

LIFE IN LITERATURE*

In Greek mythology there is the story of a giant named Antaeus whose strength was perpetually renewed so long as his feet remained planted upon Mother Earth, but who became as weak as a kitten when Hercules lifted him into the air. This myth acquires a profound significance when interpreted as symbolic of the connection between literature and life. It is from foundations in the solid ground, from the life of the people, that a literature draws vigour and rejuvenation. The best literature of any country, to be sure, holds a mirror up to the life of that country, either directly, as in realistic works, or obliquely, as in idealized creations of poetic imagination.

Literature of absolute, photographic realism stands, however, on a lower plane than literature of imaginative idealism. Photography, after all, is not an art, though the photographer may be an artist. Close observation and mechanical reproduction of minute details of life would result in a picture which yields a pleasure arising from the discovery of similarities between the original and its image. But there is a higher and more imaginative kind of realism in which the artist's powers of selection and rejection are in evidence. Even this does not represent art at its best. The poet Crabbe avows openly that he would paint the cot as "truth would paint it, and as bards would not." Gay, in his *Trivia* (1715) has the following picture of a scene from real life:—

"If when Fleet Ditch with muddy current flows,
You chanc' to roam, where oyster-tubs in rows
Are ranged beside the posts, then stay thy haste,
And with the savoury fish, indulge thy taste.
The damsel's knife, the gaping shell commands,
While the salt liquor streams between her hands".

What a far cry from this to "magic casements opening on the foam of perilous seas in fairy lands forlorn!" A true poet is, in fact, a maker, a scop, a creator—not a mere observer and copyist of real things.

* Extracted from an Address to the "English Association."

"Out of these create he can
Forms more real than living man,
Nurslings of Immortality."

(അപാര കാവ്യ സംസാര കവിതയെ പ്രമാണിച്ച്)

There is gold, there are houses; out of these the poet makes "golden houses". He is guided entirely by his own creative genius in selecting, rejecting and combining realities to produce artistic effects. He exaggerates certain aspects, suppresses others, casts the halo of his imagination around common and familiar objects so as to present them as uncommon and strange, and "gives to airy nothing a local habitation and a name". He creates entirely new worlds of fancy, into which the human mind can escape, if needed, for greater delight—worlds which bear but an oblique relationship to the realities around, being entirely the antithesis of contemporary conditions. The Gardens of Hesperides and the Islands of the Blest are as remote from Moorfields and Eastcheap Fair, as the Elysian Fields and the Happy Valleys are from Grub Street and Fleet Ditch. In this sense, even the Utopias of poets have a bearing on real life, since they indicate what *ought to be*, which is but a cry of despair of what *is*.

The object of poetic exaggeration is to present to us in a clearer and more impressive manner, as through a magnifying glass or microscope, certain special aspects of the reality to which the poet is eager to open our eyes. Scenes, events and characters are thus idealized, or represented as types; and we are made to comprehend and appreciate the universal, through the particular. This is how Clytemnestra, Lady Macbeth, Iago, Rama and Ravana remind us easily of their infinitely weaker counterparts in real life. Both Aristotle and Horace say that "every inspired poetic composition consists of two elements of life—one, the universal which represents the *idea* of the subject that lies dormant in all human minds; and the other, the particular form and character which the creative genius of the poet puts upon the subject. Through the particular and individual, we realize the universal and general.

Literature oscillates between Realism and Idealism from age to age—between life as it is, and life as it ought to be according to

Life in Literature

the poets. In either case, it has its roots still deep down in the life of the people.

The literature of the earliest period is permeated with the spirit of war and adventure on land and sea, so characteristic of the heroes of old; and it also reflects the loves and lives, the hopes and fears of our forefathers, together with their general attitude to the world on this side of the grave and beyond it. The body of pre-Christian English literature, for instance, whereof the crowning glory is that great Epic, *Beowulf*, tells us vividly of the manners and customs of the earliest settlers of England, their mode of life in peace and war, their ships and towns, the scenery in which they lived, their feasts and amusements — we have the account of a whole day from morning to night — the close union between the chieftain and his war-brothers; their women and the reverence given to them; the way in which they faced death, in which they sang, in which they gave gifts and rewards.

With Christianity, a new spirit enters English literature. The war-spirit did not decay, but into the song steals a softer element. The old fatalism is modified by the faith that the "fate" is the will of a good God; and Nature's gentler aspects begin to appeal to the poet's mind more than savage scenery. Even the earliest works in English literature were full of domestic love, the dearness of home, and the ties of kinsfolk—to which a new grace is added when Christianity mellows the manners of the hardy race.

A large volume of religious and didactic literature sprang up in the wake of Christianity, in response to the people's craving for something more efficient than their old beliefs for the solution of the problems of life. Besides, histories and romances such as those of King Arthur and the Round Table also became popular during the mediæval period.

In Chaucer's "*Canterbury Tales*", we get a panoramic view of the life of the Middle Ages; while Langland, in his vision of the "field full of folk", gives us many references to contemporary evils, and satirical portraits of professional men, like the lawyers "that would not give a mum from their mouths unless money were shown". By the way, these satires are of great value during all periods as comments, one-sided and exaggerated though, on various phases of contemporary life.

The Elizabethan period was one of supreme national glory, which is unmistakably mirrored in the literature of the period. The great literary outburst of the days of Spenser and Shakespeare may be looked upon as the efflorescence of the prosperous life of the people. Voyages and discoveries, maritime and astronomical, enlarged the horizon both geographical and mental; and the popular imagination was alert and eager to take in anything of wonder and romance. The Renaissance had produced a wild spirit of exhausting all the possibilities of human life. Every form, every game of life was tried; every fancy of goodness or wickedness, followed for the fancy's sake. Men said to themselves, "attempt, attempt". The attemptings in literature were unlimited. Anything, everything was tried, especially in the drama. Masques, pageants, interludes and plays poured forth in profusion under the patronage and in honour of the good "Queen Bess" and her courtiers; and the mind of the nation was quickened and educated in this way. At the sight of the works of the great Elizabethans — Spenser, Marlowe, Shakespeare, Ben Jonson, Lyly, Sidney, Bacon and hosts of others — we cannot help exclaiming, "Here is God's plenty!"

This was followed by a period of decline in the national vigour, and we see the Metaphysical poets and the Quietists of the 17th century (Donne, Cowley, Herbert, Herrick, Carew, Lovelace, Suckling, Crashaw, Vaughan, Traherne) drifting away from real life. This was the age of Puritanism, of which the two most representative writers were Milton and Bunyan.

Hitherto poets were mostly interested in man as influenced by the passions. But hereafter, poets like Dryden and Pope leave the passions aside and give greater prominence to the social and political instincts in man. Thus arises the satiric, didactic, philosophical and party literature of a new school in the 18th century. With the spread of education among the people, the demand for prose literature increases, and we have a rich output of various kinds of prose in the essay, the novel, the drama, biography, history, travel, and later on, the short story, during the age of democracy.

Life became too artificial in the 18th century, and literature pandered to it. But before the end of the century, signs of revolt became manifest, and the French Revolution supplied a fresh

Life in Literature

impulse for new ideas and experiments in literature. There was a return to nature in every sense of the term. The simple life of the poor and the scenery of the country were idealized into subjects for poetry. The ideals of liberty, equality and fraternity were assimilated by the literary men of the age. The work of the poets from 1790 to 1832 can best be grouped round the excitement which the ideals of the French Revolution kindled in England. Wordsworth, Coleridge and Southey accepted them at first with joy, but receded from them when they ended in the violence of the Reign of Terror and in the imperialism of Napoleon. Scott turned from them with pain to write of the romantic past which they destroyed. Byron expressed the whole of the revolutionary spirit in its action against old social opinions. Shelley took them up after the reaction against them had begun to die away. Two men, Rogers and Keats, were untouched by them.

Keats marks the exhaustion of the impulse which began with Burns and Cowper. There was no longer now in England any large wave of public thought or feeling, such as could awaken the national emotion and life, out of which poetry is naturally born.

Then in the middle of the 19th century, again, fresh impulses came to poets from the Reform agitation, the Oxford Movement, the critical and scientific investigations etc. of the time. Tennyson and Browning, who had begun by imitating Keats and Shelley respectively, cut out independent paths for themselves in due course. They passed through a long period of change and development, during which all the existing foundations of faith and knowledge and art were dug out, investigated, tested, and an attempt made to reconstruct them, an attempt which still pursues its work. The next generation of poets, represented by Matthew Arnold and Arthur Hugh Clough, expressed the restlessness and hopelessness of a world which had lost the vision of the ancient stars, and could cling to nothing but a stoic conduct. Those who came after them (like the Rossettis) sought refuge from the sordid realities of life in worlds of beauty and romance and ancient heroism.

In our own century, however, new forces of inspiration have come into play, serving, as it were, to whip up life and literature into re-invigorated activity. The Great European War yielded a

bumper harvest of verse, of unequalled merit, of course, some of a realistic and much of an idealistic and even escapist type. During the last ten years, literature and life have come together more closely than ever in the works of authors both British and Indo-Anglian.

Literature and the people have moved towards each other thanks, among other developments, to the vast increase in popular education, the popular press and the popular reporter. Above all, the culturally submerged classes have begun to speak for themselves. Present-day literature is realistic with a vengeance.

Fashions and forms go on changing from time to time in literature as in life, and the preferences and exclusions of each age, its prevailing tastes and tendencies are faithfully reflected in its outstanding literary works. Thus through epic and drama, with their innumerable variations, through long narrative verse and romance, through satire and novel, we have come to the short story and the short drama, the short essay and the short lyric in an age notorious for its short-cuts in every walk of life. Likewise the earlier literature of Feudalism, mainly interested in the life of royalty and aristocracy, has made way for one in which authors seem to revel in the squalor and trapped abjectness of the lives of poor families and working classes. A writer like Mulk Raj Anand, for instance, author of the *Coolie* and other remarkable works takes as his world, not the feudal splendours and feudal mysticism of traditional Indian literature, but the hard and suffering lives of the millions of his country's poor. It is the idea of public writing, of speaking to the people and with the people in their struggle for a better world, that animates a vast body of the world's literature during recent years. Literary men, no doubt, have evinced keen interest in the burning problems of contemporary life during all the ages, and (like Dickens and Disraeli) have written their masterpieces with a special purpose or message. In other words, propagandist literature of one kind or another has been a feature of all times, but at no other period have literary men shown such zealous and lively interest in the general problem of society's illness as at the present day.

It is equally true of the life as of the literature of any nation that when it lapses into a state of dullness and general decadence

Life in Literature

after a period of prosperity, there should be an incoming of some strong and fresh impulse to prop it up and give it a new lease of life, if it should not completely wither away. England has all along been very fortunate in this respect. The advent of Christianity, the Norman Conquest, the Renaissance, the Restoration, the French Revolution, the great European War — all these mark turning points in the history of English life and of English literature alike.

And now the present World War bids fair to be a source of inspiration on an unprecedented scale to literary men all the world over — that is, if they survive the titanic struggle against the forces of darkness. Just at this moment, however, we feel we are as much at the mercy of colossal forces of disruption as the farms of Italian peasants set on the slopes of the Vesuvius. But we hope that our life and literature will ultimately emerge triumphant from this temporary suffocation, as that is the inspiring lesson taught to us so far by "the best that has been known and said in the world".

— P. SANKARAN NAMBIYAR, *M. A., Hons.,*
(*Old Student*).

THE SYSTEM OF AYURVEDA*

The word, Ayurveda, means the knowledge or science of life. Charaka defines it as "The science and art of living a happy long life in a manner useful to society"; while Sushruta has for its aim "The preservation of health in the healthy and the restoration of health to the diseased," rightly covering the preventive medicine and the healing art which are enclosed in Ayurveda. Even the treatment of animals and plants forms a part of Ayurveda.

Generally, the science and art of medicine are divided into eight sections. That is, perhaps, why the latest among the ancient works was called the *Ashtanga-Hridaya*, the heart with eight parts. You will admit that heart does consist of eight parts or vessels. The sections are: (1) (1) *Kayachikitsa*, the diagnosis and treatment of diseases in general; (2) *Salayam*, comprising surgery and midwifery; (3) *Salakyam*, of the eye, ear, nose and throat; (4) *Agatatantam*, toxicology in its widest sense and treatment of poisons and infections; (5) *Kaumara-bhratya*, treatment of the diseases of the children; (6) *Bhutavidya*, hypnotic treatment especially for all mental troubles; (7) *Rasayana-tantram*, science of rejuvenation; and (8) *Vajeeekaranatantram*, the science of preserving and restoring the reproductive function. The last three are just creeping into the western system.

Ayurveda is based on the much maligned *Tridosha* Theory. In the words of Vaidyasastranipuna, Dr. L. A. Ravi Varma, M. B., B. S., M. O. C. D., (Lond.), "in fundamental principles and lines of treatment, it is fully scientific and second to none; in some respects, in fact, it may even excel modern teachings."

Vata, Pitta, and Kapha or Sleshma are the triads. They are wrongly equated with the three humours by some, and to wind, bile, and phlegm by others. Both are wrong; and, because the matter is serious, there is no room for the other humour about these misguided meanings.

* Excerpts from an Address before the Cochin Medical Association on 25-7-1943.

- (1) കായചികിത്സാശാസ്ത്രം ശബ്ദ സംഹാരം മരുന്നാശയം
 അഷ്ടാംഗസംഹാരം ചികിത്സാശാസ്ത്രം സംഗ്രഹം ॥

The system of Ayurveda

Vata, Charaka describes as

രൂക്ഷം ശീതം ലഘു സൂക്ഷ്മ ശ്ലേഷ്മാ മ വിരോധ വര

രൂക്ഷ (rukshah) denotes excitability; ലഘു (laghuh) extreme quickness of activity; ശീത (sitha) that by itself inactive; ഖര (Kharah) that the material basis is solid in nature; സൂക്ഷ്മ (sukshmah) the fineness of the structure of the material basis; ചല (Chalah) its function as the motive power; and വിരോധ (visadah) the clear white colour of the material basis. What does all this come to? It would mean that "Vata is that which is susceptible to excitation, quick in transmitting the excitation produced by some other agent, unable to produce any impulse by itself, and that the material basis of the functions is white, solid and very fine in structure." What could this be but Nerve and its well-known functions? The point that Vata-hata means paralysis fully supports this notion.

Pitta stands for secretions and sleshma for the system of connective tissues, such as the skin, mucus membrane, blood and so on. The healthy state of the connective tissue depends on that of the nervous and secretory systems, while of these, in their turn, rests on the health of the connective tissue system and its ability to protect the body from toxic agents. Thus, the health of an individual depends upon the balanced condition of these three parts as every unbalance means ill health. That is just what Ayurveda declares.

The pathology, or to speak in the words of a layman, the cause and cure of ill in Ayurveda is based on this tridosha principle. In the light of the aspect in which I have considered it, is it not scientific and in full agreement with the most modern teaching on the subject? Those who are eager to study the subject more fully, may profitably consult *Sidhanta Nidanam* and *Pratyakshasarirom* by Kaviraj Gayanath Sen and an article by him on the *Tridosha Theory* in the *Ayurveda Journal* of July 1925. As for its efficacy, Kaviraj Gurnini Bhushan Roy, M. A., M. B., has asserted about it in these emphatic terms. "I shall be guilty of the basest ingratitude to Ayurveda if I do not gratefully recognise and loudly proclaim that the Ayurvedic theory of Tridosha has always helped me both to diagnose and to treat cases more successfully than if I have followed only the guidance of the Allopathic system."

The upsetting of the tridosha equilibrium is, as stated above the cause of diseases. The determining and immediate causes, according to Charaka, are three; (1) (അസ്വാസ്ഥ്യനിവാരണശാലം) the entry of foreign bodies that have no community of essence with the body, (2) (പ്രകൃതിവിരുദ്ധം) neglect of the dictates of nature, and (3) (പരിണാശം)

natural decay. How simple and how exhaustive! I believe no allopathic doctor can take exception to this rational classification....

The history of Indian Medical Science reveals that there were in its early days two different departments, one led by the sage Atreya and the other headed by Dhanvantari, a rajarshi. The former represented the school of medicine, and the latter of surgery. Both had a number of distinguished disciples, each one of whom wrote a work, generally called after the name of the author, on the subject of their study. Almost all these samhitas are lost to us. *Charaka samhita* is only a skeleton of the work by Agnivesa, a pupil of Atreya, as recast by sage Charaka, while *Susruta Samhita* is only a recompiled summary of the old work of Susruta, a Sishya of Dhanvantari. A few of the rest are known only from references made in later compilations and commentaries. The two works that are now extensively used, I mean the *Ashtangasamgraham* and *Ashtangahrdaya* are more or less, based on *Charaka* and *Susruta Samhitas*.

Charaka and Susruta Samhitas were rendered into Arabic; the Arabic translations were then dressed in Latin garb. The Latin version formed the foundation of the European medicine.

The Report of the Madras Government Committee on the indigenous system of medicine, remarks that, from the standpoint of science, the Indian systems are strictly logical and scientific; while from the standpoint of art, they are not self-sufficient at present, especially on the surgical line, though in the Medical line they are generally speaking quite self-sufficient and economical.

Let us examine the surgical side.

Susruta emphasises the need of the dissection of the human body for purposes of study. "Therefore one must prepare a corpse and see by careful dissection every part of the body so as to get a clear and definite knowledge of the body which must be devoid of doubts." (*Sarira* Ch. VI). The following quotation from the *Encyclopaedia Britannica* presents some idea of the achievements of Ayurveda in surgery:

"There are certainly some dexterous operations, described in Susruta, (such as Rhinoplastic) which were of native invention; the elaborate and lofty ethical code appears to be of pure Brahminical origin, and the very copious Materia Medica (which included arsenic mercury, zinc and many other substances of permanent value) does not contain a single article of foreign source. Susruta describes more than one hundred surgical instruments made of steel... There were fourteen varieties of bandage. The favourite form of splint was

The system of Ayurveda

made of chips of bamboo. Fractures were diagnosed, among other signs by crepitus. Dislocations were elaborately classified, and the differential diagnosis given. Wounds were divided into incised, punctured, lacerated, contused etc. Cuts of the head and face were sewed. Skill in extracting foreign bodies was carried to a great height, the magnet, being used for iron particles under certain specified circumstances. Leeches were more often resorted to than the lance; cupping was also in general use. Poulticing, fomenting and the like were done as at present. Abdominal dropsy and hydrocele were treated by tapping with trocar, and varieties of hernia were understood, omental hernia being removed by operation on the scrotum. Besides the operations already mentioned, the abdomen was opened by a short incision below the umbilicus, slightly to the left of the middle line, for the purpose of removing intestinal concretions or other obstruction (laparotomy). There was a plastic operation for the restoration of the nose, the skin being taken from the cheek adjoining, and the vascularity kept up by a bridge of tissue. The ophthalmic surgery included extraction of cataract. Obstetric operations were various, including Caesarian and crushing of the foetus."

What led to the decline of surgery in India? The ceremonial uncleanness attached by the Hindus to the dissection of corpses and the antipathy evinced by the Jains and the Buddhists to the causing of pain to any, stood in the way of the progress of surgical science, while the invasions of foreign nations and the vandalism they encouraged, the lack of patronage by the Government and the courts, and the recognition given to allopathy as an official system give the clue to the decline of Ayurveda as a whole.

Kautilya's *Arthashastra*, 4th century B. C., contains instructions for the postmortem examination of bodies in case of suspected death. But, later on, nearly 2,200 years ago, Asoka prohibited the practice of human dissection by a Royal edict.

Susruta and Vagbhata discourse on anatomy, and give detailed directions for major and minor surgical operations. The commentaries to these make mention of earlier works on anatomy, particularly of *Bhoja Samhita*.

In Physiology, it will be evident to those who have studied Ayurveda that it has fairly understood the features of digestion, secretions, metabolism, the circulation of blood and other important facts. About circulation, Charaka says that from the heart emanates the vessels carrying blood into all parts of the body, the element which nourishes the tissues and sustains the life of all animals. He describes the

corpuscles with some degree of precision. (Ch. 30) Susruta states that the colouring matter of the blood is derived from the liver and the spleen. I have already adverted to the Tridosha theory, the soundness of which is proved by the success in the treatment of diseases founded on that principle.

In Indian medicine, diagnosis plays an important part, and yet, by an irony of fate, Ayurveda is despised for being deficient in that. One may decry the quacks who, with a smattering of undigested knowledge of *Ashtangahrdya*, go about in the guise of physicians, but it will be a calumny if Ayurveda is impeached for a defect it did not possess. Every Ayurvedic physician, worthy of that name, is expected to be an expert in the diagnostic methods. All the senses, except the tongue, had to be trained for the purpose of diagnosing diseases. To aid these, tubes and specula also were constantly used. The pulse, its speed, rhythm, volume and compressibility, formed a subject for special study for determining the condition of the cardinal principles—Vata, Pitta and Kapha. The examination of urine was insisted on. Ayurveda has simple methods for understanding its specific gravity and physical features.

The nature of infection by contact, breath, food and so on, the bacterial origin, did not escape the ancient sages. Fevers, leprosy and other skin diseases, tuberculosis, cholera, plague and other epidemics came within their purview. The existence of Krimis, bacilli, and their power to propagate diseases were referred to even in the Vedas. Even a chapter on climatology finds a place in ancient medical treatises.

There is a chapter called (*Alimany*) *Dinacharya* in *Ashtangahrdya*, indicating how an individual's daily routine should be, so as to avoid diseases and maintain his health unimpaired. When to get up, how to bathe, what to eat and drink and when, the way to lie down, so on and so on. I wish you will kindly make it worth your while to read it with some care. Then you will appreciate the far-sighted wisdom of the ancients. It will repay perusal in another way. For you will be charmed by the grace and beauty of its language. Like many other works on Indian Medicine, *Ashtangahrdya* is not only a standard scientific treatise but also, as a recent reviewer has put it, "a literary gem of such exquisite quality that, in certain parts of India, portions of it are taught like *Raghuramsam* and *Kumarasambhavam* and other classic Kavyas to students of Sahitya and other non-medical courses as part of their cultural and literary studies."

—T. K. KRISHNA MENON, B. A.,
(Old Student).

NOTES ON KERALA HISTORY

Kerala is the name of a country and not of a kingdom, and the kingdom of Kerala has not always been co-extensive with the country so-called. There were in Kerala many kingdoms, and yet the modern student is generally familiar only with Travancore and Cochin, and sometimes also with those of the Zamorin and the Raja of Chirakkal, while the student of the ancient history of Kerala is told ceaselessly only of one kingdom — the kingdom of Venat *alias* Travancore, which is not rarely found equated also with Kerala. It is strange that there should be found no reference to Cochin or Calicut or Kolattiri in any of the works purporting to deal with our ancient history: these two as well as the numerous other kingdoms which flourished in our land from times of yore up till the beginning of the 18th century A. D. are found merged in Venat ! It is therefore desirable to clarify the position of the various kingdoms in Kerala till the emergence of the modern State of Travancore some time about the beginning of the 18th century.

A theory of collateral branches, which was originally advanced by Mr. Shangoony Menon in his *History of Travancore*, written half a century ago, was accepted impliedly by the late Mr. T. Gopinatha Rao, the Superintendent of Archaeology, Trivandrum, and continued by Mr. Menon's son, the late Mr. K. P. P. Menon, the author of the *History of Kerala*. The author of the State Manual, does not countenance this theory openly, but its implications are not lost upon him, when for instance he equates Venat with Kupaka. This theory, and particularly that part of it which expounds the Venat-Kupaka equation, is found accepted as an *ipso dictum* by Messrs U. S. P. Iyer and A. K. Pisharoti and used as such in their historical and literary writings. The wide publicity that is given to the theory has led to a complete misunderstanding of the ancient history of the varied kingdoms in South Kerala till the period of Raja Martanda Varma Kulasekhara Perumal, who, by conquest and by annexation, unified those small states and formed the modern State of Travancore and has hence rightly come to be hailed as the maker of modern Travancore.

The theory was first enunciated presumably for the purpose of equating Kupaka with Venat; and it was advanced by the late Mr. Shangoony Menon, in his *History of Travancore*, who based himself upon the statement of the Dutch writers.

The Dutch writers have made two statements, setting forth the lists of kingdoms in South Kerala. The first of these statements would have it—and this is the earlier one—that Tiruvatamkur and Jayasimhanat were the more important kingdoms in the South; and the second statement of 1675 A. D. mentions in all seven states in the south, namely Tiruvatamkur, Attingal, Elayadatt, Perumtalli, Jayasimhanat, Karunagappalli and Porkkad. The latter statement would also have it that all these varied states were unified by Raja Martanda Varma and brought under his rule, except Jayasimhanat which continued to be independent. These statements would only mean that there were so many independent kingdoms in the south and that they continued to be existing independently, till they were subjugated and annexed by Raja Martanda Varma. It certainly could not be made the basis for starting the theory of collateral branches for the Venat royal house. A historical statement of this theory and of its development is still more interesting. Compare the following tabulated statement on the subject, as expressed by Travancore writers:

S. Menon's view	Ullur's old view	A. K. Pisharoti's old view	A. K. Pisharoti's new view	Ullur's new view
Tiruvatamkur Jayasimhanat Venat	Tiruvatamkur Jayasimhanat Venat	All these were inde- pendent kingdoms	Attingal Jayasimhanat Venat	Attingal Jayasimhanat Venat alias Ciravayi alias Tirppappur Elayadatt Perumtalli Kayamkulam
Ciravayi Tirppappur	Ciravayi Tirppappur		Ciravayi Tirppappur	

A careful study of this statement of the collateral branches by different writers reveals a couple of very interesting facts. In the first place, no two writers are agreed in their lists nor are they agreed which of the five collateral branches are of the ancient royal house of Venat. Secondly, the same writer does not agree with himself at a later date—and for this disagreement no reason is given—and none of these agree with what is stated by the Dutch. Thirdly, the earliest of the Dutch statements gives only two kingdoms, while the second gives seven kingdoms; and of these seven, Mr. Menon accepted the first and the last and then added to them three more kingdoms, as suited his own view. This view was bodily borrowed by Mr. U. S. P. Iyer, who, however, in his latest paper changed it for some other list, in which he rolled up the last three kingdoms of his erstwhile master and substituted instead the second, third and fourth kingdoms given in the Dutch list which has been omitted by Mr. Menon, and rolled up the last three

kingdoms of his master into one, namely Venat, the terms Ciravayi and Tirppappur being taken by him as being synonymous. Mr. Pisharodi accepted only two kingdoms from the Dutch list and added to it the last three kingdoms mentioned by Mr. Menon. Mr. Pisharodi had however, on an earlier occasion, questioned even the very existence of Venat as a kingdom, but without further ado he boldly accepts the existence here. Mr. Iyer adds to his five 'kingdoms' one more, namely, Kayamkulam, which is not mentioned by the Dutch nor by Mr. Menon. The Dutch list does not give us the name of Venat anywhere, nor of Ciravayi nor of Tirppappur, and their statement simply shows that they were merely giving the names of kingdoms which then existed, and not the names of the collateral branches of the Venat royal family. That this is the position is also clearly seen from the fact that in some cases at least they have given the boundaries of the kingdoms they have mentioned. Now even if we are prepared for *purposes of argument merely* to take their second statement as laying down the collateral branches of the Venat royal family, still there looms another great difficulty. The statement also contains the names of two other kingdoms—Karunagapilli and Porakkad—and at any rate the latter of which nobody has so far cared to characterise as a collateral branch of the Venat royal family.

It is a pity that the ancient history of a portion of Kerala should have been based on a theory which has found its way to popular books on the subject thereby vitiating a correct understanding of the history of South Kerala, and even of Kerala as a whole.

Among Travancore writers the editor of the *Lilathitika* alone takes a sensible position. While he is prepared to concede that these families might have had some sort of relationship as a result of adoption etc., he raises a doubt whether there ever was a kingdom called by the name Venat. He believes that, while all the states mentioned in the Dutch statement, had some sort of control or ownership over Venat, the latter had no right of ownership over the other kingdoms. After having thus set forth his view of the theory and accepted all that the rejection of that theory means, strangely enough, six years later, he makes the statement that Ravi Varma Venadarkon, figuring in the *Unninitisandesa* was identical with Ravi Varma Kulasekhara Deva of the Kupakas! This is a silent acknowledgement of the theory of collateral branches propounded by Mr. Menon and the acceptance of the equation of Venat with Kupaka! No doubt a man is free to change his opinion, but scholars generally change in the light of any fresh evidence that may be available. In this particular instance the writer has

The Maharaja's College MAGAZINE

not explained the grounds for his change of view. Thus while the editor of the *Lilathilakam* rejects the theory of collateral branches, the editor of the *Unninilizandesi* accepts the theory and repeats it in his *Tiruvitamkurcaritam*!

The attitude of mind which the editor of the *Lilathilakam* adopted in his Introduction seems perfectly tenable, and there is evidence enough to show beyond all possibility of doubt that all the kingdoms mentioned by the Dutch were sovereign states. Thus while all Travancore writers would hail Ravi Varma Kulasekhara Deva as an ancestor of the Venat kings, i.e. kings of Travancore, they would elsewhere also point out that he had as his contemporaries two kings of Venat! An analytical study of the published writings on the history of Travancore clearly shows the simultaneous existence at more periods than one, and that even as late as 800 M. E., of Venattadikal, Tirppappumuppil or Muttavar, Jayasimhanat Muttavar, Ciravayi Muttavar etc. Notwithstanding the statements of Messrs Sundaram Pillai and Menon, we know that Attingal was forced, at the point of the sword, to merge itself into the kingdom of Raja Martanda Varma, as evidenced by the treaty on the silver plate quoted in the State Manual, a treaty which gave the Senior Rani of Travancore the particular rights which she has been enjoying thereafter. Jayasimhanat and Kayamkulam were conquered and annexed by that same soldier king and his great general and Minister, Rama Ayyan Dalava, while Perkkad and Tekkenkur and Vatakkankur and Alangad and Parur were temporarily ceded by the Perumpatappu Muppil to Travancore owing to the exigencies of war for the sake of help. We are told by Mr. U. S. P. Iyer that Kottarakkara was functioning as an independent state till at least 800 M. E., and if we go further backwards, we find that Kupaka was the most important state in south Kerala and that it had its limits extending up to and including Trivandrum, while the *Prodyumnabhyudayam* tells us that Sri Padmanabha enshrined at Trivandrum was the family patron deity of Ravi Varma Kulasekhara Deva of the Kupakas. Available evidence proves that Tirppappu Muppil was not always the title of the ruler of Venat. The several genealogies of the rulers of Travancore seven of them are so far available—do not agree with one another. And naturally so; for each writer was rushing at a tangent, and for the sake of certain pet theories which he wanted to propound or which were found accepted by earlier writers, he has had to sacrifice historical accuracy and indulge in speculations while pioneer writers still further confused the issues by other speculative equations such as Venat *alias* Musika, Venat *alias* Purali, Venat *alias* Travancore *alias* Kerala!

Notes on Kerala History

The equation of Venat with Travancore is a historical solecism, whether we understand these terms as bespeaking geographical units or royal families. For these two have never been co-extensive in any period of Kerala History. If we are serious in our desire to reconstruct our ancient history we must look facts in the face and avoid speculation. Without minimising the labours of the pioneers in the field, we need not always swear by them. Let us learn true history with scrupulous regard to the facts before us. *

K. R. PISHAROTI, M. A., L. T.,
(Old Student)

* The interested reader is referred for the basis of this criticism to the papers published by the writer in collaboration with Mr. A. G. Warriar, particularly the following: i) Inscriptions of Sarvaanganatha, (*Bulletin of the S. R. V. R. Institute, Trichur*) ii) Cochin About 1300 A. D. (*Maharaja's College Magazine*); iii) Jayasimha Vira Kerala Varma of Quilon (*Indian Historical Quarterly*); iv) Ravi Varma—A Note (*Bulletin of the S. R. V. R. Institute, Trichur*).

DUTY

Further, further, do we go,
Through the fields of glory,
That our names may live and glow,
In our country's story.

More, more, let us work our way
Into the depths of knowledge,
Through the paths of duty, jolly and gay,
Let us win from school and college.

Nearer, nearer, splendour is to our dust,
So nigh is God to Man,
That when Duty whispers soft "Thou must,"
Youths must reply, "We can."

—S. PARVATHI DEVI, Cl. IV, B. Sc.

THE BLESSINGS OF WAR

Luckily for us nothing human is quite thoroughgoing. The best thing we pride in have plenty of defects in them, and the worst things we deplore have always had some bright side to them. There is a way with Providence for bringing about good out of the greatest evil; and the worst of evil does unwittingly occasion a deal of good.

We do not always break a thing by hammering it; we sometimes make it. And we are beginning to realise that high explosives do not so much shatter masonry, as cement hearts and build nations. Certainly, science has already abolished time and space. We have almost lost the privacy of our closet. We have nearly lost the pleasure of a journey which is scarcely begun before it is ended; and some of us have already started to shudder at the impending prospect of being shot through the stratosphere in a rocket-propelled steel bullet. We don't have now-a-days to strain our imagination to feel what Babel must have been like. A carelessly switched on receiver set will afford us that knowledge. Yes, science has done all that; but it needed a war to bring peoples to think and feel together, to put the voices in tune. The word "cosmic" was certainly known to us. But the most practical use we could find for it was to name that redoubtable ray which its enthusiasts profess to have discovered over the ceiling of the tropical sky or at the bottom of the Alpine lakes, till the global war forced upon us cosmic ideals and cosmic aspirations. We have been used to thinking of oceans as sheets of water dividing mankind, till the Atlantic Charter almost literally converted it into a sheet of parchment rolling the nations into one.

There is an equality which suffering alone begets, which used to be felt only in the trenches and dug-outs in former wars, but is now a common lesson in every shelter in the most civilised of civilian centres. And the *Blood Banks* are constantly proving that the same ruby fluid courses under every type of skin, whether, white, brown, black or yellow. We are somehow discovering our common blood if only by spilling it, and coming closer only in the act of flying at each other's throat.

The Blessings of War

But the supreme benefit of war is the restoration of true values. The moral order of things has once again forced itself upon the world as something real. The soul of man has reasserted itself precisely because his body is being used and abused as a mere round of ammunition. It is very well to discard the soul when you are starting war. But, when you come to stopping it, the soul and morality and religion have to come in; so they had to be given a very large place in the Atlantic Charter. Even the Soviet System, wherein everybody is supposed to be a mere body and a cog, has had reluctantly to respect the place of the moral and the spiritual. This accounts for the increasing influence of the Papacy at the present day, a 'power' that is equally respected by both the belligerent parties. This vast spiritual super-structure resting on a few acres of ground, called the Vatican State, has almost the look of an inverted pyramid, but if you look at it in the right way it is really the world that is balanced on its apex.

Political philosophy too is undergoing a transformation. Dictatorship, after a short display of borrowed strength, is crashing about our ears. Old democracy, after a long process of oiling and overhauling, has at last swung into movement, and as was to be expected, it is the steady unrelenting march of the steam-roller. But war has taught democracy a few good lessons, and much of its present efficiency in war has been gained from impact with the dictatorship. The united effort of the Commonwealth of Nations fighting the common foe, has definitely relieved the Imperialistic tangle. And this modern Commonwealth of Nations seems to include even the United States and other Allied Nations, with the exception, of course, of Soviet Russia. But the shedding of the Comintern seems to indicate that the present baptism of blood has washed Kremlin of much of its redness.

Only the pressure of a war like the present one can bring about such marvels of invention and improvement as we have seen, and most of the machines of war, excepting the guns and the missiles, admit of peacetime use. Aircraft would never have been what they are today in size, in efficiency, in safety, but for the two world wars. The vast armadas of them that will survive this war, will naturally have to be turned over to civilian purposes. Even now they are planning a global air service. The tank rose

from humble origins. It started its revolutionary career as a poor tractor on the corn fields. Today it is the most formidable thing on the battle field, though the latest reports seem to indicate that the field gun is coming into its own and defying the tank at every turn. We may safely presume that the tank, with all the glory and incredible improvement it has gained during the war, will quietly settle down to a peaceful life, a giant harnessed for agriculture and a hundred other useful purposes. There is only that treacherous elusive thing, the submarine, that may refuse to be of any considerable use in peace time.

War as an educator has been little appreciated, and yet there is nothing like war to teach people history and geography, in fact everything about peoples and places. The present war has been a universal educator for the generality of people. The war was scarcely on when every body had known everything about Danzig and all the history of Poland back to the fourteenth century. Pearl Harbour was never so precious to us as after the Japs happened to bomb it. All the eruptions of the Etna had left us quite unconcerned: and yet we can hardly stop thinking of it now.

It may sound odd, but the present war has even played the part of a family doctor. It has come to prescribe a rational diet to the incorrigible rice-eater. Nothing short of a war like this could bring about such a radical change in Malabar. Bajri and beans, ragi and tapioca, are not degrading; they may lay the foundation for healthier generations in future.

With all that, war is the worst experience we can have on earth, and it must end soon. Its evils infinitely outweigh the little advantages mentioned above. And modern war has grown so disproportionately devastating that no temporal benefit can be large enough to justify its inception, much less its continuance.

—CYRIL BERNARD, *T. O. C. D.*

(*Old Student*)

THE FOURTH DIMENSION

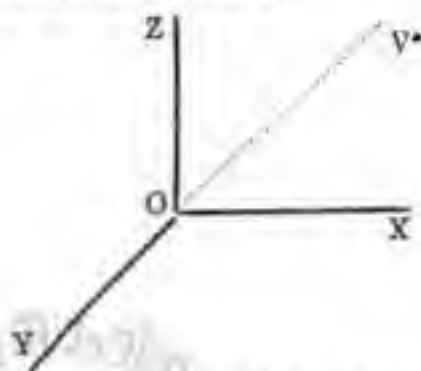
The back ground of modern science is spread on conceptions of space and time which appear quite revolutionary in their nature to the ordinary layman. Even the scientist of a century back had no idea that the ordinary space about him was not the whole of reality. Science has made such rapid strides in the first four decades of this century. The real space about us is considered as a four dimensional medium. To understand the advances made in science in recent years it is necessary to get some idea of a four-dimensional space. This is best obtained by reviewing the properties of spaces of three and lower dimensions.

A geometrical point has no dimensions. It has no length, breadth or thickness. A succession of points is a line. So a space of one dimension will involve only a line which may, however, be of infinite length. Movement in such a world will be only to and fro. Change of direction or rotation will be completely unknown in this world.

A world of two dimensions will be a plane or flatland, where movement would be possible in all directions in *that plane*. A flatlander cannot, however, move off that plane, normal or oblique to it. He will be quite unconscious that such a movement existed. He can understand what rotation about a point is. But he can never conceive of rotation about a line. The flatlander however is in a superior position to the line-man. He can watch the movement of the latter, and know his past, present and future positions. When he crosses the path of the lineman from one side to the other, the lineman is apt to think that he has seen a supernatural being, suddenly flitting across his vision and is naturally frightened.

Let us now examine a three dimensional world. Any article which we handle is a three dimensional body. It has length, breadth, and thickness. We are three dimensional beings, and have the ability to move *up* and *down* which the flatlander does not possess. This is because we have no difficulty in grasping a direction at right angles to a surface which is a complete mystery to the flatlander. To put it more precisely, in a two dimensional world there are only 2 lines through a point at right angle to one another while in a three dimensional one we can have three mutually perpendicular lines through a point, as at any corner of a room. The third additional line is the projection into the third dimension from the plane of the first two lines.

It is natural at this stage to put the query whether it is not possible to draw four lines through a point so that any two of which will be at right angles to one another. If some thought is bestowed on this, it will be found to be one of the toughest problems for the imagination. We can easily conceive of 2 lines OX, OY at right angles and a third line OZ at right angles to each of OX and OY. (Witness the three edges at any corner of a room). Now the problem is to draw a fourth line OV perpendicular to each of the first three. If we are successful in this, we are projecting ourselves into the fourth dimension.

By moving along this direction we can get out of the three dimensional world at a moment's notice. In other words, if any one is able to discover how to move in this direction, it is a simple matter for him to move out of a closed room without touching the walls or doors or windows or the roof of the room and appear all on a sudden in another equally strongly closed room. This possibility brings out clearly what is perhaps the chief foundation for the air of romance which surrounds the idea of the fourth dimension.

Once an extra dimension is granted, many of the tales of phantoms and ghosts become easily 'explainable,' or 'explicable'. When a ghost disappears it just steps away along the fourth dimension. It need not go far; it may remain close at hand, and yet we cannot see it. Spirits and guardian angels could have a habitation close at hand and their doings would cease to be miraculous. The introduction of the fourth dimension opens up a glimpse of another world close at hand. Possibly at death, the limitations which chain us to our three dimensional space are relaxed and we pass into an ampler life. This idea was probably known to the ancients as evidenced by the celebrations of anniversaries; these celebrations can probably be appreciated if we assume that when the soul leaves the body, it moves away from the earth along the fourth dimension but remains close at hand so that when the earth comes to the same position after a year the departed soul is again near us.

The Fourth Dimension

Now scientists who were feeling that space was really four dimensional were not prepared to add on to the three dimensional space another dimension of *the same kind*, as they would then be importing spiritualism into science. So they engaged themselves in finding out what the nature of this fourth dimension was.

If a body of three dimensions were made to move across a two dimensional space, the flatlander would be conscious only of the plane section of the body which would gradually change and ultimately disappear. On this analogy, if a body of four dimensions were passed through our space of three dimensions, we would be conscious of it only as a solid body whose form and appearance gradually change and ultimately vanish. Does not this argument suggest that the birth, growth, life and death of animals may be explained as caused by the passage of four dimensional bodies through our three dimensional space? In fact the prophetic writer, H. G. Wells, writes in his *Time Machine*: "Here is a portrait of a man at 8 years old, another at 15 years old, another at 17, another at 22 and so on. All these are evidently sections, as it were,—three dimensional representations of his four dimensional being *which is a fixed and unalterable thing*."

Thus *time* as the fourth dimension in real space slowly crept in, and it was left to Einstein to declare unequivocally that real space is four dimensional, the additional dimension being time. The idea of putting together space and time so that time is regarded as the fourth dimension is not new. But until recently it was regarded as merely a picturesque way of looking at things without any deep significance as in the case of a thermometer chart showing the relation between time and temperature. The new conception, on the other hand, is much deeper. The objects we see around us are all three dimensional sections by our respective time-planes of the real four dimensional world. Just as we resolve a three dimensional structure into plan and elevation, so we automatically resolve an event in the four dimensional world into structure and duration. It is the structure part of an event we observe at any instant. This is the new outlook not of a philosopher but of active scientists. This world we have perception of seems to be merely a world of appearances. The reality is hidden behind these appearances.

Thus we have the evolution of the four dimensional space demanded by modern science. In this world an event no longer occurs at a point of space and at an instant of time, but rather *exists*, at a point of the real world, and that point denotes the event. An object which we find

characterised by continuity of existence in time is now considered as a succession of events. So it is associated in the new universe with a continuous succession of points, that is, with a line in the new space. This is called the world line of the object, and it is always found to be the shortest course in the new space.

This idea of the shortest course has evolved through a series of stages, and now forms the basis of modern science. Newton's law of gravitation stipulates that any two objects in the universe attract one another with a force varying directly as the product of their masses and inversely as the squares of their distance apart. At the time the law was announced, and really for two full centuries thereafter, this law was hailed as the most perfect Law of Nature. But recent advances in science have been able to detect serious defects in the law. Neither masses of bodies nor their distances apart are now considered as constants. These are now recognised as *relative* magnitudes. Attempts have naturally been made to remove these defects and these attempts have been responsible for the rapid strides in modern science, and have culminated in the law being practically rejected and replaced by an altogether new law.

What is this new Law of Nature? This is based on the recognition that the real space is four dimensional. In the old law there was an attractive force between two bodies tending one of them to move towards or round the other. In the new law, this is a natural behaviour between the bodies. When we find a planet going round the Sun, it is, according to the new law, really taking the shortest course in the neighbourhood of the Sun. In the neighbourhood of matter, in the real space of four dimensions, there is a mound, as it were, which compels other bodies to bend round them and take paths which are really their shortest courses.

Thus the real space about us is four dimensional where events are associated with points, and objects with what are called *world lines*. Even the conception of space has undergone a revolutionary change. While the old idea of space was that objects cannot exist without space, the new idea is that space cannot exist without objects. Thus we are unconsciously led to the inspiring conception of the *Expanding Universe*.

—G. R. N.

THE A. B. C. OF PHYSICAL EDUCATION

The three expressions, Physical Training, Physical Culture and Physical Education, often confuse.

Physical "Training" is an outdated term. It meant the development of just the bodily powers of the individual, mostly by formal activities. It was an artificial method, which had no relation whatever to the everyday life of the child. Hence, it failed to appeal to the interest of the child, who did not look upon it as play, but took it as monotonous work.

What the term, Physical "Training" *should* convey to one is, that it is the training of an individual for a special event or match. It means just what the dual words imply — training of the physique or body *only*. No relation to mind, character or spirit is to be understood by it. Man is not to be recognised as more than a bundle of muscles and bones. The Physical trainer is content to produce a good athlete, and feels no responsibility whatever for that athlete's character or personality.

There are also physical "Culture" experts. They develop their bodily powers towards commercial ends. They are usually concerned only with their own fame, or with making money, or with spectacular "*tumashos*". They too have no concern with educating the whole child through play.

But, "Physical Education" takes into consideration the child as a whole — as an entity having three aspects — the physical, the intellectual and the spiritual, each of which has got to be developed along-side with the other two. Physical Education is the education of the *whole* child, through physical activities — selected physical activities conducted in such a way as to get the best results. It is a new method of education which realises that when the child comes to school, it is not the brain alone that it brings with it, but its body, and its spirit too.

The child, apart from intellect, has emotions too, with possibilities of developing into a man or woman of character, a good citizen. What Physical Education aims at is the development of the child

into a happy combination of a well-developed body and an equally well-developed mind. It is such a product that can be most useful to self, to others, to the country, and to the wide world.

This scheme of education through physical activities, is based, on natural movements well-regulated, by setting up rules and thereby formed into what we call games, as differentiated from the unnatural formal movements used in physical training. Natural activities are racially old activities, and any normal individual responds to them with readiness, most naturally. The eagerness with which normal children enter into walking, running, climbing, jumping, closing, evading, show that there is in the body an inherent drive to give expression to these activities.

Physical Education activities thus cater to the interest of the child. Hence the child enters into them with full enthusiasm. The emotions are thereby aroused, and everything becomes spontaneous on the play-field. The personality of the child is fully unfolded and the Physical Educator gets the best opportunities to cut, curb and mould its personality into desirable shapes. This wonderful opportunity is denied to other teachers in the modern system of education, in the rigid atmosphere of the class-room, and to Physical Trainers in their unnatural programme of drill, "left, right," etc.

The key-note of Physical Education scheme is to provide experiences in practising emotional control. Therefore, formal exercises like drill, marching, apparatus work, are used only as corrective measures. Natural activities arouse natural interest in participation. Interest secures voluntary response. This causes self-expression which leads to self-development and finally to self-discipline.

A complete plan of Physical Education is both educative and protective. Exercise alone is not a cure-all. What is termed Health Education, should go hand-in-hand with Physical Education work. All measures for safeguarding the mental and physical health of the child are to be taken. Regular medical examinations and their follow up work, prophylactic measures, hygiene, sanitation, diet, should be attended to. There should be nothing in school-life that would be detrimental to health, to

The A. B. C. of Physical Education

bodies and to morals, of the child. In other words, school-life should be natural, never artificial. And, everything in school-life should be beneficial to health of body and mind alike.

To make any educational programme vital, Physical Education should be given equal status with academic subjects, for, the school is responsible not for just one portion of the child, but for the child as a whole natural being. Periods for Physical Education should be dove-tailed with periods for other studies. Physical activity is a daily biological necessity—a fact which yet remains to be fully realised. It is not on two days or three days a week for first half an hour or so, that students in educational institutions, are normal beings. Drastic changes have got to be made in the entire educational curriculum in such a way that every student will participate daily in well-organised and well-supervised physical activities.

(Mrs.) MARGARET CHITHALAN, B. A.,
(Old Student),

ANALYSIS AND CRIME

Within the last 40 years Chemical Analysis has made such rapid progress that there is practically no field of human activity with which it is not directly or indirectly connected. Indeed, the various professions such as Law, Medicine, Engineering, Agriculture, Commerce are so much intertwined with that of the Chemist that, without his help, the votaries of the former cannot have that confidence of perfection which is so often indispensable for success in their various professions. How can a lawyer, with a grain of conscience in him, plead on behalf of his client who is involved in a criminal case of counterfeit coinage, unless he has got the evidence of an expert analyst to prove that his client is innocent? How can a doctor administer relief to a patient in a case of poisoning unless he knows the nature of the poison from an investigation of the stomach wash, viscera or vomit? An engineer who uses steel of unspecified composition for special constructions is sure to lose his job when his structure collapses due to the use of a wrong steel for the purpose. Similarly the agriculturist, the commercial man and the industrialist are all alike indebted to the chemical analyst, even as the captain of a ship is indebted to the mariners' compass for knowing his correct direction, and avoiding submerged rocks.

The application of chemical analysis to the investigation of crime has been very fruitful of results. At present there is no Province or State in India—not to speak of the more advanced countries of the West—where the services of a chemical examiner or of a public analyst are not employed in the detection of crime. The public analyst is a check on adulteration of genuine foods and drugs with cheap and relatively valueless articles. *Milk*, for instance, may be adulterated with water, and sold for the price of pure milk. A sure means of detection of adulteration in this case is a determination of the freezing point of milk. On the assumption that genuine milk has a F. P. of say -536°C ., and that water freezes at 0°C ., the proportion of added water in a sample which has an F. P. midway between the two may be calculated. Most of the *ghee* found in the market is adulterated with vegetable fat and sold for the price of genuine *ghee*. One of the crucial tests for *ghee* is the Phytosterol

Analysis and Crime

Acetate test. This consists in acetylating the sterols extracted from the sample, purifying the sterol acetate and determining its M. P. The M. P. of the sterol acetate obtained from genuine ghee will be about 114°C., while the M. P. of the sterol acetate obtained from vegetable oils will be about 127°C., or higher. From the directions of the M. P. of the sterol acetate from the sample from 114°C., the percentage of adulteration may be calculated with a fair degree of accuracy. *Tea* is sometimes adulterated in this State with black gram husk as well as foreign leaves. A new microscopic examination of the sample will tell whether it is adulterated or not. Tea leaves will have an epidermic layer of flattened cells possessing well marked sinuous outlines. Long slender unicellular hairs coming off from some of the cells, and oval stamata on the undersurface of the leaf are other characteristics by which an experienced analyst is able to distinguish it from the adulterants. When the microscope reveals adulteration, a determination of the caffeine content is made and the extent of adulteration is fixed up. The common adulterants in *Coffee* are chicory, fried gram (powdered) of course) and caramel. These give colored solutions simulating coffee extracts, but are very cheap things with which to adulterate ground coffee. The microscope again comes to the aid of the analyst in detecting the first two adulterants, while Fiehe's test reveals the presence of caramel. A determination of the specific gravity of the aqueous extract and a systematic investigation of the ash will further settle the question of adulteration. *Butter* is reported to be adulterated with boiled potato beaten into the consistency of butter (although this form of adulteration has not been noticed here so far); but it is easy to detect this sort of sophistication by the examination of a small speck of the sample under the microscope. The starch granules of the adulterant can easily be differentiated from the fat globules of the butter. An iodine test will give additional evidence as to the presence of potato starch. A determination of the fat content will give an approximate idea of the extent of adulteration.

Wheat flour is often mixed with cheap flours, such as of rice and tapioca, but the analyst is not perturbed by this sort of adulteration. He knows that wheat starch granules are mostly round grains with very faint striation, some small and others big. The larger grains are oval or lenticular when rolled, and some have a longitudinal furrow, but there is no hilum. Rice starch consists of

closely packed angular grains without hilum, fairly uniform in size measuring from 6 to 9 m; tapioca starch grains are roughly circular in shape, with concentric rings and usually a hilum.

Recently with the emergence of *tapioca* as a substitute for rice as food in these parts, many an analyst has been commissioned to examine the purity and suitability as food of the large stocks of tapioca starch held by some traders. This powder may be easily mixed with appreciable quantities of sand and starches of lower value without being readily detected by the man-in-the street. But the analyst can easily see through the game from a mere microscopic examination of the sample and a determination of its "constants." Pure *honey* is an article of doubtful existence in our markets in these days, the genuine stuff being invariably mixed with jaggery water or cheap commercial glucose. But the analyst detects this fraudulent practice by an examination of the polarisation of the sample as well as its reaction to Fiehe's and other tests. *Pepper* which is obtainable from the bazaar is sometimes found not to have its characteristic pungency and potency. This is due to the fact that the active principle of this substance has been partly or wholly removed and the sophisticated substance has been put on the market either as such, or mixed with a small proportion of the genuine stuff. The active constituent of pepper is the alkaloid, *Piperine*; which is present to the extent of 7-8 per cent. This comes out on extraction with alcohol in a soxhlet extractor. This extraction does not materially alter the form and appearance of pepper particularly of the white variety, and the dishonest trader takes shelter under this advantage. A determination of the alcoholic extract of the sample will prove his dastardly crime.

Many a case of suspected *wrong labelling* of an article calculated to mislead as to its nature, substance or quality is daily brought to the chemical analyst for verification, and there are several instances where the analyst has done yeoman service to the public by exposing the humbug involved in the label. To indulge in a personal reflexion in this connection, the writer had the misfortune to purchase three bottles of cod liver oil labelled "Pure Norwegian cod liver oil" from different shops in the bazaar at enormously high prices, but simple tests on these different specimens soon convinced him that they were worth only as much groundnut

Analysis and Crime

oil, or even much less because of its nasty smell. God knows how many of the drugs and galenicals sold in this country conform to their standard specifications.

The Public Prosecutor as well as the Police Inspector often derives considerable help from the analyst in criminal prosecution such as for counterfeit coinage or forgery. But in coming to his conclusion the analyst will not always have a beaten track to pursue. Often he will be thrown on his resources to devise new ways of solving new problems. Thus, in a case in which a car had driven off after fatal accident, fragments of glass were brought to the analyst who, by a comparison of its specific gravity with that of the glass of a car with broken head lights, was able to bring the car to book. In a medico-legal case in which the driver of a car was charged with killing a pedestrian, the chemical examiner, thought it fit to go into the condition of the victim just before his death. He examined his viscera, and was able to recover from it a good quantity of alcohol. Evidently the victim was inebriate at the time of death, and probably the driver found it difficult to avoid a man zigzagging through the road. A verdict of 'not guilty' was given to the accused in the case. The crime was not clearly on the part of the driver but of the drunkard. In counterfeit coinage the moulds are carefully examined, and any flaws in these are photographed and enlarged and compared with flaws, if any, in the suspected coins. The composition of the fused masses, if any, left in the crucibles, as well as of the counterfeit coins are determined, and, if there is a correspondence between the two, the crime is confirmed.

The above are only a few of the vast number of instances where the analyst can turn the searchlight on the criminal and expose him to punishment, but it should not be understood that the function of the analyst is only to point out the crime. There is also the other side of the picture in which the good points in a case are given special emphasis through the agency of the analyst, but about this, some time later.

—K. V. KRISHNA WARRIER, M. A.,
(*Old Student*)

SOME ACCIDENTS IN CHEMISTRY

As we progress on with the study of science, we realize that accidents are very often the occasions for important discoveries. Chance plays a great part in the life of the scientist, whose ambition is to discover something new always. In this connection, although it has no proper reason to be included here, mention may be made of the famous apple-incident which led Sir Isaac Newton to put forward his theory of gravitation, and to publish his "Principia." Of course, in this, Newton's genius and contemplative mood contributed a great deal. All the same, it was an important accident. In Chemistry, however, accidents are found to play a greater role in leading to various discoveries, and on many occasions a trifling observation leads to results of great practical value.

We must all have heard of Priestley who was

"A man so various, that he seemed to be,
Not one, but all mankind's epitome."

The crowning work of Priestley's life was the discovery of that gas which he termed "dephlogisticated air" and which we now call Oxygen, the latter name having been given to the gas by Lavoisier, who swept away all the jargon of the Phlogistic doctrine. The manner of Priestley's discovery is very characteristic. "It furnishes," he says, "a striking illustration of the truth of a remark which I have more than once made in my philosophical writings, and which can hardly be too often repeated, as it tends greatly to encourage philosophical investigations—that more is owing to what we call CHANCE, that is, philosophically speaking, to the observation of events arising from unknown causes, than to any proper design or preconceived theory in this business." The accident of possessing a burning glass "of considerable force" led Priestley to try the effect of the heat of the sun upon various substances contained in tubes filled with mercury, and, on performing various experiments he in course of time discovered, or rather, prepared Oxygen. Priestley announced his discovery very eloquently. His astonishment was enhanced when he found that,

Some Accidents in Chemistry

tested with nitrous air, the new gas was actually better than common air. Moreover, this discovery of oxygen by Priestley was the deathblow to phlogiston.

We may all know that we partly owe our gratitude to the French technologist, Chardonnet, for the production of artificial silk. He attained a success which was denied to other earlier scientists who laboured in vain to make this artificial thread. Here again, the story goes that chance played a great part, in hastening this invention. It is said that one day Chardonnet got his fingers covered with some collodion, *i.e.* a solution of cellulose nitrate in ether and alcohol. He stretched his fingers and immediately he noticed that the collodion formed thin threads. He was stimulated to think further and this happy accident led to fresh discoveries. Once he knocked over a jar of collodion, and remembering his previous experience he left the spilt liquid over night, and he discovered the following day that it had formed "fine threads resembling silk." Nowadays, the "Chardonnet silk" as it is called after him, is made by forcing the above solution of cellulose nitrate through minute nozzles into a warm chamber or a coagulating liquid and then "denitrating" the silky threads of cellulose nitrate.

The synthetic production of indigo constituted an achievement of the highest scientific importance. The production of indigo involves a series of different important processes. The chief substances required are sulphuric acid, ammonia, chlorine and acetic acid. The starting point in the manufacture is the hydrocarbon naphthalene, a constituent of the invaluable coal tar, and familiar to all of us on account of its property of preserving furs and clothes against the attack of moths and other parasites. The first step in the manufacture is the conversion of naphthalene to phthalic acid with the aid of strong sulphuric acid. But it was found that the process did not proceed completely and hence it was realized that the industrial production of indigo would be a very costly affair. But, then, a lucky accident came to the assistance of the manufacturer, for, through the accidental breaking of a thermometer, it was discovered that mercury acts as an efficient catalyst in the conversion of naphthalene to phthalic acid, facilitating the process to such a degree as to allow it to be carried out with commercial success. Thus an accident had been the sole

cause of the industrial production of synthetic indigo, which has revolutionized two other industries—the manufacture of sulphuric acid and also the preparation of chlorine technically on a large scale. That is to say H^+SO^+ is now being manufactured by the "contact process" and chlorine by the electrolysis of fused common salt or $NaCl$.

Again, the great development which has taken place in recent times in the industrial production of synthetic drugs is due mainly to the discovery in 1887 of antifebrin, the first of a series of synthetic antipyretics which have entered into competition with the natural alkaloid quinine. Strangely enough, the discovery of the antipyretic properties of antifebrin, a compound derived from acetic acid and aniline, and known in science as acetanilide, was due to an accidental mistake on the part of a laboratory boy who supplied this substance instead of naphthalene. During a pharmacological investigation of the substance, its antifebrile action was detected and from a chemical analysis it was learned what the substance really was. The success of this first antipyretic prepared synthetically soon led to the preparation and systematic study of the physiological action of a large number of other substances, and consequently, synthetic drugs came to be very widely used.

It is a proverbial saying that necessity is the mother of invention, but we cannot apply the saying to the discovery of the incandescent mantles. Although many scientists had laboured in vain to discover a method of making them, it was not actually the stimulus of necessity that was the cause of the invention. We owe the incandescent mantle with all its enormous economic and industrial consequences to a purely scientific investigation of the oxides of the rare metals which was carried out by Auer von Welsbach in the laboratory of Bunsen at Heidelberg in 1894. In the course of his experiments, he found that the oxides of some rare metals emitted an exceptionally brilliant light when incandescent; and at once his mind grasped the potentialities of the fact. A scientific discovery is one thing; to make that discovery of practical utility is quite another; and a great number of experiments had to be conducted before the incandescent mantle could be made a commercial success. It was a great invention which has completely revolutionized the

Some Accidents in Chemistry

gas industry. Into what enormous industry a single observation may lead to, although made in the course of an investigation having apparently no practical importance, is clearly illustrated by the fact that the world's annual consumption of these mantles has been placed some where at about 300,000,000.

Various other discoveries like the process of diffusion of minute particles, the art of "developing" in photography etc., have all arisen as a result of, so to say, insignificant accidents. On the whole, it seems as if there are so many things hidden in nature which like flashes of light, appear at moments and then disappear as if by magic; sometimes, latent things in nature become submissive to man and sometimes they evade his search.

Anyway, we should all be courageous, and it would be well for us to exclaim with Longfellow:

"Let us, then, be up and doing,
With a heart for any fate,
Still achieving, still pursuing,
Learn to labour and to wait."

—S. PARVATHI DEVI,
Cl. IV, B. Sc.

ENGLISH AS WORLD LANGUAGE

Of the many bye-products of the war, that bid fair to contribute to human happiness, the sustained co-ordination of the efforts of the English speaking peoples in nation-building and pacific reconstruction, seems the most prospective. Not only would the components of the British Commonwealth of Nations (including the dependencies) flying the Union Jack, continue their present co-operative endeavours to times of peace, but the spirit of oneness that now permeates the allied countries, would find a particular survival on those spots of the globe covered by the Stars and the Stripes. For never before in history have the inhabitants of the two shores of the Atlantic so realised their kinship as when the Axis menace brought them in self-defence together; and never before have sacrifices been offered across the oceans, irrespective of accounts and thoughts of settlements, as when the Champions of Democracy pooled their resources together in a struggle for life against death. And their Language, English, had never before attained to such a preeminence as a medium of expression and its potentialities in a war of words been so emphatically realised until Churchill had commenced his series of immortal "Philipics", to be echoed and resounded in equally eloquent accents in the new world by the greatest living American, Roosevelt.

The conquest of the present war has extended the use of English to the former Italian possessions, where the *Ingressi* have proved rather deliverers than conquerors. And hundreds and thousands of the listeners-in in enemy territories are daily learning better English and sounder politics, from the home-truths broadcast to the world by the B.B.C. and the American Stations, in their respective adaptations of the King's English and broad Americanese. The progress of the Allies, through Libya, Tunisia and Sicily, has simultaneously witnessed the progress of the language of the victors, whose chances of dominating the world of the future are greater today than it has been a quarter of a century ago.

It was at Versailles that English attained, for the first time, parity with French as the language of diplomacy, and without much speculation one may be certain that the future treaties to be dictated in Berlin or Tokyo, will be couched in a language which is sure to persist as the leading tongue of international politics and world commerce. For in the present global conception of human activities no other language can satisfy the requirement of trans-continental and

English as World Language

inter-ocean communications as the language of the Powers that matter in the two hemispheres.

A proposal is already in the air to devise ways and means to bring about a more extensive teaching of English to those nations not yet used to it, so as to aid the dissemination of the ideals of Democracy, Equality and Brotherhood, now unfortunately banished from areas groaning under a totalitarian conception of affairs.

Even in India, with its ancient notions of freedom, English education, English literature, English institutions and laws, have contributed not a little to the unification of the masses and the awakening of the national mind. Our best men have communicated with fellow-countrymen in the handy, versatile, 'foreign' medium; and, excepting the few blinded by an unreasonable prejudice, all realise the universality of its appeal and its possibilities as the most effective language for us in the future. *Hindustani* will help to revive our national ideals; but we shall outgrow our national stature through our use of the English Language. And Indians have evinced an extraordinary facility and confidence in their mastery of English; so much so, the Vice-Chancellor of the University of London, in proposing a vote of thanks to the 'Wise man from the East' (Sir S. Radhakrishnan) at the conclusion of his Hibbert Lectures there, referred to the visitor's command of the English Language being "at once our admiration, our envy and our despair." The greatest blessing of the English rule in India, it will be acknowledged by the Free India of the future, is this gift of the Tongue of Shakespeare and Milton, of the Authorised Version and the Atlantic Charter.

English, in its Basic Vocabulary, is distinctly simpler to learn than before. Ordinary ideas of traffic have been rendered expressible in a total of about 800 simple words, which answer more than the requirements of intelligibility and communicability. Basic English, perhaps easier taught through linguaphone records, or broadcast lessons with appropriate text books, could be further made assimilable by the popularisation of some form of simplified spelling, as adapted, for instance, by Robert Bridges in his *Testament of Beauty*. No other language in the world can boast of a Basic system of simplified vocabulary; and no Asiatic language is so easily adaptable to the typewriter or the Printing Press (the Linotype, Monotype or Inter-type processes) as English. Hence it cannot be well replaced.

English language has gained after every war by way of fresh accessions of words, idioms and conceptions. New weapons of warfare (e.g. tank, 'plane, A. A. guns), new conceptions of attack and defence ('blitz'), and new experiences ('scorched earth') have stimulated

The Maharaja's College MAGAZINE

coinages and adaptations in vocabulary which will continue in usage and in dictionaries as heritages of the second world war.

The further enrichment of the language by soul-stirring tales of valour and achievement, magnetic speeches, and superb-efforts at propaganda (the newest of the fine arts!) daily impart to English, a virility, and a vigour, an artistic effectiveness and an attractiveness that cannot but arrest the attention of the ever-increasing number of English speakers the world over. In 1828, English was, in extent of use, the *fourth* among European languages, Russian, French and German being then spoken by more persons than English. By 1928, English had won the race, as the *foremost* language in extent, with Russian, German and Spanish coming next in order. In the thirties of this century English was being spoken by about 120 million Americans, 50 million Britishers and 20 million others in the Empire countries. Thus a total of a little over 200 million persons used English as their mother tongue, while to several millions of civilised persons in other nations English was as familiar as their own tongue. Thus it is safe to say that the leading world language which grew so slowly that, even up to the beginning of the last century, it was a fourth on a list of comparative numbers of persons speaking European languages, has multiplied itself tenfold since then, and is now well-known to more than three (or four) hundred million persons altogether. . . . Between them the English-speaking communities in politics either control or predominantly influence nearly half the land area of the whole earth and much more than a third of its entire population—3,000,000,000. Jointly they hold the absolute supremacy of all the oceans. They decided the issue of the Great War; they created the 'League of Nations,' and they, in collaboration with their Allies, bid fair to solve the problems arising from the present World-War.

It is generally assumed that the population of the U. S. A. alone by 1950 will be over 200 millions, and the British Isles about 50 millions. Making allowance for losses due to the War, the number of English speakers is bound to swell in the years to come, amongst the Indians, Malays, Burmans, Ceylonese, Negroes, Arabs, and Egyptians. The position of English as a World Language promises to gain further strength as time passes, until she will become accepted as the undisputed and only medium adapted to round-the-globe communication.

During the early decades of the century, attempts were made by enthusiasts in language to 'create' some form of international tongue, out of common etymological and grammatic terminations. 'Esperanto'

English as World Language

was one such made-up language, purporting to serve the general needs of the entire mankind. But the artificial language, as the artificial man, (the robot) failed to satisfy the fond hopes of their originators. Even ecclesiastical Latin, the official language of the Catholic Church, which is used all over the globe, fails to meet the every day requirements of the ordinary man. And such a satisfaction can only be derived from the virility and suppleness of a living and growing tongue. And no other language offers such bright possibilities for expansion and development as English does at the present day. With this position fully realised, we shall have got over the Babel of Tongues, and have fewer language difficulties to encounter in the world. And the man of the future, with his better 'planes, or better radios, better television sets and, perhaps, also better developed brains, will have a Better Form of English, without difficulties of spelling and grammar, in which to talk to his brother in the antipodes.

— G. F. P.

AUTOMOBILE TYRES

In the manufacture of a modern tyre the three essential elements, rubber, fabric and compounds, meet and merge at different stages in the production process—the rubber and compounds in the mill room, the fabric and compounded rubber on the calenders.

Usually plantation rubber comes in bales or boxes, and is first taken to a rubber-cutting machine that cuts the tightly packed bale into small chunks. The machine is sometimes called a "pie-cutter" because of the arrangement of knives, against which a hydraulic ram pushes the bales. Then the rubber moves on to meet the compounds on the giant cylinders of the mills. Here the rubber is thoroughly broken down and the compounds worked into it between two rollers which revolve towards each other at different speeds, until the whole batch becomes one integral mass. It is now compounded rubber and ready for the tyre fabric.

The fabric comes to the factory from the mills in great rolls. It goes through a warming up process, and then the compounded rubber is worked into it between the triple rollers of a calender from which emerges the rubberized cloth.

The proper calendering of tyre fabric with rubber is a highly skilled operation, for the rubber and fabric must be at exact temperatures to make a perfect union, and the gauge of the fabric must be of a meticulous precision. The rubberised fabric next goes to bias cutting machines which cut the fabric in diagonal strips of varying widths according to the size and style of tyre of which they are to become a part.

This completes the preparatory part. From now on this composition of rubber and fabric and compounds begins assuming the shape of tyre.

The tyre builder now very carefully places the rubberised fabric in its specified position on the building drum, and turns down the edges on the plies for the next operation, which is the

Automobile Tyres

placing in of the beads. The cords in each alternating ply run at right angles to each other to give extra reinforcement and strength. Each ply is separated from the next by a cushion of rubber.

Next the beads are inserted which contain an inextensible wire core to support the tyre and keep it from blowing off the rim.

Other plies are added to make a four, six, eight or multiple-ply tyre as required. Chafing strips are then put around the bead for further protection of the tyre against rim wear. Breaker strips of specially constructed cord fabric are now applied. These serve to distribute the road shock over the body of the tyre. Then comes sidewall and tread, and the builder unlocks his drum and removes the newly built tyre.

After forming the flat-built tyre to its normal shape and inserting the air-bag or curing tube, it is ready for vulcanisation or cure.

The tyre is laid in the steam-jacketed mould in the individual vulcanizer press. The mould then is closed and held by sufficient force to permit the necessary pressure in the airbag during cure.

Automatically steam is admitted into the airbag during the initial part of the cure to be followed with air pressure for the remainder of the vulcanization process. This results in a balanced cure at all points in the tyre.

The rubber in the various parts of the tyre is properly compounded with the ingredients necessary to give uniformly high quality through out, and the heat and pressure finish the process. The larger a tyre, the more plies it contains, the longer it remains in the press.

Aside from moulding the tread design and equalising the stresses within the tyre canvass, the cure brings about a change of state of the compounded rubber. It now has become tough, highly elastic, and resistant to abrasion and continued flexing.

When the cure is completed the vulcaniser opens automatically, and the tyre is removed from the mould cavity. After extracting the airbag the tyre is ready for final inspection before going to the customer.

The Maharaja's College MAGAZINE

. Now a few words about the inner tube. Tube construction is different from and simpler than tyre building, for there are no plies to build up. Different compounds are used for different tubes. The tube must be a right and of course sturdy enough to hold compressed air.

Through the strainers and mill room and compounding processes, the rubber destined for tubes follows practically the same general route as rubber to be used for tyres. Thereafter their paths separate.

The compounded rubber is turned into a continuous tube, which travels along a conveyor to a point at which the tubes are automatically marked to the proper length, are imprinted with the size marking and holes are punched for the valves. The tubes move on to have the rubber valves set in place, and are made to the proper length by cutting, and the points indicated by the automatic maker.

Following that operation comes the famous electric weld splicing process in which the ends of the tubes are put together by electrical and mechanical means. Thus a smooth airtight joint is made that cannot be detected and which holds air even before the tube is vulcanized.

The tubes then pass to "watch case" moulds to be vulcanized. The moulds open automatically at the proper interval for removal of the vulcanized tubes and insertion of uncured ones.

All tubes are given the submarine test in which they are inflated, submerged in water and stretched for the detection of possible air holes. Next they are automatically washed and polished.

Finally they are deflated and sent to the packing room, ready for shipment to the customer.

JOSEPH J. PANAKKAL,
(Old Student)

EXTRA-CURRICULAR ACTIVITIES.

The Students' Union.

All Students of the College are members of the Union. A composition fee of Rs. 1/8/- shall be paid by each student.

The Students' Council consisting of the following Office-bearers shall be the Working Committee of the Students' Union:—

Hall Captains	(Men and Women)
Class Representatives	1 " " 1
Games Captains	1 " " 1
Secretaries of the College Societies, Associations etc.	
Hostel Secretaries	

The Council shall elect a Secretary from among its members. The President of the Council shall be elected from among the senior B. A., or B. Sc. Class student-members of the Council by the members of the Council. He shall perform the functions of the College General Captain.

The Treasurer of the Council shall be a member of the staff appointed by the Principal.

The functions of the Council are:

1. To report on matters referred to it by the Principal.
2. To make suggestions for the improvement of the amenities of student life in the College.
3. To appoint sub-committees to conduct functions such as College Day Sports and College Anniversaries.
4. To maintain and control the Students' Common Room.

The Council shall have power to co-opt members of the staff and the general student body as members of the sub-committees. All proceedings and resolutions of the Council after submission to the Principal for approval shall be published for the information of the General Body. Modifications in the constitution of the Council can be considered at the meetings of the Council. The Council shall meet with the permission of or on the initiative of the Principal whenever necessary.

Students' Common Room.

The Students' Council shall elect a Common Room Secretary who shall be responsible for the proper maintenance and control of the Common Room. The Physical Director shall be the ex-officio president of the Common Room. The Council shall allot the amount necessary for the purchase of papers and periodicals and for the payment to the Common Room attendant.

Facilities for indoor games such as Ping-pong, Chess, Carroms etc. shall be provided for the Men's and Women's Common Rooms, and these games shall be played only during the interval time, between 2 and 3. p. m.

The necessary notice boards are placed in the men's common room, also for the Physical Education Department and for general information. All notices to be put up on these must bear the initials of the Physical Director.

College Hostels.

There are three Hostels attached to the College:

1. Rama Varma Hostel 2. Women's Hostel, 3. Shanmukham Hostel. The University and the College require that all students who do not live with their parents

The Maharaja's College MAGAZINE

or relatives shall reside in the College Hostels. Each Hostel elects a Secretary and a Committee for the purpose of assisting the authorities in the Hostel administration.

Students' Co-operative Society.

A Students' Co-operative Society is instituted for the use of students and staff of the College. Students are advised to get themselves enrolled as members of the Society. Deserving students will be given credit-loans for the payment of College or Hostel dues. Detailed rules of the Society can be had from the office of the Society.

The College Associations, Societies etc.

1. *The Literary and Debating Society.* To arrange lectures, addresses and debates on subjects of general, literary or scientific interest.

2. *The English Association.* To stimulate interest in the study and critical appreciation of "the best that has been known and said" in the English language.

3. *The Malayalam Association (Bhasha Sakitya Mandalam).* To promote interest in Malayalam language and literature.

4. *The Mathematics Association.* To extend the study of Mathematics beyond the curriculum of examinations.

5. *The Physics Association.* To interest students and others in the study of Physics and also to extend its study by students beyond the curriculum for examinations. Photographic and wireless clubs are run by the Association.

6. *History and Economics Association.* To improve the knowledge of the members in History and Economics and other kindred subjects, to develop their capacity for discussion and elucidation of Historical and Economic themes and to stimulate original reading and research in these subjects.

7. *The Hindi Association.* To provide opportunities for the Hindi students of the College to converse and speak in Hindi. Membership is open to all students and teachers of the College.

8. *The Arts and Dramatic Societies.* To encourage the development of Music, Drawing, Painting and Histrionic talents in the College.

Chess Club.

Under the auspices of this Club there will be a competition open to all students. The Secretary of the Club will conduct the tournament. A rolling trophy instituted by Principal Mills will be presented to the winner.

Rowing Club.

The Club has two specially made racing boats with sliding seats and outrigger rowlocks. It trains up crews for Inter-Hall Races and other competitions.

Sea Rovers.

A Sea Rover Crew has been working last year. Those interested in Scouting and Boating can obtain all particulars from Mr. C. J. Peter.

Several Societies hold competitions at the close of the year, and prizes are given to the winners.

The Bye-laws of the College Societies and other particulars can be obtained from the respective Secretaries.

Physical Education Department.

This Department is placed in charge of the Physical Director. To help the Physical Director in planning a sound and effective programme of Physical Education, conducting organised games and intramural fixtures in healthy and sports-man-like competition, a Physical Education Committee will be formed consisting of the Principal as ex-officio

Extra-Curricular Activities

President, the Physical Director as ex-officio Secretary and the Presidents and Captains of the various Games Clubs and the Hall Captains as members.

A Health and Physical Education Library is kept in the Physical Director's office for the use of students and staff. Field games and athletic sports are conducted in the College play-grounds for men students. For the present the College Quadrangle is used as play-grounds for women-students.

All students of the first and third year classes shall be examined by the Medical Inspector of the College during the first term of the year. The report of the Medical inspection shall be communicated to the guardians of the students for information and necessary action.

Medicine chests and First Aid requisites are kept in the College play-grounds for emergency use.

Provision is made for foot ball, hockey, cricket, athletics, basket ball, volley ball, play ground ball, tennis, badminton, net-ball, throw-ball, tennisoquets boxing, rowing, gymnastics, scouting and indoor games such as chess, carroms and table-tennis.

For men students of the Intermediate classes, compulsory P. T. and games classes are held and attendance and progress certificates issued in the form prescribed by the University at the end of each year. Failure to secure the prescribed attendance and progress certificates at these classes will have the same effect in connection with admissions to University examinations as failure in other subjects for examination.

For the sake of convenience, the Junior and Senior Intermediate Classes will be divided into batches. Class I will have P. T. and games classes on Mondays and Wednesdays, and Class II on Tuesdays and Thursdays between 5.15 and 6 P. M. each day. Changes in the programme will be notified then and there. Special coaching will be given to College Teams in athletics and games between 6 P. M. and 7 P. M.

For women students P. T. and games classes are held in the College quadrangle between 5.15 and 7 P. M. by the Physical Directress of the College.

The Games Clubs.

The various games clubs are each managed and controlled by the Physical Director, a President, a Captain and a Vice-Captain or Secretary. The President shall be a member of the staff nominated by the Principal.

A Club shall arrange College fixtures with outside teams only with the sanction of the Physical Director, who is responsible for all arrangements regarding the play and the lodging and other conveniences of the visiting teams. The Physical Director or his deputy shall accompany the College teams to play any outside matches.

The following are the Club Committees for the year 1943-'44.

FOOT-BALL:	Mr. T. Madhava Menon	<i>President</i>
	.. P. V. Krishnan	<i>Captain</i>
HOCKEY:	Mr. C. Raman Menon	<i>President</i>
	.. V. Gourisankaran	<i>Captain</i>
CRICKET:	Mr. K. G. Krishna Rao	<i>President</i>
	.. R. Devarajan	<i>Captain</i>
TENNIS:	Mr. G. R. Narayana Iyer	<i>President</i>
	.. N. Madhukar Rao	<i>Captain (Men)</i>
	Miss P. Ratnakala	<i>Do (Women)</i>

The Maharaja's College MAGAZINE.

BASKET-BALL:	Mr. C. P. Verghese	<i>President</i>
	" C. J. Mathew	<i>Captain</i>
VOLLEY BALL:	Mr. V. Ramanathan	<i>President</i>
	" K. K. Kunjumoiden	<i>Captain</i>
BADMINTON:	Mr. A. Raman	<i>President</i>
	" K. B. Muhamad Ibrahim	<i>Captain</i>
ATHLETICS:	Mr. C. P. Verghese	<i>President</i>
	" B. V. Viswanathan	<i>Captain</i>
WOMEN'S GAMES:	Miss Margaret Chithalan	<i>President</i>
	Miss Grace Mabel	<i>Captain</i>

At the end of every year each Club shall elect the Office-bearers for the succeeding year. Those qualified to vote at the election are the Secretary, Captain and the players who have represented the College in any recognised fixtures and the reserve players for each match. The election shall be conducted by the President of each Club.

The College teams shall be selected by the President, Physical Director, the Captain and the Secretary of the Club.

The Captain of a Club shall keep a book to record the names of players who represent the College in various College fixtures, the results of the matches played and the results of the election of the Office-bearers. This book shall be handed over to the Physical Director at the end of the academic year.

Hall Captains.

For promoting keen competition and encouraging team-spirit in all branches of sports the whole student body is divided into four Halls. A student once assigned to a particular Hall will continue to be in that Hall as long as he is a student of the College. Hall Captains of the ensuing year will be elected at the close of the academic year. A list of members of each Hall will be published on the Hall notice-boards in the beginning of the year.

The following are the Hall Captains for the year 1943-'44:

Sealy Hall:	<i>Men.</i>	Mr. I. Dwarakanathan
	<i>Women.</i>	Miss Anna Korah
Cruickshank Hall:	<i>Men.</i>	Mr. S. K. Kadir.
	<i>Women.</i>	Miss V. Narmada Bai.
Davies Hall:	<i>Men.</i>	Mr. S. Venkataraman
	<i>Women.</i>	Miss I. P. Janaky.
Barlow Hall:	<i>Men.</i>	Mr. P. Hassan
	<i>Women.</i>	Miss M. Rajarajeswari

The Hall Captains shall convene Hall meetings and conduct intramural competitions within the Halls with a view to select the best team to represent their Hall in the Inter-Hall competitions. The College Day Sports and Tournaments are conducted on the Hall basis. The Hall which secures the highest number of points will be presented with the Jubilee Memorial Shield. Each Hall shall wear its own colour (Sealy Hall—Yellow; Cruickshank Hall—Green; Barlow Hall—Blue; and Davies Hall—Red.)

The scoring for the Jubilee Memorial Shield shall be as follows:—

<i>Men.</i>	Foot-Ball, Cricket, Hockey:	10 points for a Win, and 5 points for a Draw.
	Basket Ball, Volley Ball:	8 points for a Win, and 4 points for a Draw.

Extra-Curricular Activities

Badminton Doubles and Fives, Tennis Singles and Doubles: 8 points for a Win, Athletics and Aquatic sports: Individual events — 5, 3 and 1 points respectively for 1st, 2nd and 3rd. Team events—5, 3 and 2 points for 1st, 2nd and 3rd respectively.

Tug-of-war. 8 points to the winners, and 5 points to the runners-up.

The items for athletics shall be the same as for the University Inter-Collegiate sports with the addition of tug-of-war.

Women. The tournaments for women will be conducted on the knock-out system and 8 marks will be given to the winners and 5 marks to the runners-up. The points for sports events will be the same as for men students.

SCORING FOR THE HERBERT CUP—A competitor can enter in not more than four events excepting relay races and aquatic sports, out of which one should be a track event if the other three are field events, and vice versa. 5 marks will be awarded to the first and 3 marks to the 2nd.

Trophies.

JUBILEE MEMORIAL SHIELD—for the Hall scoring the highest number of points in Inter-Hall competitions

MR. C. G. HERBERT'S CUP—for the best Athlete (Man) in the College.

MRS. R. K. SHANMUKHAM CHETTY'S CUP—for the best Athlete (Woman) in the College.

MR. A. RANKANA MENON'S CUP—for Tennis Singles.

SRI PARVATHY CUP—for Boat Race.

REPLICA OF THE JUBILEE SHIELD—for the Captains of the Hall winning the shield.

MR. H. R. MILL'S TROPHY FOR CHESS—1st and 2nd prizes.

STUDENTS' ROLLING CUPS—for Football, Hockey, Cricket, Basket-Ball, Volley Ball and Badminton Fives.

PRINCES' ROLLING CUP—for Cricket (Old boys vs. Present boys).

PRINCIPAL'S CUP INSTITUTED BY H. R. MILL ESQ.—for Hockey (Old boys vs. Present boys.)

General Programme for the Week.

SPORTS & GAMES

Monday and Wednesday. Inter-Hall matches as per programme fixed.

Tuesday. Foot-Ball practice including matches with out-side teams.

Thursday. Postponed Inter - Hall Matches, if any, or Cricket net practice.

Friday. Hockey practice including outside matches.

Saturday. Away matches in Foot Ball, Hockey or Cricket, or Cricket practice matches from 3 to 6 P. M.

Both teams will have to forfeit the marks if Inter-Hall matches are postponed without the sanction of the Physical Director.

The members belonging to the College Teams, are not allowed to play for any other Clubs, without the consent of the Principal.

STAFF REPRESENTATIVES (1943-'44)

1. College Advisory Committee.

Prof. P. Narayana Menon.

2. Grounds Committee.

President (ex-officio)

The Principal.

Secretary

Mr. N. Balakrishnan Nair.

Members

{ „ K. G. Krishna Rao.
„ A. Raman.
„ Paul D. Alapat.

3. Magazine Committee.

President (ex-officio)

The Principal.

Editor (English)

Dr. G. F. Papall.

„ (Malayalam)

Mr. P. V. Krishnan Nair.

Secretary

„ N. P. Subramania Iyer.

4. Sports Clubs.

General President:

Principal (*ex-officio*).

Sectional Presidents:

Tennis

Prof. G. R. Narayana Iyer.

Volley Ball

Mr. V. Ramanatha Iyer.

Cricket

„ K. G. Krishna Rao.

Football

„ T. Madhava Menon.

Hockey

„ C. Raman Menon.

Rowing

„ C. J. Peter.

Badminton

„ A. Raman.

Women's games

Mrs. Margaret F. Chithalan.

Athletics

Mr. C. P. Verghese.

General Secretary

Physical Director (*ex-officio*).

Staff Representatives (1943-44)

5. Staff Club

President

Secretary

Treasurer

Members:

Dr. K. N. Menon.

Mr. A. Chandrabasan.

„ E. Rama Menon.

Prof. K. Rama Pisharoti.

Mr. K. R. Rama Iyer.

„ P. S. Velayudhan.

6. Students' Union

Treasurer

Mr. T. C. Narayana Menon.

7. Jubilee Memorial Lecture Committee

Prof. N. R. Ramachandra Iyer.

Mr. P. V. Krishnan Nair.

8. Literary Union and Debating Society

President (ex-officio)

The Principal.

Vice-President

Mr. K. J. Augustine.

9. College Day Committee

Secretary

Mr. A. Raman.

Treasurer

„ T. Madhava Menon.

10. Students' Co-operative Society.

President

Principal (*ex-officio*)

Vice-President

Prof. P. Narayana Menon.

Secretary

Mr. N. Balakrishnan Nair.

Treasurer

„ C. Rama Menon.

THE STUDENTS' COUNCIL

The revival of the Students' Council, after a lapse of 1½ years is as happy and welcome as it is indeed sudden and unexpected. The unanimous elections of the President, the Secretary and the Vice-President, for which fierce and neck-to-neck contests used to be held, bear ample testimony to the spirit of goodwill and harmony among the students. It is my sincere and fervent hope that this would remain one of the unique and scintillating features in the scarlet pages of Maharaja's College history.

Soon after the inauguration of this year's Student's Council, the Principal and Staff graciously invited us to Tea and a fortnight later we accorded our return party. The Diwan honoured us on both the occasions with his august presence. It was not so much the gastronomical part of the functions that mattered (though, of course, it did matter) as the social nature of them. Indeed these two functions have gone far in strengthening the bond of affection already existing between students and staff.

The Students' Council met on Friday, August 9th, 1943. From the conduct of the Council and the nature of the resolutions discussed, it was quite evident that the members had entered right into the spirit of the game. The desirability of introducing a canteen in the College and an appeal to the Government for stricter control in the prices of paper were among the primary resolutions that were taken up for consideration. Both the resolutions were passed by the Council unanimously. Resolutions for the next session of the Council are pouring in. We intend meeting again before the end of the term.

I cannot express in adequate terms the debt of gratitude that we owe to our inspiring Principal for the keen and lively interest that he takes in our welfare, and with his able and enthusiastic guidance, we feel a moral confidence to enhance the glorious traditions of the Students' Council.

Personnel of the Students' Council, 1943—'44

(a) Hall Captains

<i>Sealy:</i>	I. Dwarakanathan — Anna Korah.
<i>Cruickshank:</i>	S. K. Kadir — V. Narmada Bai.
<i>Barlow:</i>	P. Hussain — M. Rajarajeswari.
<i>Davies:</i>	S. Venkitaraman — I. P. Janaky.

The Maharaja's College MAGAZINE

(b) Class-Representatives

<i>Class I:</i>	P. A. Thomas. K. Sujatha.
<i>Class II:</i>	A. Balakrishnan. Linnet Jacob.
<i>Class III:</i>	P. V. Balakrishnan. T. K. Valliammal.
<i>Class IV:</i>	P. J. Abraham. A. Sathyabhama.

(c) Games Captains

<i>Football:</i>	P. V. Krishnan.
<i>Hockey:</i>	V. Gourisankaran.
<i>Tennis:</i>	N. Madhukar Rao.
<i>Cricket:</i>	R. Devarajan.
<i>Basketball:</i>	C. J. Mathew.
<i>Volley ball:</i>	K. K. Kunju Moideen.
<i>Badminton (men):</i>	Mohamad Ibrahim.
<i>Athletic Captain (men):</i>	B. V. Viswanathan.
<i>General Captain (women):</i>	Grace Mabel.
<i>Tennis Captain (women):</i>	P. Ratnakala.

(d) Secretaries of Associations etc.

<i>Literary & Debating Society:</i>	George Joseph.
<i>Bhasha Sahitya Mandalam:</i>	P. K. Gopalakrishnan.
<i>English Association:</i>	A. B. Abdul Kader.
<i>Mathematics "</i>	R. Ananthanarayanan.
<i>Physics "</i>	K. M. Raju.
<i>History &</i>	
<i>Economics "</i>	M. Ramenuny.
<i>Hindi "</i>	S. M. Shirogar.
<i>Arts & Dramatic Club:</i>	M. R. Chandrasenan.
<i>Co-operative Society:</i>	V. V. Job.
<i>R. V. Hostel:</i>	M. V. Moideen Mooppan.
<i>Shanmukham Hostel:</i>	M. A. Kuruvilla.
<i>Women's Hostel:</i>	N. Padmanathi.
President:	M. Moideen Mooppan.
Secretary:	N. Madhukar Rao.

- MADHUKAR,
Secretary.

REPORTS FROM HOSTELS

Diary of Chief Events

The Rama Varma (Cosmopolitan) Hostel

14th June:— Hostel re-opened. In spite of the hard times here and elsewhere, we were able to welcome into our fold as many as fifty, among whom we see many strange, but highly promising faces.

11th July:— We gave a send-off to our beloved Warden and Principal, Mr. K. Karunakaran Nayar. Election of office-bearers was conducted. All the elections were unanimous.

16th July:— The Secretary, on behalf of the boarders, congratulated the new Warden and Principal, Prof. P. Sankaran Nambiyar, to which he suitably replied.

23rd July:— The new Warden officially visited the Hostel, going into each room and meeting and talking to the boarders individually.

29th July:— The Warden sat with us and dined, after which he made an inspiring and soul-stirring speech, full of pleasant reminiscences of his own days as a boarder of the same Hostel during its earliest years.

This year we are enjoying the benefits of plenty of extra-curricular activities in the Hostel, thanks to the parental care and untiring enthusiasm of the new Warden and the hearty co-operation of the boarders. We have inaugurated inter-Hostel debates and lectures, for which an Inter-Hostel Committee has also been formed.

1st August:— Inaugural Address.

28th August:— All the Hostels discussed the various aspects of the Beggar Problem in the State with special reference to the Government's Questionnaire on the subject, and also conducted an Inter-Hostel Debate on it.

A HAPPY ONAM TO ALL!

— M. V. MOIDEEN MOOPPAN,
Secretary.

Reports from Hostels

The Shanmukham (Christian) Hostel

14th June:— Hostel re-opened. We are eighteen only.

1st July: — Election of Secretary and Class Representatives to the Hostel Working Committee.

11th July:— Farewell to Sri. K. Karunakaran Nayar, Warden and Principal. May our good wishes cheer him in his retirement.

21st July: — "At Home" to Principal P. Sankaran Nambiyar, our new Warden, and next-door neighbour. He advised us as to how we should start and work a Literary and Debating Society and a Study Circle in the Hostel with a view to keeping ourselves abreast of the times. Our heart-felt gratitude to him for his unceasing interest in us.

28th July:— Election of the Secretary of the Hostel Union.

1st August:—Inaugural address to the combined Unions of the three College Hostels, delivered by Principal P. S. N.

7th August:—Sea-Scouts' Tanniquoit Tournament Doubles, Finals.
Winners: A. F. W. Dixon Esq., and Mr. E. J. Jacob.
Runners-up: Messrs. C. J. Mathew and K. V. George.

26th August:—Meeting of the Hostel Union. A heated debate took place on the following subject:—"Whether the present system of University education is really a preparation for life".

There is plenty of new life in the Hostel, the boarders being full of enthusiasm and active interest in work and play alike. May this spirit be kept up!

— M. A. KURUVILLA,
Secretary.

The Women's Hostel

14th June:— Hostel re-opened. The new year dawned with a fairly good number of boarders. We are twenty-eight now.

6th July: — Election of Secretary, Sanitary officer and a Games Captain for the Hostel.

11th July:— Our ex-Principal Sri K. Karunakaran Nayar visited our Hostel to bid farewell to us. We all wished him a long and peaceful retired life.

23rd July:— Sri P. Sankaran Nambiyar, our new Principal and Warden, accompanied by Mrs. Nambiyar, paid a visit to our Hostel. They were both kind and gracious. We hope to have the happiness of seeing them in our midst often in future.

The Maharaja's College MAGAZINE

31st July:— Election of Secretary of the Hostel Literary Union.

1st August:— For the first time in the annals of the Hostels, an Inaugural meeting of the Combined Unions of the three Hostels was held. Our Principal, Sri P. S. Nambiyar, addressed us.

23rd August:— First meeting of the Hostel Literary Union was conducted under the presidentship of Miss C. Thankom. A paper was read by S. Parvathi Devi on the subject "whether the present system of University education is really a preparation for life". Several of the boarders made supplementary speeches.

Thus, a new and happy life of healthy activity and cheerful enthusiasm has commenced in the Hostel under the inspiring guidance of our new Warden.

— N. PADMAVATHY,
Secretary.

Harijan Hostel

The Harijan Hostel, is an institution run by the Government. There are twenty-three boarders in the hostel this year including three paying boarders. All boarders, except one are College students. The mess is managed by a Committee of the boarders, at the expense of the Government.

At a meeting of the boarders held on Sunday, 20th Mithunam 1118, under the presidency of the Honorary Warden of the Hostel, office-bearers for the academic year of 1943-'44 were elected. Sri. P. S. Velayudhan, M.A., is the permanent President of the Literary and Debating Association of the Hostel.

The inauguration of the Literary and Debating Association was performed by Sri Ambadi Narayana Menon, B.A., B.L., the Hon'ry Visitor to the Hostel, on Sunday 27th Mithunam at an inordinary meeting of the boarders, presided over by the Honorary Warden; a resolution was passed requesting the Principal, to grant representation to the 'Hostel in the Students' Council. Debates and ordinary meetings, both in Malayalam and English, are being conducted every Sunday.

— T. A. PARAMAN,
Secretary.

The S. N. V. Sadanam

The S. N. V. Sadanam was started a quarter of a century ago with the motto of the Guru, "One Caste, One Religion, One God" as its

Reports from Hostels

ideal. Twenty years ago girls belonging to the Depressed Classes began to be admitted into the institution. It has had Christians, Muslims and Hindus of different castes within its fold. At present there are 8 Harijan boarders. The mess is common for all.

The Sadanam has the usual hostel activities, such as games, meetings of the Literary Union etc. The inaugural address of the Literary Union was delivered this year by Mr. K. R. Achuthan, M. A., B. L., M. L. C.

— THE SECRETARY

Muslim Hostel

The outstanding feature of this year is the installation of a "Big Trio" at the helm of all affairs. Thanks to the spirit and enthusiasm of the Literary Union Secretary, debates are held every week. Though the food situation was acute and menacing in the beginning of the year, everything is all right now, and the credit goes to the efficient management. An Urdu Class is being held in the hostel, under the auspices of the Social League, Ernakulam.

The usual "reinforcement" due this year arrived in proper time, to add to the vigour and life of the hostel, creating a fresh atmosphere and raising our strength to an unprecedented number. I welcome them to our midst with great pleasure, and offer them good company in hostel.

— K. A. ALI KUNJI,
Secretary.

The Thiyya Hostel

The first term saw us in great vigour and enthusiasm.

Last year's "results" were excellent. One of our inmates, Mr. Ramachandran, secured a first class in Mathematics. Two students of the Intermediate Class secured first classes, one of whom has been selected for B. Sc. (Hons.)

One brilliant athlete of our Hostel, Mr. Jerome Isaac, won the Championship in the College Sports. This year too we have athletes who, we hope, will uphold the traditions of our Hostel. Our Hostel can boast of a few budding poets and musicians.

We have begun our activities with earnestness. Our literary and debating societies are in full swing.

— M. V. VASUDEVAN,
Secretary.

A VOYAGE

Satish pulled his chair towards the balcony, and sat there gazing at the full moon riding up the sky strewn with occasional patches of cloud drifting across his path. His conscious self gradually merged into the sub-conscious, and the incidents of the previous day began to take shape and race through his mind with the vividness of a motion picture.

It was a Saturday afternoon, and as usual he had unmoored his pleasure boat, and pushed off to spend the evening on the blue waters of the lagoon. The sky was clear, the breeze soft, and the rustling of the palm leaves mingled harmoniously with the lapping sounds of the wavelets as they patted the bulging sides of the boat. He felt the joy of life—the exhilarating tone of ozone in the air, the cool breeze kissing off the cares from his brow like a fond mother, the rhythmic movement of the boat as it rose and fell on the heaving bosom of the lagoon. His spirits lay dormant as nature around him until flicked into sudden life by a violent tropic storm—thunder reverberated, the lightning played on the rain pouring continuously as if from innumerable spouts. The boat lurched sideways, and Satish was striking out through the blinding fury of wind and waves for dear life. It seemed an eternity, his spirits sagged, a light seemed to loom far away, but he could not reach it. And then, all of a sudden, it went out, and everything was obliterated.

When the life force flowed back into his rigid limbs and coaxed him to open his eyes, he found himself in a dreamland. Hard by his couch sat a venerable white beard, anxiously watching him. A rustling sound caught his ears—a tingling of bangles—a subtle perfume filled the air and his languid eyes rested on a vision of exquisite beauty. The girl looked a fairy queen. She hesitated on the threshold, and gathering courage from the old man's nod, came nearer, and sat down on a chair near by.

In a few words the old man had put him on his bearings—how he was washed ashore on the island, how he happened to see him and subsequently save him.

Satish shifted his position—romance had flowed into his life, the old man and his charming daughter, Shanti, were real human beings—the former seemed to like him and his company, the latter had sympathy and admiration in her eyes.

A Voyage

Soon Satish became a regular visitor to their solitary abode on the island. The old man liked his talks and company, and was highly flattered by the grateful and humble attitude the youth habitually adopted towards him; and seeing him and talking to him he seemed to live again in the imagination of his own youthful years—now beyond recall.

One evening Satish was about to enter the porch of the building when a scene of enchanting beauty caught his eyes; and fascinated, he paused then for a long minute. Shanti was sitting near an easel, and a half finished landscape was on the canvas. She was toying with a brush, gazing into the distance, seeing nothing, her noble oval face, framed in curly raven black hair, fraying and floating in the breeze—a poem in flesh and blood.

Satish quietly stole to her side and sank into the lawn, still absorbing the charming scene in front of him. Oh, radiant Miranda, Prince Ferdinand is at your feet! She turned to him with a shy solemn smile—a gleam of bliss.

They had several tastes in common—poetry, music, painting etc., humour enlivened their talks and youth bridged a social standard of life. She was rich and could claim descent from a noble family; he, though not up to her standard, was ambitious, a brilliant student willing and courageous to carve out a career for himself.

Time flew on her swift wings, darkness gathered, and like two moths caught in the enchantment of a flame, the youth and the maiden attracted by a force greater than life itself forgot time and place. Talking of things of common interest Satish had by accident rested his hand lightly on hers and she being absorbed in his eloquence had forgotten to withdraw hers. They were thus in earnest conversation, absorbed in each other's presence, when a loud incongruous grunt shattered the genial atmosphere. Startling and looking round they spied the old man, standing close at hand, his face livid, his incendiary eyes bulging and the lower jaw working convulsively like a fish landed on dry ground trying to gulp up water. When at last he became articulate, the words came with a gust "Ungrateful wretch! whom I saved from a vile death, gave the freedom of my house, to abuse my hospitality and"—and he choked for breath.

"My intentions are perfectly honourable" blunted out Satish his mind rather dazed with emotion and confusion.

The Maharaja's College MAGAZINE

"Honourable intentions, indeed!! What is your social and financial position in life? And what may be your resources? Are'nt you one of those stereotyped duds that an antiquated University washes overboard year after year, to drift on the waves of change, and if fortunate, eke out a hand to mouth existence in some dingy office? No, Sir" continued the girl's father, with murder in his eyes, "I'd rather wring out the life out of her than see her wedded to such a nincompoop like you." And taking hold of the girl's hand, he led her towards the house.

Satish stood there stunned, watching the retreating figures, and then Shanti turned towards him and her face was full of misery and appeal.

The father and daughter spent the rest of the evening in their own rooms in solitude. Here was a parting of ways, and each could not forgive the other for precipitating this crisis in their lives.

Shanti stood at the window of her room. It was a cool pleasant night—the moonlight came filtered through the dark foliage of the garden trees, and made chequered designs on the white sand and multi-coloured flower beds. The breeze rustled through the leaves wafting the perfume of roses and jasmine.

The struggle between love of life and despair raged through her heart for a long time. At last a look of imperturbable calmness overspread her countenance. She returned from the window, lit the lamp and changed into her simplest clothes. Then she stood before the mirror, watching her reflection and making a few last minute adjustments. "What is beauty, youth and life worth if love and freedom is shifted in its very birth?" Musing thus, she moved away to her table and began to write :

"My dearest daddy,

Excuse me, daddy, and pray excuse him as well. Life is eternal nightmare to me as long as you are furious; and, daddy, excuse my saying so; life is blank to me without him. So I leave you this hour—for ever—nay, I might return perhaps when you need me; I hope to prove a dutiful daughter by nursing you on your sick bed. You need not search for me, for you won't find me; and my destination is secret. If I survive, I will live for nobler purpose—the poor and the sick would be my friends. I will live with them, for, in doing so, I can forget myself. I know my country wants me, and let me serve her and receive peace and satisfaction.

A Voyage

Daddy, one word more, please don't let Satish know anything about me; for I fear he might try to search for me and wreck his dear life thereby. Forgive me, and if you will, impart to your child a blessing in parting. I am sorry you will be lonely, but my thoughts are with you. With pranam,

—Your loving, Shanti."

Her hot scalding tears had effaced the whole letter.

Satish heard of the incident the next evening, and understood its full implications. He stood stock still for a few moments, the atmosphere seemed to choke him, and rushing toward the beach, he unmoored his boat and put out to sea. He pulled at the oars vigorously for an hour or so, and then slipped them and sat immovable. All around was infinite space. The red ball of the setting sun sank slowly into the sea, leaving the world to darkness and to Satish. A few stars peeped out of the murky sky. From the gathering gloom a nebulous light took shape and Shanti's face, beaming through her tears, seemed to beckon to him, and he followed her far far away to the unknown.

—P. RATNAKALA, *Ch. IV.*

In Memoriam

Since issuing the last number of the *Magazine*, a sad event has taken place which is our painful duty to record here—Mr. K. Narasimha Pai, a former Principal of the College, to whom the College owes much, passed away on 3rd Karkitakam 1117. He was literally and figuratively one of the great "builders of the college." The many-sided expansions and extensions of the Science courses were undertaken in his time and under his enthusiastic supervision. He was not only a man of Science, but a lover of literature and the Fine Arts, especially music. More than all, he was a most lovable and loved of friends, who was ever ready to crack and to enjoy a joke. Several amenities of college life were started and developed in his time. We offer his widow and children our sincere condolences.

NOTES

GREETINGS

The Maharaja's College *Magazine* begs respectfully to tender its Royal Patron, H. H. The Maharaja, its loyal felicitations on the conferment upon him, by H. M. The King-Emperor, of the title of the Knight Grand Commander of the Indian Empire.

* * * *

The College reopened after Midsummer recess under unusually heavy monsoon showers. The air was then astir with the exciting progress of Allied arms in Tunisia.

Then came the welcome tidings of the fall of Tunisia, and the lifting of many clouds.

The bright sun shone once more over the College, enlivening the academic atmosphere in its multicoloured brilliance and beauty.

* * * *

Staff. Mr. K. Karunakaran Nayar, M. A., Offg. Principal, entered on long leave from July 12, 1943, and Mr. P. Sankaran Nambiyar, M. A. Hons., the Chief Professor of English, was appointed to officiate as Principal in the vacancy.

Mr. P. Narayana Menon, M. A., Asst. Professor of Zoology has stepped up to officiate as Professor of Zoology. Mr. K. H. Alikunhi, M. Sc., has joined as Lecturer in Zoology.

Mr. K. J. Augustine, M. A., L. T., has returned to the College after years of absence therefrom, and in the consequent arrangement, Mr. T. C. Balakrishna Menon, M. A., L. T., went out temporarily to the High School service, to be reverted subsequently to his original place in College. Mr. T. Ramankutty Marar, M. A. has now been transferred to the High School instead.

Mr. T. C. Narayana Menon, M. A., continues to officiate as Lecturer in the Dept. of Zoology, *vice* Rama Varma Appan Thampuran appointed as Asst. to the War Publicity Officer.

Notes

Mr. P. S. Mayuranatha Ayyar, M. Sc., has rejoined the Dept. of Chemistry after a short sojourn in Cawnpore on War work.

Sry. S. Bhagyam, B. Sc., has been appointed as temporary Demonstrator in the Dept. of Physics, where Mr. K. Sivarama-krishna Ayyar, M. Sc., officiates as Store-keeper-Demonstrator in the vacancy of Mr. A. R. Ravi Varma Thirupad on War Service.

Mrs. Margaret F. Chithalan, B. A., Dip. in Pbl. Ed., holds the recently created post of Asst. Physical Directress in the College.

The *Magazine* offers a hearty welcome to all new-comers!

Strength. The College has added to its strength this year, one of the first acts of the new Principal being the admission of additional students to the First University class. The present strength stands as follows:—

<i>Class</i>	<i>Men</i>	<i>Women</i>	<i>Totals</i>
I Inter.	158	85	243
II „	132	49	181
III B. A.	43	28	71
IV „	63	19	82
III B. Sc.	57	12	69
IV „	39	14	53
Grand Total	492	207	699

Socials. One feature of recent life in the College has been the renewal of the social activities consequent upon the revival of the Students' Council.

The first 'Party', however, of the year, was of a valedictory nature. On the afternoon of July 17, 1943, the members of the Staff bade farewell to Mr. K. Karunakaran Nayar, who left Ernakulam the next day for Ottapalam. We wish him many years of well-earned rest.

The Principal and Staff were 'At Home' to the newly inaugurated Students' Council for the first time in the history of the College on August 7, 1943. The College Main Hall was suitably laid out for the purpose, with ferns and palms lending fresh charm

The Maharaja's College MAGAZINE

to the place. The presence of three distinguished guests, the Diwan, the Hon'ble Minister and the War Publicity Officer, gave dignity to the function.

Principal Nambiyar, in his talk, urged the Staff and the students to make more frequent contacts, particularly in the field of sports. "We deem ourselves fortunate," he declared, "in possessing a Diwan who evinces enthusiastic interest in all that conduces to the prosperity of the College, and especially on the side of Physical Education," and assured him that we were deeply indebted to him for his manifold kindness and inspiring personal associations which will be cherished with grateful remembrance. He touched upon the value of training in social service, and announced the inauguration of the Staff Club in the College. Mr. Nambiyar warned students against playing with the fire of active politics.

"In this Temple of Learning," he said, "active politics and vulgar demonstrations would be as much out of place as in the other temples, churches, mosques and synagogues. These are sanctuaries of beauty and power, wherein you are nourished with spiritual sustenance, wherein you are equipped with mental and moral strength enough to face the realities of life in due time,—and it behoves you to acquire as much of it as you can, undistracted. Politics is an affair between the Government and the Public, and we do not want you to jump in between them, and get jammed like the fabled fox that got between the two fighting tams. Barring this one taboo, we, the staff, are ever ready to extend to you all the legitimate freedom you require to grow to your full selves, to rise to your full stature, as men, as noble citizens, equipped with wisdom and light.

It is the function of the Students' Council to work for the improvement of the amenities of student life in the College and to help in the conduct of all students' activities generally. In other words, your Council is in charge of the Transferred Subjects of College Administration. I take it as an eminently happy coincidence that the Hon'ble Minister for Rural Development is in our midst today, as a pillar of triumph of the so-called Dyarchical form of Government in the State, of which, what we have in the College is a humble counterpart.... Guard yourselves sedulously against mischief-mongers who love themselves more than you or this institution, and whose creed, like that of the witches in *Macbeth* is '*fair is foul and foul is fair*.' So long as Staff and students are exclusively concerned, our policy shall be 'Trust Betwixt Trust.'

The Diwan spoke appreciatively of the Social side of College life, and exhorted the boys to play the game, to further the war efforts, to accustom themselves to *hajra* and other dry grains and to encourage the Cochin Restaurant which, in the words of the Principal, has come to stay in the College. Mrs M. Chithalan entertained the gathering with demonstrations in magic.

The President of the Students' Council thanked the principal, and the Staff for the function which was "the herald of a new dawn, a sunrise of mutual understanding, goodwill and affectionate cooperation

Notes

between the teachers and the taught"..... Welcoming the news of Prof. Nambiyar's appointment as Principal, he hoped that the revival of the Students' Council would help to foster a spirit of healthy corporate life in the College, and bring about an atmosphere of academic happiness.

* * * *

The Students' Council returned the Party to the Principal and Staff on the 21st afternoon. Besides Mr. Dixon and Mr. V. K. K. Menon, Mrs. V. K. K. Menon and Mrs. Nambiyar graced the occasion with their presence. Amongst the speeches the most remarkably fresh and humorous were the observations of Mr. V. K. K. Menon on the necessity of the boys and girls learning to run their own academic cafeteria and the art of mixing in society which was unknown to the older generation.

* * * *

War Efforts. The College has, within limits, fallen in line with active War efforts in the State. The College Workshop and the Department of Physics is doing its share of the training of technicians; the Principal is editing the Cochin Pamphlets on World Affairs; more than one member of the Staff and establishment has left for Active service, in Commissioned and non-Commissioned ranks and in the Civilian services; the College has its own subsidiary A. R. P. fully manned and managed by the Staff; the College Hall has been the venue of War Propaganda meetings, and War Workers' gatherings. We hope we could do more in future.

* * * *

Meetings. Prof. C. S. Srinivasachari, M. A. of the Annamalai University delivered the Inaugural Address to the Amalgamated Societies in the College Hall on Monday the 30th of August 1943. He spoke on *Culture as a Unifying Force*, and in an eloquent and learned discourse established his thesis that India is one culturally and spiritually, not to be disturbed by Pakistan, Dravidistan, or any other movement. He referred to the pan-Asiatic basis of the cultural understanding and unity successfully attempted by Akbar the Mughal, and said that Hindus and Mussalmans should appreciate and tolerate one another. The Empire of Vijayanagar also attempted cultural unity. The English are also doing things their own way. The social frame work and spiritual outlook of even converted peoples in India remained mainly Hindu. Lack of cultural background would lead to disruption.

The Maharaja's College MAGAZINE

Prof. P. Sankaran Nambiyar, the Offg. Principal addressed the English Association on the 1st of August on *Life In Literature* excerpts of which may be seen in the *Magazine*.

* * * *

On 9th August 1943, the Staff was "At Home" to the new Principal. Prof. P. Narayana Menon on behalf of the Staff felicitated him, and expressed the happiness and joy of the Staff over the appointment. The Principal replied suitably, exhorting the Staff to be specially alert and active in maintaining the prestige and promoting the all-round prosperity of the College.

* * * *

Congratulations!

The College Results have been brilliant both for quantity and quality. Amongst our successful candidates' *three*, viz. T. Ramakrishnan B. A., M. P. Thomas B. A. and P. V. Joseph B. Sc. win the University Medals in English, Malayalam and Mathematics respectively. All three take First classes, Ramakrishnan being a triple First Class in English, Sanskrit and Chemistry; M. P. Thomas takes the first rank in Malayalam, and P. V. Joseph, first in Maths, B. Sc. The second rank in Mathematics is also taken by one of our students, P. Govindankutty. Congratulations!

Mr. K. J. Augustine, M. A., L. T., Asst. Professor of English, has been appointed Dean, and Deputy Warden of Men's Hostels and Proctor of the Lodgings on an extra allowance of Rs. 50.

* * * *

JUBILEE MEMORIAL LECTURE.

Sachivathama SIR C. P. RAMASWAMI AYYAR, *Dewan of Travancore*, has kindly agreed to deliver the lecture in the course of the month. The exact date and subject will be announced shortly.

സംസ്കൃതഭാഷ

ഒരു തത്ത്വസിദ്ധാന്തം

[പ്രശസ്തചിന്തകനും പ്രസിദ്ധഗദ്യകാരനുമായ കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ ("കണ്ണൻ ജനാർദ്ദന") അവർകൾ അടുത്തുനടന്ന "സാഹിത്യസമിതി" യോഗത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച ഉപന്യാസത്തിന്റെ ഉത്തരവുമാണു് ഈ ചെപ്പടത്തു്. സംസ്കൃതം ഒരു ഭാഷകളെല്ലാമുള്ള സ്വാഭാവികമായി ഒരു ജനവിഭാഗത്തോടൊല്ലം നിത്യപ്രവഹാമാർഗ്ഗം ഉദിച്ചുവന്നുവന്നിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷയല്ല; നാട്ടിലെ ഭിന്നഭാഷകളിൽനിന്നു്, കരിന്തലിഴിൽനിന്നു് മെന്തെങ്കിലും ഏതെന്നു കടഞ്ഞെടുത്തുവോ അതുപോലെ, "സംസ്കൃതം" ചെപ്പടുത്താൻ അതു്. രാജാദീഭൂതരിൽ പണ്ഡിതന്മാർ നിർവ്വഹിച്ച ഈ സംസ്കാരം" രാജ്ഞിന്റെ ഐക്യത്തിനു സഹായമായിരുന്നു; ഖിപിക്കു ഗോശാലം" എന്ന സംജ്ഞ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതുതന്നെ ഈ സംസ്കാരം"ത്തിനു മറ്റൊരു ലക്ഷ്യമാകുന്നു.—എന്നിങ്ങനെയല്ലാമാണ് ഇതിലെ സിദ്ധാന്തം. ഇതു ഭാഷാശാസ്ത്രരല്ല മന്ത്രികൾ വിശേഷിച്ചും സാധാരണമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.]

സംസ്കൃതം അതിന്റെ പേർപോലെതന്നെ മനുഷ്യർ ഉണ്ടാക്കിയ ഭാഷയാണു്, മനുഷ്യരിൽ തന്നെയു് ഉണ്ടായ ഭാഷയല്ല, എന്നാണു് മറ്റു ചിലരുകുന്നപോലെ ഏതർത്ഥം തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്.

വാഗ്ദീപ്തമാകിത്തമായി യഥാകാലം സംസ്കരിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഭാഷയാണതു്. ആ ഭാഷാവിജ്ഞാണം ഭാരതത്തിൽപോലും അന്നത്തെ പണ്ഡിതന്മാരും രാജാക്കന്മാരും കരുതിച്ചുപോന്നു നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭാരതവർഷത്തിനുള്ളിൽ പല ഭിന്നഭിന്നരാജ്യങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു്. ആ രാജ്യങ്ങളെല്ലാം ഒരു ചക്രവർത്തി അധീനമാക്കുകയെന്നതു് ഇടയ്ക്കിടെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഇതിഹാസങ്ങളാൽ നാം അറിയുന്നുണ്ടല്ലോ. അപ്രകാരം വാണിരുന്ന ഏതൊ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തായിരിക്കാം സംസ്കൃതഭാഷയുടെ നിർമ്മാണം.

രാജ്യങ്ങളും, മതങ്ങളും, ഭാഷകളും ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായി വളരെതെല്ലാം ഉയർന്നപ്പോൾ, ഭാരതത്തിൽ ഐക്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പരിശ്രമം തീവ്രതയോടെ നടന്നിരിക്കുന്നു. പല മതങ്ങളേയും ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ സംഘടിപ്പിച്ചുനിർത്തുന്നതിന്നു് ഭാരതീയർ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ഏകം സത്യം, വിപ്രാഃ ബഹുധാ വദന്തി" എന്ന സൂത്രത്തിൽ എല്ലാ മതങ്ങൾക്കും അടങ്ങേണ്ടിവന്നു. ശങ്കരാചാര്യരുടെ കാലംവരേയും ഈ ഏകീകരണോദ്യമം നടന്നുകൊണ്ടുപോന്നിട്ടുണ്ടു്. ശൈവ വൈഷ്ണവാദിമതങ്ങൾക്കു് ഇസ്ലാം-ക്രിസ്തുമതങ്ങളെപ്പോലെയോ, അതി

നെക്കാളോ, വിഭേദമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും തമിഴ്നാട്ടിൽ ഇന്നു വെളിപ്പെടാത്തതും, മതങ്ങളെയെല്ലാം കേൾക്കുന്നതിലും ഒരു ആധാരത്തിലും ഉറപ്പിക്കുന്നതിന് പൂർവ്വകമായി ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമാണിത്. മതങ്ങളെ ഇത്രത്തോളം കൈമാറ്റിക്കൊണ്ട് ശരിയുള്ള വഴി ഒരു പുതിയ ഭാഷ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായതിൽ അത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ല.

മതങ്ങളിലെമ്പോലെ ഭാഷകളിലും ഭാരതീയരെ യോജിപ്പിക്കുന്നതിനു പ്രാചീനപണ്ഡിതന്മാർ സംസ്കൃതഭാഷ ഉപയോഗിച്ചു. വടക്കേ ഇന്ത്യയിൽ അന്നു പ്രബലമായിരുന്ന പാലികാക്ഷരത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് സംസ്കൃതത്തെ സംസ്കരിച്ചെടുത്തതെന്ന് കെട്ടിപ്പറയണം. അത് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അതു ശരിയായിരിക്കാമെന്നിലും അന്നത്തെ എല്ലാഭാഷകളിലേയും എത്ര എത്രയോ പദങ്ങളെ പൊതുതോറോടെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് സംസ്കൃതഭാഷയെ പൊക്കിപ്പിരിച്ചിരിക്കുന്നത്. സാക്ഷാൽ ഏകപദത്തെ കാകാരമാമി ഗ്രഹിച്ചു, ആ ശബ്ദബ്രാഹ്മണിന്റെ നാസപമായി അക്ഷരത്തെ താമ്രപ്രാണന്മാർ സംസ്കൃതഭാഷയെ വിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നും പറയാവുന്നതാണ്. "അക്ഷരം" അവരുടെ അറിവിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എല്ലാഭാഷകളിൽനിന്നും അവർ സംസ്കൃതത്തിലേക്കു വാക്കുകളെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് തമിഴിലേയും മറ്റും പല പല വാക്കുകൾ സംസ്കൃതത്തിൽ കാണുന്നത്.

മലയാളത്തിന്റെയും മലയാളിയിന്റെയും മൂലകാര്യമായ കഠിനമിഴ് അനുസ്വാധീനമായൊരു ഭാഷയായിരുന്നിട്ടും അതിലെ പല പദങ്ങളോടും സാദൃശ്യമുള്ളവ സംസ്കൃതത്തിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് ആ പദങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു പകർത്തുന്നതിലൂടെയാണെന്നു വാദിക്കുന്നവർ പൂർവ്വികദ്രാവിഡസമുദായത്തെക്കുറിച്ച് സൂക്ഷ്മമായൊന്നും ചിന്തിക്കാത്തവരാണ്. ജ്യോതിസ്സുകൾ മുതൽ ഭാഷാധികർവരെക്കും സ്വന്തമായി നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ള പൂർവ്വികദ്രാവിഡന്മാർ, സ്വന്തം അംഗങ്ങൾക്ക്, സ്വന്തം വേഷങ്ങൾക്ക്, ചുറ്റുമുള്ള ചരാചരങ്ങൾക്ക്, മറ്റൊരു ഭാഷയിൽനിന്നു വേഷകൾ പരിഭാഷിപ്പിക്കുകയെന്നതു നിശ്ചയമായും സംഭാവ്യമല്ല. ഇങ്ങനെയും സമുദായമുള്ള നീറിനു സംസ്കൃതത്തിലെ നീരത്തിലേക്കോ, അവയവന്റെ കൈയിന്നു സംസ്കൃതത്തിലെ കരത്തിലേക്കോ ദ്രാവിഡന്മാർ ചെന്നിട്ടില്ല. നീരിനെ നീരമാക്കിയും താമ്രത്തെ താമ്രമാക്കിയും കഠിനമിഴ് പദങ്ങളെ സംസ്കൃതത്തിലേക്കെടുക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടാണ് മലയാളത്തിലെയും തമിഴിലെയും മറ്റും പല പദങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിൽ കാണുന്നത്. ഇപ്ര

കാരമൊരു ഭാഷ ആ പൂർവ്വികന്മാർ ചമച്ചതോടുകൂടി എല്ലാഭാഷകളിലുമുണ്ടാവുക ഒരുമിച്ചു ചേരുകയാണ് മാർഗ്ഗമായിത്തീർന്നു. അതു സാധിച്ചതിൽപ്പിന്നീടായിരിക്കണം മനുഷ്യജാതിയുടെ പരിശുദ്ധമായത്.

ഇങ്ങനെയൊരു പുതിയ ഭാഷ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനെക്കാൾ അന്നത്തെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ഭാഷയെ പൊതുഭാഷയാക്കാമായിരുന്നില്ലേ എന്നു ഇന്നുള്ളവരിൽനിന്നു ചോദ്യമുണ്ടായേക്കാം. നട്ടപ്പിലുള്ള ഒരു ഭാഷയെ അപ്രകാരം ഉയർത്തുന്നത് എപ്പോഴും വഴക്കിലായിട്ടാണു് കലാശിച്ചുവെന്നു് ഭാഷയുടെ ഉയർച്ച ജനതയെയും, ജനതയുടെ ഉയർച്ച ഭാഷയെയും പരസ്പരം അനുബന്ധിച്ചിരിക്കയാൽ ഒരു ഭാഷയെ ഇതരഭാഷകളേക്കാൾ ഉയർത്തുന്നത്, ആ ഭാഷയിലുള്ള ജനതയ്ക്കും ഇതരഭാഷകളിലുള്ള ജനതകളേക്കാൾ അധികകാൽകർമ്മമായിട്ടാണു് വീരകർമ്മം നന്നു് കാഴ്ചപ്പെടുന്നത്. തന്റെടുമുള്ള യാതൊരു ജനതയ്ക്കും അതു സുഖാവഹമാകയില്ല. എങ്കൽ ഈ അഭിപ്രായം ഇക്കാലത്തു ചിലരെപ്പോലും പൊടിപ്പിച്ചുവെക്കാം. ഓരോന്നും, ആപര്യമുള്ളതായി ഇപ്പോഴത്തെ വിവിധപ്രമാണത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ഞാൻ തുല്യീഭാവം കൈക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. അതിനുള്ളിൽ നട്ടപ്പിലുള്ള ഒരു ഭാഷയെ പൊതുഭാഷയാക്കാവാനു് തുടങ്ങിയപ്പോൾ പല വഴക്കുകളും ഏറ്റിടിയേണ്ടിവന്നുണ്ടെന്നതു നമുക്കു് അനുഭവമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണു്, എല്ലാ ജനതയുടെയും ഐക്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു പുതിയ ഭാഷ പൂർവ്വികന്മാർ നിർമ്മിക്കുകയെന്നായതു്.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾക്കൊക്കെയുമുള്ള പര്യാപ്തം നോക്കിയാൽത്തന്നെ അതു്, ഉണ്ടായതല്ല, ഉണ്ടാക്കിയതാണു്, എന്നു് കാണാം. രൂപം, ഗുണം, ചേഷ്ട, ജനനം എന്നിവയാലെല്ലാം ഭാരോന്നിതം സംസ്കൃതത്തിൽ പേരുകളുണ്ടു്. ഭാസ്യാൻ, ഗിതമണി, സഹസ്രകിരണൻ എന്നിങ്ങനെ സൂക്ഷ്മം, സരോതരം, പക്ഷം എന്നിങ്ങനെ താമരയ്ക്കും, ദേവി, കവി എന്നിങ്ങനെ ആനയ്ക്കും കൊടുത്തിട്ടുള്ള പേരുകൾ അവയുടെ പ്രകൃതിയെ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടുള്ളവയാണു്. സർവ്വത്തിനും ഇങ്ങനെയെന്നതാണു് സംസ്കൃതത്തിലെ പേരുകൾ. കവികൾ ഭാരോകാലത്തു ചാമചാങ്ങിലുൾപ്പെട്ട ഭാരോന്നിതമേറിച്ചും റാവാകിൽ ഭംഗിയായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതെല്ലാം അതിന്റെ പര്യാപ്തങ്ങളായി സംസ്കൃതത്തിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തന്മിതേ ഉണ്ടായി വളരുന്ന മറ്റുവല്ല ഭാഷകളിലും ഇങ്ങനെയൊരു വൈചിത്ര്യമുണ്ടോ? ഭാഷാധികൾക്കാവട്ടെ, സംസ്കൃതത്തിൽ പല പ്രോതിസ്സുകളുടെയും മറ്റും പര്യാപ്തങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഇതു്

സംസ്കൃതത്തിന് മറ്റു ഭാഷകൾക്കില്ലാത്ത ഒരു പുതുമതാണല്ലോ. ശാസ്ത്രങ്ങളും നിഘണ്ടുവുമെല്ലാം മനോജ്ഞപര്യന്തിലാക്കുകയെന്നതു സംസ്കൃതത്തിന്റേതല്ലാതെ കഴിവുണ്ടോ? ഉണ്ടാക്കിയ ഭാഷയായതുകൊണ്ടാണ് അതിലിങ്ങനെയുള്ള പുതുമകളെല്ലാം അഴകോടെ ഇണക്കുകയെന്നായത്.

വാസ്തവത്തിൽ ഒരു ഭാഷ പുതുതായുണ്ടാക്കുകയെന്നതു മഹത്തായൊരു സിദ്ധിയാണ്. യൂറോപ്യന്മാർ ഒരു പൊതുഭാഷയുണ്ടാക്കി എത്രയെത്രയോ കഷ്ടപ്പെട്ടെന്നാകുന്നുണ്ട്. ഇതുവരെ അവർ ഫലം കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ, ബഹുശതാബ്ദങ്ങളുടെയും ഭാരതീയർ അതു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതാണു സംസ്കൃതഭാഷ. ആ ഉണ്ടാക്കിയ ഭാഷ ഉണ്ടാക്കിയ നിലയിൽത്തന്നെ ഇന്നും വിളങ്ങുന്നുണ്ടായിരിക്കാം അതു എങ്ങനെ മൃതഭാഷയാകും? ആ ഭാഷതന്നെയാണ് ഇന്നും ഭാരതത്തെ ഇപ്രകാരം ജീവിപ്പിച്ചുപോരുന്നത്. ഇത്രയധികം ജിന്നഭാഷകളോടു കൂടിയ ഭാരതം സംസ്കൃതമില്ലെങ്കിൽ ഇതിന്നത്രയോ മുമ്പുതന്നെ മുറിഞ്ഞു ചിതറി നശിക്കുമായിരുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷ നിർമ്മിച്ച ഭാരതത്തിന്റെ പൂർവ്വികധനത്തെക്കൊണ്ടും അതിൽ നിക്ഷേപിച്ചപ്പോൾ ബഹുലിയും, പഞ്ചാബിയും, മറാഠിയും, തമിഴനും, മലയാളിയുമെല്ലാം ആന്തരമായി അഭിന്നരായിത്തീർന്നു. മതമെങ്ങനെയായാലും, ഭാഷയെത്രയായാലും, നാടെവിടെയായാലും, സംസ്കൃതത്തിന്റെ മഹത്വം കൊണ്ടു ഭാരതീയരുടെ മനോബുദ്ധികൾക്ക് അവിടെയായി ജീവിതം. ഈ ഐക്യത്തിലാണ് എന്തൊരു പരാധീനതയിലും ഭാരതീയർ ഭാവിയിൽ ആശങ്കയാടെ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നത്.

പൂർവ്വികന്മാർ ഭാരതത്തിന്നൊരു ഭാഷയുണ്ടാക്കി. അതു ഇതരഭാഷകളെക്കൊണ്ടു വളർന്നു ആ ഇതരഭാഷകളെയെല്ലാം ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നു. തെക്കും, വടക്കും ഇടത്തുമുള്ള എല്ലാ പണ്ഡിതന്മാരെയും അതു ബഹുുകാലത്തേക്കു ഒരുമിപ്പിച്ചു നില്ക്കുകയുണ്ടായി. പണ്ഡിതന്മാർക്ക് രാജാക്കന്മാരോടൊപ്പം ഇതരജനങ്ങളിൽ വശിത്വം കൂടിയതു സംസ്കൃതവൈഭവത്താലാണ്. രാജാക്കന്മാർ ജിന്നിച്ചതില്ലാത്ത, പണ്ഡിതന്മാർ യോജിച്ചു നില്ക്കയാൽ അവർക്കു ഭാരതത്തിലെങ്ങും ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനം നേടാമെന്നായി. അതുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാരുടെ കാമദലാഭങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭാരതത്തിന് ചിതറാണ്ടി വന്നില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള നന്മയെല്ലാം ആധാരമായി അത്യാദൃശബുദ്ധിവൈഭവത്തോടെ 'പുതിയൊരു ഭാഷ ചമയ്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ ആ പൂർവ്വികന്മാർ എത്ര മഹാത്മാക്കൾ.

—കണ്ണൻ ജനാർദ്ദനൻ

കവിതയോട്

[ആംഗ്ലോകവികളിൽ പലരും കവിതാപനിതയെ അഭിസംഭോധനം ചെയ്ത വണ്ഡകാവ്യങ്ങളെഴുതിട്ടുണ്ട്. കവിതയെ ഏതു നിലയിലാണു കവി വീക്ഷിക്കുന്നതെന്ന് അവയിൽനിന്നു പെട്ടിവാകുന്നു. Goldsmith എന്ന പ്രഖ്യാതകവി, തന്റെ Deserted Village എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ ഭട്ടവിൽ ഏഴു തിട്ടെഴുത്തിട്ടുള്ള

Dear charming nymph, neglected and decried,

My shame is company, my solitary pride,

എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഭാഗമാണു താഴെ ചേർക്കുന്ന കൃതിക്കു പ്രേരകമായിട്ടുള്ളതെന്നു മറന്നാണു. എന്നാൽ, ഇതിന്റെ പ്രണേതാവായ പ്രൊഫ്. സർ (പ്രിൻസിപ്പാൾ) ഫി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ അവർകൾ കേവലം സ്വാസരവമാണ് ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. കൃത്യാനുഭവ്യഗ്രന്ഥമിളം, സ്വാഭാവികമായി കവിതയെക്കുറിച്ചു കവിക്കുള്ള അഭേവശ്യങ്ങളായ പ്രതിപത്തി ഇതിൽ ആദ്യത്തം കളിയാടുന്നുണ്ട്.]

1

പ്രാണപ്രേതസിന്ധം മലീനകവിതാകണ്ഠേ! ഭവൽപ്രിണനം
വേണാം മേ പരമാത്മാഹൃതിൽ മനം ചെല്ലാറിനേറീടുവാൻ;
മോണഞ്ചും തവ മോച്ചു മാലുലകിടം പാടെ സുവണ്ണാഭമാ-
യോണത്തിൻവിഭവംവിളംബരവിടെയുംമെത്തുന്നു ചിത്തോത്സവം!

2

എന്ദ്രദാമൽക്കവിതാംഗയ! ഭവതിയെല്ലാകാതിരുന്നാകിമി-
ന്നാദോഗൃക്കുതിയാലകാലഭയോലാത്രാനന്തരാകുന്ന ഞാൻ
ധാരോലും തവ രാമണീയകസ്യധാകല്പം വികല്പം പെടാ-
തോരോ നാളിലുമാസ്വദിച്ചു നിലനിൽക്കട്ടേ അവതപം ല്യവം!

3

നിത്യം മീവിതകൃത്യസങ്കടദവീടഞ്ചാരസന്തപ്തനായ്
പ്രത്യഗ്രം തവ സന്നിധാനമിടയിൽ തെല്ലൊന്നു മേടും മിഥൗ,
സത്യം ശാശ്വതമൈശ്വരം ഭവി ഭവൽസൗന്ദര്യപത്നായ്മായ്
പ്രത്യക്ഷത്തിലറിഞ്ഞുകൊണ്ടു പാമാനന്ദം ഭുജിക്കുന്ന ഞാൻ.

4

ലോകം നാതാപികഞ്ചുദ്ധിയാലറിയാനാകാ!—മമാത്മാവു നീ.
യാകക്കിച്ഛിമപ്പെടുത്തിയ വിധം പാഞ്ചാകിലത്യന്തുതം!

ആകൃതം തവ രൂപമന്യോരുപോൽക്കാണുന്നവില്ലെന്നമ-
ല്ലാകപ്പാടെ വെറുക്കുമ്പോൾ പലരുമുണ്ടാക്കാൻ കലോത്തംസമേ!

൪

നേരംപോക്കിനു വേണ്ടിയാണതി, ഭവൽസേവയ്ക്കു ഞാനാഗ്രമാ-
യാംഭിച്ചതു; പിടുന്നതോ, പിടിവിടാനായാഞ്ഞൊരാവേശമായ്!
സ്വൈരം തപൽപ്പരിചയച്ചെടുവതിനായാത്തീയമാഹ്വാനമി-
നേരം മാമകകണ്ഠസ്ഥിമതി മുഴങ്ങുമ്പോൾക്കു ഭങ്ങുന്നു ഞാൻ

൫

നിന്നിൽത്തന്നെ ലയിച്ചു മുറുമുലകിൻ ഭവെകൃത്യമെല്ലാം മറ-
ന്നുനിശ്ശ്വസനായിട്ടുള്ളവെല്ലെന്നു തവോത്തമനം;
മന്നിൽജീവിതമേറവും ജരമായ്ത്തീരുന്നൊരോരുന്നിനെൻ
മുന്നിൽ ശാശ്വതമാരംഭിച്ചതിനു നിൻ സന്തതസാഗ്രോത്സവം.

൬

എകാദശ തവ രാമണീയകന്തിദീപ്താസത്തിലാസകനായ്
ലോകാചാര പിരിച്ചു ഗോഷ്ഠികൾ മാനല്ലം സുഖിച്ചിടവേ,
നൊ കാൺമു ചില "നിത്യകൃത്യ"നിരയാം പാതാളമുതലിയി-
ങ്ങുകാ തൽപ്പരതോ മമ പ്രിയതമേ! തപസ്സവനോത്സാഹനം.

൭

ഭവതോത്തമ കമാസ ചിച്ഛിഹ ഭവൽ സന്തതമാത്മാവുകൊ-
ണ്ടതോ ആനന്ദലോകമൊന്നിലഭയം ശക്തിസ്സുഖിക്കട്ടെ ഞാൻ!
നാൾതോറും ഭൂമി ജീവിതോൽക്കടവിഷാതകം മാക്കുംവിധം
ജാതോല്പാസരം തപസ്സവനം ഭരണീയോഹരം വിമോഹാത്മികേ!

൮

ആവശ്യത്തിനിണങ്ങുകില്ലതു കഴിക്കുന്നതാൽ വലിപ്പത്തത്തിടം!
വൈവര്യം വളരുംവിധം മമതയും കാവില്ലാതോരോ ജനം;
നീ വന്നിട്ടുമെന്തിനു വേണ്ടസമയം; തിന്നൊട്ടു ചേരും വിശ്വ
കൈവല്യം മമ കൈവരുന്ന, കവിതേ! നീയാൻ മൊത്തമശക്തി!

൯

ഇന്നുള്ളൊരു സുഖിച്ചതിനു പലതുണ്ടിപ്പാരിലെന്നാൽ മുറ-
യ്ക്കുന്നുള്ളത്തിനു കോളിളക്കമുളവാക്കീടുന്നതിങ്ങെന്നതാൻ:-
മാനം വിണ്ണിനു തുല്യമാക്കിത ഭവൽസന്തതസമ്പത്തതി.
ങ്ങനാം പൂണ്ടു മനസ്സുകൊണ്ടു കവിതേ! നിയാണമെല്ലാട്ടെ ഞാൻ!

പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. എ.

മദ്ധ്യകാലഭാരതത്തിലെ മതമെഴുതി.

ദിവാന്യുസിലാസവും ഏകരാജാവായും തിമിത്തം ഭാരതാനന്ദരീക്ഷം അതിമുഖമായിരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ മദ്ധ്യകാലത്തിലെ ജ്ഞാനം ശ്രദ്ധ പാതിക്കുകയും സകലവും ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന മതമെഴുതിയശീലമുള്ള പരമ്പര അന്നത്തെയും ഉന്നത്തെയും ദശാവിശേഷങ്ങളെല്ലാ താരതമ്യപ്പെടുത്തി, ആധുനികസമുദായസ്റ്റർഡ് ഉപയോഗനീതവും ഉപസ്മരണീകവുമാണെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് അത്യന്തം സഹായമായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഹിന്ദുക്കളും മുഹമ്മദീയരും തമ്മിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്ന സംസ്കാരികമായ സാമീപ്യം സുദൃഢവും സുശ്രദ്ധയുമായിരുന്നു. സമകാലകലകളുടെ, വിശിഷ്ട സാഹിത്യത്തിന്റെ, കായ്ക്കത്തിലാണ് ഈ അടുപ്പം പരമകാഴ്ചയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നതു്. സംസ്കാരസംബന്ധമായ ഈ ഐക്യമാണു ഭാരതത്തിന്റെ ആത്മാവിന് ശാശ്വതവത്ത് നല്കിയതെന്നു പറയുന്നതിൽ അസംഗത്യമില്ല.

മദ്ധ്യകാലീനസാഹിത്യത്തിന്റെ ഭരണവും സൂത്രമായ പ്രത്യേകത അതിനെ സമുദായസ്റ്റർഡ് തീണ്ടുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണ്. വിവിധങ്ങളായ സാഹിത്യശാഖകളിൽ വിഹരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കവികാകിലത്തു — ഹിന്ദുക്കളും മുഹമ്മദീയരും — അക്കാലത്തെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്തുതന്നെ സാഹിത്യസമാഹാരത്തിൽ സമകാലകളായിരുന്നു.

ഈ ഏകത്വം യാദൃച്ഛികമായി സംഭവിച്ച ഒന്നല്ല. അകമ്പട് പ്രകൃതികളായ മാഹമ്മദീയമഹിപതികളുടെ പക്ഷപാതാഹിത്യമായിരുന്നു അഭികാമ്യമായ ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു നിദാനം. അവർ കലാകാരന്മാരുടെ മതഭേദത്തെ മട്ടുതന്നെ പരിഗണിച്ചിരുന്നില്ല. വരമത സഹിഷ്ണുതയുടെ അഭാവത്തിനു വിഹാരംഗമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന അറംഗസീമപോലും മഹദ്യവകവികളെ സമാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. മതിറാം, വൃന്ദ, കാളിദാസം, ലിഖേദി, ദുഷണകവി തുടങ്ങിയവർ ആ സാമ്യഭാവമുൾക്കൊള്ളുന്നവർ. സഭാജനത്തിനും ഭാജനങ്ങളായിരുന്നു. ഉത്തമകവികളായ ഹിന്ദുക്കൾക്കു 'കവീരാജ'ബിരുദപോലും അദ്ദേഹം പ്രദാനംചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മാഹമ്മദുദാനാജാക്കന്മാർ ഭാരതീയഭാഷകളുടെ ബഹുമുഖമായ വികസനത്തന്നും സത്വരമായ പുരോഗമനത്തിനും വേണ്ടി അശ്രാന്തം

പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. അക്ബർ, ഓഫീസ്, ഷാജഹാൻ മുതലായ മുഗൾചക്രവർത്തിമാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രോത്സാഹനവും പ്രയത്നവും ഒരിക്കലും വിസ്തർണ്ണമല്ല. മസ്നവീ പ്രഭുക്കന്മാരും ഇക്കായ്ത്തിൽ രാജാനുകാരികളായ പ്രഭുകൾതന്നെതായിരുന്നു. അവർ കവികളായിട്ടും കവിപ്രോത്സാഹകന്മാരായിട്ടും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അക്ബർചക്രവർത്തിയുടെ സർവ്വസൈന്യാധിപനായിരുന്ന അബ്ദുൾഹമീദ് ഇതിനൊരു ഉത്തമദൂതന്മാരാണ്. ഹൈന്ദി, സംസ്കൃതം, ഹിന്ദി, പാരമ്പര്യഭാഷ എന്നിവയിൽ പ്രാഗീണനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഒരൊന്നാംതരം കവിയായിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി സാഹിത്യത്തിൽ ഗംഗാപ്രസാദ് മുതലായ കവിസാമ്പ്രദായങ്ങളുടെ സമാധാനകരമായിരുന്നു. ആ മഹാൻ ഗംഗാകവിയുടെ കാരാദ ഉത്തമപുത്രന്മാർ മുപ്പത്താറുപേരും ഉറപ്പിക പാഠിതോടുകൂടി കൊടുക്കുകയുണ്ടായത്രേ.

ഇദ്ദേഹമാണ് മതമെതിർത്ത സൽഫലമായി ഭാരതീയഭാഷകൾ അഭിനയിച്ചിട്ടുള്ള പരിപൂർണ്ണ പുരോഗതിയും അപരിമേയ്യമാകുന്നു. പാരമ്പര്യഭാഷകളിൽനിന്നും ഭാരതത്തിലെ ഭാഷകൾക്കു തുല്യമായും തദ്ഭാവമായും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പദസമ്പത്തു പരിമേയമല്ല. സംസ്കൃതത്തിന്റെ സമ്പന്നമായ പാരമ്പര്യവും ഗണ്യമായ നേട്ടമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇസ്ലാംകവികൾ അദ്ദേഹമായി സംസ്കൃതപദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു കാണാത്താൽ ആധുനികഭാരതീയർ അത്തരം സൂക്ഷ്മമായിപ്പോരുന്നതാണ്.

വൃത്തം, രീതി, ആശയം എന്നിവയുടെ കായ്ത്തിൽ ഭാരതീയ ഭാഷകൾക്കും ഔദ്യോഗികഭാഷകൾക്കുമുള്ള പാരമ്പര്യമർണ്ണം അസാധാരണമാണ്. ഹിന്ദുസാഹിത്യകാരന്മാർ 'തുലികാനാമധേയം' ഉപയോഗിച്ചുള്ളതിനുള്ള പാരമ്പര്യകവികളെ അനുകരിച്ചത്രേ.

മംഗളാലോചനം, ഇതിവൃത്തസഹിതം തുടങ്ങിയുള്ള പ്രധാന വിഷയങ്ങളിൽ ഹൈന്ദവ-മതാചാരകവികൾ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള സമരശീലം അത്തരവ്വേണമെന്ന പദമുണ്ട്. പാരമ്പര്യഭാഷയിൽ കാവ്യരചനയ്ക്കുള്ള ഒരു ഹിന്ദു "അജ്ഞാവിനെ" ഇഷ്ടദേവതയായി സങ്കല്പിക്കുന്നു. ഭാരതീയഭാഷകളിൽ കവനംചെയ്യുന്ന ഒരു മഹമ്മദീയൻ ഗണപതി, സരസ്വതി മുതലായ ദൈവങ്ങളെ സ്മരിക്കുന്നതിനും മറ്റും ദൈവമനസ്സമുളളതായി കാണുന്നില്ല. ഹിന്ദുക്കൾ 'അജ്ഞാവിനെ' വന്ദിച്ചിട്ടുള്ളതിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ സുലഭമായതുകൊണ്ട് അതിവിടെ എടുത്തുകാണിക്കുന്നില്ല. മഹമ്മദീയകവികൾ ഹിന്ദുദേവതകളെ

സൃതിച്ചിട്ടുള്ളതിനു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം. അബ്ദുർ റഹീം 'മദനശതകം' ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതു ശ്രീഗണേശനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടും, അഥമ്മദൂഷ 'നാമകദേശം' തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു ശ്രീരാമനെയും ഗണപതിയെയും നമസ്കരിച്ചുകൊണ്ടുമാകുന്നു. താക്കഡിന്റെ കൃതിയായ "സെട്ടുപ്പണം"ത്തിൽ ശ്രീരാധാകൃഷ്ണനും ശ്രീഗൗരീശങ്കരനുമാണു കവി സ്തുതനാശയ ഇഷ്ടദേവന്മാർ.

മുസ്ലീം കവികൾ ഹൈന്ദവമായ ഇതിവൃത്തം സ്വീകരിച്ച സാഹിത്യവ്യവസായം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും അപൂർവ്വമല്ല. ഹിന്ദുകവികൾ മാനുഷമായ ഇതിവൃത്തവും നിസ്സങ്കോചം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാരസീക സാഹിത്യത്തിൽപ്പോലും സുപ്രതിഷ്ഠനായ അന്തേകം ഹൈന്ദവസാഹിത്യകാരന്മാർ പാരമ്പര്യഭാഷാഭിജ്ഞന്മാർ സുപരിചിതന്മാരാണ്.

ഭാരതീയകഥാവസ്തു കൈകൊണ്ടു സാഹിതീയാപാരംചെയ്തിട്ടുള്ള മിക്ക മുസ്ലീംകവികളും പരിപൂർണ്ണമായ വിഷയം നേടിയിട്ടുണ്ട്. നല്ല ചരിത്രത്തെ അധികരിച്ചു കവിത രചിച്ചിട്ടുള്ള ഫെയ്സി, മധുമാല രീകഥയെ ആധാരമാക്കി കാവ്യനിർമ്മാണംചെയ്തിട്ടുള്ള ആർ മുഹമ്മദ്, ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം കഥാവസ്തുവായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള അമാനത്തു, ഹിദോപദേശം പാരസീകഭാഷയിലേയ്ക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ള തക്തീൻ മുതലായവർ ജാതുകവികളിൽ പ്രാമാണികന്മാരാണ്. ഈ പണ്ഡിതന്മാർ ഭാരതീയരുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രം, മതം മുതലായവയിൽ അറിവിഗ്രന്ഥമായി വർത്തിക്കുന്ന സൂക്തതത്ത്വങ്ങൾപോലും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവരാകുന്നു.

ഭാരതീയസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു മുഹമ്മദീയകവികൾ പ്രദാനംചെയ്തിട്ടുള്ള വിവിധവിഭാഗങ്ങളിൽ അതിപ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നത് 'രഹസ്യവാദ്'പ്രസ്ഥാനമാണ്. കായസിന്ദൂടെ 'പത്മാവതി', ഇസ്താന്റെ 'ചിത്രാവലി', ആർ മുഹമ്മദിന്റെ 'ഇന്ദ്രാവതി' മുതലായ കൃതികളാണ് ഈ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടവ. ഇവയിലെല്ലാം ഹൈന്ദവമാതൃകയിലുള്ള സമീപീനവും സമാകർഷകവുമായ സന്നിവേശം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി 'പത്മാവതി' തന്നെക്കുറിക്കാം. അതിലെ ഇതിവൃത്തം ഭാരതീയമായ അനുരാഗകഥയാണെങ്കിലും ആമുലാഗ്രം വർത്തിക്കുന്ന ചിന്താധാര ഐസ്താമികമാണ്.

പാകീയപ്രേമം, ആത്മോത്ഥികാശയം മുതലായ വിഷയത്തിലും മുഹമ്മദീയകവികൾ ഹൈന്ദവകവികളോടു കിടപിടിക്കുന്നവരാകുന്നു. റസൂലാന്റെ ഗാനങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദാഹരണമായെടുക്കാം. ഭക്താഗ്രണിയായ മഹാകവി സുർദാസിന്റെ കവനങ്ങളോടുപോലും

ആശയശുദ്ധതയിലും ആദ്ധ്യാത്മികതയിലും ഇവ കിടന്നില്ലെന്നു വൈഷ്ണവകവികളുടെ ഇടയിൽ ഇസ്ലാം ഭക്തന്മാർക്കുള്ള സ്ഥാനം സമുന്നതമെന്നതാണ്.

ഇതില്ലാം കേരളഭാഷാധാരാ ഇന്നത്തെ ഭാരതീയർ—മുഹമ്മദീയരായാലും വേഷിപ്പ, ഹിന്ദുക്കളായാലും വേഷിപ്പ—അമ്പലത്തറപോലെയോ, ഏരിയലും പാലാശ്ശി ഇതാണ്. വിഭാഗീയങ്ങളായ രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങൾക്ക് ഏകയോഗഭക്തനോടുകൂടി വന്നിച്ച്, രാഷ്ട്രീയമായ ഐക്യം വലർത്തി, പുരോഗമന മണ്ഡലകോശത്തിലെ സാഹിത്യചരിത്രം വിളംബരം ചെയ്യുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് വർദ്ധമാനത്തിനും ഭാവിയിലും അതീതകാലത്തെ അനുകരിച്ചുകൊണ്ട്

“ഹരിതൻ നിവാസമിപ്പുവ്വതാം ദേശത്തല്ലോ;
അരിയോ’ള്ളോ’വാസം പശ്ചിമദിക്കിലും.
നോക്കുവിവാക്കാരും ഭാവൽക്കണ്ഠത്തത്തിൽ;
പാഴ്ന്ന ‘കവി’മാപ്പം ‘മാമൻ’തവിടത്തിൽ”

(കബീർ)
പി. വി.

കാത്തിരിപ്പ്.

ഹന്ത! മണ്ണിൽപ്പൊളിഞ്ഞു കിടപ്പുനിൻ
ചന്തമേവീടുമോകൾക്കു കവേ!
കയ്പെഴുതഴലാലേ നിറഞ്ഞു നി
കയ്യിലേന്തുരിപ്പാനചങ്ങലയും!
വാരെഴുന്ന നിന്നാശാഭക്തളങ്ങൾ
വാടി,കൊന്നും വിടുകകില്ലിന്നിമേൽ!
മുടിപ്പതു നിരാശത തൻപുതു-
മുടൽമുത്തൊരു റാവുമണത്തുപോയ”!
കൂട്ടുകാരെയും കാത്തി,ല്ലീസ്ഥലം
വിട്ടു പോവാതെ നില്ക്കുന്നതിന്നു നീ?

കവി— മാമകുടുംബമോക്കും മാനു ഞാൻ
പ്രേമമൊന്നിനെക്കാത്തിങ്ങിരിക്കുകയാം!

സ്വപ്നങ്ങൾ.

[സാഹസ്യപൂർണ്ണവും ഹൃദയമധുരവുമായ രീതിയിൽ വേവനങ്ങളെഴുതുന്നതിനു പ്രയത്നം തോന്നിയിട്ടുള്ള ഒരു നാളായെന്നാണ് ശ്രീ ഭക്ത. ജെ. അഗസ്റ്റിൻ അവർകൾ എം. എ., എൽ. ടി. 'സ്വപ്നങ്ങൾ' എന്ന പ്രസ്തുതപ്രവൃത്തിയിൽ സ്വപ്നങ്ങളുടെ ചരിത്രണനാർത്ഥമേയും ഭാഗ്യരീതിരീതികളായെന്നാണ് അദ്ദേഹം സാധനവും നിർവ്വചനവുമായ വിധത്തിൽ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.]

സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത മനുഷ്യനോടായിരിക്കുകയില്ല. ആന, പാമ്പ്, രാക്ഷസൻ, വിശാഖ് മുതലായവയുടെ സങ്കല്പസ്വപ്നങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടു, ഭയപ്പെട്ടു വിറച്ചു, "അയ്യോ!" വിളിച്ചു മാന്ദ്യമുണ്ടാകുന്ന പരിഭ്രമിച്ചു, ഒടുവിൽ എല്ലാവരും കൂടി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു, സുഖനിദയിൽ വീണ്ടും ലയിക്കുന്ന സുകരമായ രംഗം അഭിനയിക്കുന്ന ഗൃഹം ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. സ്വപ്നവും, സിന്ധുതാരയും, സമ്മാനദാനസമ്മേളനവും, സഹപാഠിയുടെ മനസ്സിലും സ്വപ്നത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത യുവാവു വെറും അനുസ്മരണമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസമായ മിഥ്യകളെല്ലാം ഉൾപ്പെടെയും, നായൽവീട്ടിലെ പാട്ടുകാഴ്ചകളെയും, ചിലർ സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കാം. കാരാജാക്കൻ കണ്ടിട്ടുള്ള സ്വപ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പൂർണ്ണവിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു, ശരിപ്പെടുത്തി, പ്രസിദ്ധമാക്കുന്നത്, പുരാണവസ്തുവിജ്ഞാനീയവകുപ്പുകൾക്കും, ഗവേഷണവകുപ്പുകൾക്കും, സ്ഥാനാധികാരികൾക്കും പഴയപാട്ടുകാർക്കും സംഭാവനകളെക്കൊണ്ട് എത്രയോ ശ്രേഷ്ഠവും സുന്ദരമായ ഒരു വ്യാപാരമായിരിക്കും!

അമിതഭോജനവും ദുരന്തഭോജനമാണ് സ്വപ്നങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്ന് ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നു. സ്വപ്നം ഭാവിയുടെ നിഴലാണെന്നും, എങ്കിലും നിഗ്രഹശക്തിയുടെ വിദ്യാപ്രവചനമാണെന്നും മറ്റു ചിലർ കരുതുന്നു. സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ട കന്യകയെ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചു, വിജയശ്രീലാളിത്തമായി തിരിച്ചുവന്നു, രാജ്യഭാരം ചെയ്യുന്ന പല രാജാക്കന്മാരും സാഹിത്യലോകത്തിൽ നാം കാണുന്നു. സ്വപ്നം വഴി ഭാവിയിലെ ഭയകരനാശങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടു, അവയിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ള മഹാശയന്മാരുടെ എണ്ണയും ഒട്ടും കുറവല്ല. ഭൈരവിയിലെ പൂർവ്വജാസഹിന്റെ സ്വപ്നവും സ്വപ്നവ്യാഖ്യാനസാമന്ത്രിയും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. പഴയകാലത്തു് ഏകദേശം എല്ലാ നാട്ടുകാരും സ്വപ്നങ്ങളുടെ സംഭാവ്യതയിൽ ദൃഢവിശ്വാസികളായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രം സ്വപ്നത്തെ വെറും "പട"മായിട്ടു തള്ളിക്കളയുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. മനസ്സാകുന്ന

തിരശ്ശീലയിൽക്കൂടി, ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ മാഞ്ഞുപോകുന്ന ചലച്ചിത്രങ്ങളുടെ ഒരു പ്രതിഫലനമാണു സ്വപ്നമെന്നാണല്ലോ ആധുനിക ശാസ്ത്രീയസിദ്ധാന്തം.

താമ്രാന്ത്യത്തിന്റെ വിപരീതപദമായിട്ടും ചിലർ സ്വപ്നത്തെ ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നു. ലോകംതന്നെ സ്വപ്നമാണെന്നും, മാനുഷംതന്നെ ചില തത്വചിന്തകന്മാർ സമർത്ഥിക്കുന്നു. ജീവിതം സ്വപ്നമെന്നുപോലെ ക്ഷണികമാണെന്നു മറ്റു ചിലർ പറയുന്നു. "ഭോഗങ്ങളെല്ലാം ക്ഷണപ്രഭാമയബലം" എന്നും മറ്റും നാം പറിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ, സ്വപ്നം അതഥാത്മമാണോ? തഥാത്മമെന്നും സത്യമെന്നും മറ്റും പറയപ്പെടുന്നവയ്ക്കു സ്വപ്നത്തേക്കാൾ വാസ്തവികത കൂടുമോ? അത് പരയാൻ കഴിയാം? പാതാത്മമെന്നു നാം ധരിച്ചുവെച്ചിരുന്ന എത്രയെത്ര കാഴ്ചകൾ അസത്യങ്ങളായി പരിണമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു! അതുപോകട്ടെ.

സ്വപ്നം സകല്പവിമുക്താഴ്ചയാണെങ്കിൽ, കവികൾ കാണുന്നിടത്തൊളം സ്വപ്നങ്ങൾ വേറെ ആരും കാണുന്നില്ല. അവർ ഉറക്കത്തിൽ മാത്രമല്ല സ്വപ്നം കാണുന്നതെന്നുള്ളതു. "ദിവ്യാസ്വപ്ന"ങ്ങളാണു അവരിൽനിന്നു കവിതാരൂപത്തിൽ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്. ഭാവനാശക്തിയെന്നും മറ്റും നാം പറയുന്നത്, "സ്വപ്ന"നിർമ്മാണവായുരീതിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ആകാശമുതൽ പാതാളംവരെ, തമസ്, പ്ലൂട്ടോ, ദേവേന്ദ്രൻ, പരദീസാ, ഗോപീസുതനും, കാളിദാസൻ, "പൊതുവിധി", നരകം, മോക്ഷം മുതലായ എത്രയെത്ര വിചിത്രവിമുഷ്ടങ്ങളാണു കവികൾ സൃഷ്ടിച്ചു നമ്മെ ഭയമകിതനും, ആനന്ദതുറവിലരുമാണെന്നു! സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ നാം സകല്പലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു, ഭൂലോകത്തിൽനിന്നുള്ള മോചനത്തിനായി ചിലർ കവിതയെന്നും ദിവ്യാസ്വപ്നത്തെന്നും ആശ്രയിക്കുന്നതിൽ അത്തരം പെട്ടെന്ന് വാണിപ്പം.

ദിവ്യാസ്വപ്നം താവനത്തിന്റെ കൂട്ടപ്പിറപ്പാണു്. "മലർ പൊടി"കാണുന്നപ്പോലെ, ആകാശത്തോടു നിൽക്കാത്ത ഏതെങ്കിലും ഒരു ചുവടുവെച്ചു, ചുവക്കിപ്പോയ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ? സാധാരണവിധാനത്തിനായി 'മുർവിൻപാക്കു'പോലെയുള്ള മനോഹരമായ ഉദ്യാനങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു, അവിടെയുള്ള ആകർഷകമായ കാഴ്ച കണ്ടാനന്ദിച്ചു, ശ്രുതിമധുരമായ സംഗീതം ആസ്വദിച്ചു, മനഃമന്ദം ഉലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുക, അന്യമനസ്സുണ്ടാകാത്ത സുവർണ്ണകിരണങ്ങളാൽ പ്രശോഭി

നമയ ആകാശത്തിലെ വസ്തുവ്യത്യാസങ്ങളും, കായലിലെ തിരമാലകളും, അവയെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടു വീശുന്ന മന്ദമാന്ദന്തരം, ഒത്തൊത്തമിച്ച്, ഏതൊരു സഹൃദയനാണു് "ദിവാസ്വപ്നഭോക്തൃലോകത്തിലേയ്ക്കു സ്വാഗതമരുളാത്തതു്? നശോക്തൃവിതമാകുന്ന മണൽത്തരിയിൽ, അംബരപുഞ്ചികളായ ആകാശകോട്ടകൾ നിർമ്മിക്കുന്ന ശിഥിലായി, കാരോ യവഹൃദയവും, അപ്പോൾ തൃപാതപ്പെടുന്നു.

കോശലിലെ പാറവിഷയങ്ങളെയും, പരീക്ഷകളെയും, പാണ്ഡകളെയും, സ്ത്രീകളെയും, മറ്റും മറന്നു ചിലർ; വാദപ്രതിവാദം, ഗർഭപ്രസംഗം, ഹിന്ദുതാണ്ഡനം ഇത്യാദികളെപ്പറ്റി ചിലർ; ക്യാപ്റ്റൻ, ഹാൾക്യാപ്റ്റൻ, ക്രാൻഡൽപ്രസിഡണ്ടു് മുതലായ സ്ഥാനങ്ങളെപ്പറ്റി ചിലർ; സ്റ്റാർട്ട്സ്, ടൂർണമെന്റു്, ഡെൽ, കപ്പു്, ഇൻറർ കൊളീജിയറാ മാച്ച്, ഒളിമ്പിക്സ്, മുതലായവയെപ്പറ്റി ചിലർ; വളയുടെ കിലക്കം, മന്ദഹാസം, പ്രണയലേഖനം, വിവാഹം, മധുവിധു, കാമനഷ്ടൻ, മുതലായവയെപ്പറ്റി ചിലർ; യൂനിവേഴ്സിറ്റിയിൽപ്പരീക്ഷ, സ്റ്റാഫ്ഫിലക്ടർ, നിരന്ദരം, ബി. എൽ. കോഴ്സ്, സമുദായത്തൊഴിലും, എം. എൽ. സി. പദം, ഉദ്യോഗം, പ്രമാണൻ, പ്രകാശം, ഇവയെപ്പറ്റി എന്താനുംപേർ; രാജീയപ്രവർത്തനം, കോൺഗ്രസ്സ്, മന്ത്രിപദം, മുതലായവയെപ്പറ്റി ചില ഉല്പത്തികൾ; സത്യാസം, നന്ദാമാർഗ്ഗം, ശാന്തിനിഷേധനം, മുതലായ പരിപാവനവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ചില സാമ്പ്രദായികർ; സ്രീധനം; സ്രീധനാശ്രമം, പുരസ്കാരങ്ങൾ സ്വർണ്ണം, അടകളുസത്യാഗ്രഹം, നന്ദാമാർഗ്ഗം മുതലായവയെപ്പറ്റി ചില തരണീമണികൾ; ഇങ്ങനെ, എത്രയത്ര സുഖസൗധങ്ങളാണു് കാരോത്തരം കെട്ടിപ്പടുത്തുന്നതു്? എത്ര പ്രബലസിംഹപ്പുറാണു്, എത്ര നാവികസമരങ്ങളാണു്, സകലലോകത്തിൽ നാം പണിടുന്നതു്! പെട്ടെന്നൊരു പൊട്ടൽ! എല്ലാം ശൂന്യം!!

അതുകൊണ്ടാണു്? താഴെത്താഴെ നാം വീണ്ടും മനോരാജ്യത്തിന്റെ സാർവ്വഭൗമമാകുന്നു. വലിയവരുടെ "സകലഹർഷനിർമ്മാണ" വിമതാദം കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ കളിപോലെയാണു്. കുട്ടികൾ ചിന്തയിൽ പച്ചമണ്ണു നിറച്ച്, നിറനിറയായി അപ്പം ചുട്ടു വെക്കുന്നു. ഒന്നുകിൽ ഒരു കൂട്ടുകാരൻ, അല്ലെങ്കിൽ തന്നത്താൻ, അതു തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഉടനെ, അല്ലെങ്കിൽ പിറ്റേദിവസം, ആ കളി വീണ്ടും തുടരുന്നു. മണൽപ്പാത്തു്, തിരമാലകളോടടുത്തു്, ചിലപ്പോൾ അവർ

ഗൃഹനിർമ്മാണവും കച്ചവടവും മറ്റും നടത്തി കളിക്കാറുണ്ട്. ഒരു വലിയ തിരമാലയുടെ നുള്ളിക്കയറ്റം! കളിപ്പും നിന്നു; ഗൃഹവും തകന്നു. പക്ഷേ, കുട്ടികൾക്കുള്ളകൊണ്ടൊരു തുടലുമില്ല. അവർ വീണ്ടും വീണ്ടും കളിപ്പുന്നു. ഇന്നത്തെ യുദ്ധവും ഇത്തരമൊരു തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ്. മനുഷ്യരാകുന്ന കുട്ടികളുടെ മണൽക്കോട്ടകളിലുള്ള നിർമ്മാണമാത്രമേ തിരയട്ടി! കുട്ടികൾക്കു കോപം വരും; സങ്കടമുണ്ടാകും; ചിലർ നിരാശതാ ഭരിതരാകും;— എങ്കിലും, എന്താനും നിമിത്തങ്ങൾക്കു ശേഷം, പിറ്റേദി വസം തീർച്ചയായിട്ടും, അവരുടെ കണ്ണിതം തീരും; അവർ പുഞ്ചിരിച്ചു കും; പൊട്ടിച്ചിരിയും; സന്തുഷ്ടമാവസരംകും; കളി തുടരും. ദിവ്യ സ്വപ്നങ്ങളുടെ പരിണാമവും ഇത്തരത്തിൽത്തന്നെ.

ചെറുപ്പത്തിലെ ദിവ്യസ്വപ്നങ്ങൾ, ഭാവിയിലെ മാർഗ്ഗദർശികളായ നിർദ്ദേശങ്ങളും വിജയസാധനങ്ങളുമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതിനു പല ഉദാഹരണങ്ങളുമുണ്ട്. എന്തായാലും, സ്വപ്നങ്ങളെ നാം ഹസിക്കരുത്. ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോഴാലായാലും, സുഷുപ്തിയിലായാലും, സ്വപ്നം കാണുന്നതു നല്ലതാണ്. കഴിഞ്ഞുപോയ സുവർണ്ണകാലമായുൾക്കൊള്ളിക്കുന്ന ഒരു സ്വപ്നം കാണുന്നതിനും, സങ്കല്പശക്തികളിൽ സഞ്ചരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ തീർന്നതിനും, കവിതാസുന്ദര്യംകൊണ്ടു മലയാളത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനും, സ്വപ്നങ്ങൾക്കുള്ള ശ്രദ്ധ തന്നെ വേദാന്തമെന്നതാണ്.

കെ. കെ. അഗസ്റ്റിൻ, എം. എ., എൽ. ടി.

ഒരു ഗീതം

[ആംഗ്ലോവെസ്തകാവ്യങ്ങളുടെ മുന്നണിയിൽ പ്രശസ്തപ്പെട്ട Ode to a Nightingale എന്ന കൃതിയുടെ തർജ്ജമയാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്. ശബ്ദാർത്ഥസംബന്ധം തികഞ്ഞ അതു ചൊല്ലുകപിതാത്തിൽ ഷേക്സ്പീയറുടെ ഇളയ സഹോദരനെന്നതന്നെ പരമാവുത് Keats ന്റെ മൂല്യകൃതികളിൽ ഒന്നാണ്. തർജ്ജമ ചെയ്ത ഹർഷിപ്പിള്ളവാൻ സാധാരണയായ സാധിക്കാത്തവിധത്തിലുള്ളതാണ് അതിന്റെ ആശയോദ്യമം. മുമ്പതിലെത്തന്നെ ചൊന്നുപോകാതെ ഇതു മറ്റൊരു സുഗന്ധമായി ഇത് ഇങ്ങനെ ഭാരതപ്പെടുത്തുവാൻ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിനെപ്പോലെമുള്ള ഒരു അനുഗ്രഹിതകവിക്കല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. മനോഹരമെന്നോക്കി പഠിക്കുന്നത് വല്ലതെ സൗകര്യമായിരിക്കും.]

1

വ്യഗ്രമെന്നും; സന്ധ്യസ്വപനംകൊണ്ടും, ഞാ-
നഗ്രന്ഥം കോളഭൂമി പാത്രത്തിന്നടിവരെ

കുടിച്ചിട്ടല്ലം മുൻപേ കേവലമധോലോക-
 തടിനീപ്രവാഹത്തിൽ വീണു താണതുപോലെ,
 തന്ത്രിലമൊരു മാറിപ്പു മേ കേറിക്കേറി
 യിന്ത്രിയങ്ങളിലെല്ലാം വേരേന കലയ്ക്കുന്നു.
 അല്ല, നിൻസാധ്യത്തികലഭ്യസ്യയതാലല്ലീ-
 യല്ലത്; ഞാനതിൽ സ്പർശാതിശയം പൂണ്ടിട്ടത്രേ.
 ലോലമാം ചിറകെഴും ഭൂമദേവതേ ! വേനൽ-
 ഹാലത്തെക്കുറിച്ചുനാനാസപുഷ്പലകണ്ഠം
 ആലപിപ്പു നീ ഗാനം പൂമണത്തണൽ തിങ്ങും
 സാലശ്ശാമമാമേന്ദോ ലയമോഹനമൃവിൽ.

2

ഹാ ! ലഭിച്ചാലോ മണ്ണിന്നടിയിൽ സ്പഷ്ടിച്ചുവെ-
 ഹാലമായ് തണുപ്പിച്ച മധുരദാഹാസം !
 നാനാതാസ ദിക്കുവേ സൂരികും സദാസന്ത-
 ദേവതോത്സവം, സത്യശ്ശാമമഗ്രാമസ്ഥി,
 "സ"ചീതകാതുക്കുറുത്തും, ഗ്രാമീണഗാനാലാപ-
 മാതപസമുദീപ്തസംഖ്യനാർമാല്ലാസം.
 ഹാ ! ലഭിച്ചാലോ പാലമെച്ചയോറിവാഴ്ചയ്ക്കൽ മുത്തു-
 മാലപോലിൽ ചിമ്മി മിഴിക്കും നാ ചിന്നി
 ഭൂരിഭാഗമായ് "അലാനാഥകൻ നവ്യോന്മയ-
 കാമിമാം സാക്ഷാൽദ്രിപ്പുനിർത്യാം തെക്കൻമുഖം!
 നകരാമാരും കാണാതുലകും വിടാം നീയൊ-
 തകരവ ലയിച്ചിടാം മണ്ണുരീ വനാന്തത്തിൽ.

3

ഇല്ല നീയൊരിക്കലുമറിവീലല്ലോ പതു-
 പല്ലവവാസിൻ! പാറിന്നാലസ്യം, ചപരം, മേങ്കാടം,
 മാനവർ പരസ്യരം ജീവിതഭാരത്തിന്റെ
 റീനമാം ഞരക്കം കേട്ടിവിടെക്കേണീടുന്നു;
 നാലഞ്ചുരോമം മാത്രം ദൂതമാനവസാന-
 കാലത്തുകാണും ശീഷം വാനത്താൽ വിറയ്ക്കുന്നു;

യുവതപം വിളരുന്ന, പ്രേതംപോൽ മുക്കിച്ചുളി-
 ണ്തവശം നശിക്കുന്ന; ചിന്തിക്കുന്നതേ ദുഃഖം,
 ചിന്തിക്കുന്നതേ കണ്ണു പൊങ്ങാത്തൊരാശാഭംഗം;
 ചിന്തിക്കും വാമാപാംഗദീപ്തിയെ നിലനിർത്താൻ
 ഏതു സന്ദർഭം ശക്തം? നാളെയോവരേ, പിന്നെ-
 യാതുമൊരു പ്രേമമുണ്ടാവില്ലകണ്ഠമൊല്ലി.
 ദൂരം തൊൻ വിലയിക്കാ,മലിനം, മാനനീടാം
 നീയെ തീറ്റുമൊരു മോക്ഷത്തിൻ മോക്ഷാലാഭം.

4

പോക! ദൂരമേ! പോക! മാമകചിത്തം സ്വ-
 മാകയാലുഴുന്നാലും, ഗതി മേ തടഞ്ഞാലും,
 തൊന്നൻ കവിത കന്നമുദ്യുപദൃത്തിമേൽ
 തൊന്നമന്ദന്ദന്ദം സിന്ധവീകുന്തത്തിച്ചേരും.
 തൊന്നല്ലല്ലെ നിന്നെ പ്രാപിപ്പാനാൽ ദ്രാഹ്യാ-
 ദോരതരുന്നതും പൊൻപുരിപ്പുലിത്തൊൽ.
 വന്നു തൊന്നിയാ തൂക്ക! മോഹനമാണീ രാത്രി,
 നന്നുടെ സമുത്താസമാനമണ്ഡപത്തികൽ
 തൊക്കാളിയാൽ സമാവൃതമായിപ്പോന്നു
 കണ്ഡം പൊ! പ്രകാശശക്താണിതാം ശശിവേലം.
 ദമിയ തമാലക്കത്തിഴലികലും പാതൽ
 തിന്നിടമുണ്ണുവാം പാതയികലും കൂടി
 തെന്നലുതുഞ്ചോർ വാനിൽനിന്നുതിന്നിടം രശ്മി-
 കന്മുണ്ണുല്ലാപിളിവിടെ പ്രഭാലേഖം.

5

തുമലരേതേതെന്റെ കാലൂൽ നിലുന്നു; കൊമ്പിൽ-
 മോമമുപരിമളമേതതു മാഞ്ഞാടുന്നു;
 കാഞ്ചവാൻ മേഖലനാലും ഗന്ധവിപ്ലമാമന്ധം,
 കാത്താലുഹിതാം മേ, കാലാനുരൂപം മാസം
 വന്ദ്യമാം തുണലതാംഗുലീമപാദപഞ്ചള-
 ങ്ഗുലമാകുവാൻ ചേക്കും സുമന്ദസന്തോഷാനന്ദം;

നരപിച്ഛകം, നാടൻതെരുവു, വേഗം വാടം
 ചെറുപാടലപ്പുണ്ഡം പല്ലവസമാവൃതം;
 ഉറ്റ താഴ്ന്നുത്തികലാമുഗലമെളിയാൾ
 പെറ്റതാമാസ്സീമന്തസന്താനം ദോഷാസൃതം.
 മേറ്റുതൃഗമദാമോദേണാടുണമോ-
 സപാദവാം ഹിമമധു തുളുമ്പമിളമ്പുവോ
 അന്തിയിൽ, നിദാലത്തിൽ, മർദ്ദം പാഞ്ഞിടൊ-
 ണ്ണാരികേ വരം വഞ്ചിൻതിരുളു നിത്യാസമാനം.

6

ഗാഢം ഞാവിടുത്തു നിൻപാട്ടിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും;
 ഗ്രാമം മേ സുഖാത്മകൃതിയിൽപ്പൊരുപ്പാഴും
 പ്രേമമകുറിച്ചിടുങ്ങുന്നല്ല കാരിൽ ശ്ലാഘി-
 യാമമാം മമ പ്രാണവാദമെ ലയിപ്പിക്കാൻ
 താമസപ്പെരോരാനു ചൊല്ലി ഞാൻ വിളിച്ചിട്ടു-
 ണ്ണാ മനോഹരിതായ സഖിക്കു ഗ്രാമങ്ങളിൽ.
 ജ്ഞാ മുൻപിലത്തെക്കാളൊക്കെയും ധന്യനും മേ
 തോന്നുന്നിതാകാരത്തിൽ അദ്വൈതമോശമാൽ
 ഗിതമായ" നിന്നാത്മാവു ചൊഴിയുന്നതും മേട്ട
 വീരവേദനം പാതിരാവിതിൽ തടിക്കുവാൻ.
 പിന്നെയും മധുരമായ" മുഴങ്ങും ഭവദ്ഗാനം,
 ഏന്തുകെ ചൊവ്വകളോ കേവലം ഫലഹീനം;
 മാമകാരാവിൻ നിത്യശാന്തിക്കായ്" തങ്കിതം നിന്റെ
 സാമസംഗീതംകേൾപ്പാൻ കൃത്പിണ്ഡമായിപ്പോം ഞാൻ !

7

നിൻ ജനം രിക്കുവാനല്ലതായത്! പാദ-
 ഭഞ്ജനം ചെയ്യിക്കല്ലനും കൂടിതം കലം നിന്നെ.
 പോവുമിതിവിടെൻ ചൊവ്വകൾക്കുന്യാനന്ദം
 തുവുമീ നാദം പണ്ടു രാജാവും ഗ്രാമീണനും,
 നുകന്നല്ലോ കണ്ണുപുടത്താൽ; വിദേശം പു-
 കകലൊ, കലച്ചു തെല്ലാടുന്ന പാടത്തൊങ്ങാ

തന്നുടെ നാടിന്നായി വീർപ്പിട്ടു കണ്ണീർകൊണ്ടു
മിന്നും പുകവിശത്തടം നനഞ്ഞു നിന്നീടുമ്പോൾ
വിരഹാകുലതാമഃശ്ചതബാല കുൻ നീരും-
കരള കളിപ്പിച്ചു ഗാനവുമിതായ് വരാം;
മോഹനമിതേ ഗാനം മാന്ത്രികമായാബദ്ധ-
ഗോരഭാലകുഞ്ഞുളളപ്പിച്ചിടുണ്ടാവാം,
ഘോരമായ് സാച്ചാർമാഴിനന്തേനേ പല-
വാരമാശയാ യക്കിപോകത്തിലതിട്ടനും.

8

ദൂതം! — ഇപ്പോൾ തന്നെ സിനിമയിന്നൊരാളെന്ന-
താനായിച്ചീടാൻ വീണ്ടും മുഴങ്ങും ഘണ്ടാനാദം!
സ്വസ്തി തേ! മാതാമൃഷ്ടിഭാവന; നാം കേൾക്കുംപോൽ,
വസ്തുത മറയ്ക്കുവാൻ ശക്തയല്ലതെങ്ങനാം.
പോക! മംഗളമാക! നിൻഗാനം ദീനം പീത-
മാകയാൽ സമാസന്നമെന്നൊന്നിനപ്പരം,
നീരവമുറങ്ങുന്ന മോലതൻ മേൽബ്ബ് ഭാഗത്തു,
മാരാവേ നില്ലും കുന്നിൻപാറ്റിൽ; പിന്നീടിതാ,
ഈ മുമ്പത്തെവിതകളെപ്പോഴിനന്നി-
ലാമനം വിചാതമായ് കഴിഞ്ഞു തവഗീതം.
എന്തിനേൻ സകലല്ലെകൾനം താനല്ലല്ലീ
എന്തിനെന്നതേന്തും തുറക്കും കിനാവല്ലീ
തേനലാവുമൊഴ്ത്തുമെവിഞ്ഞുമാഞ്ഞു ദൂതം;
ഞാനുണർന്നിടിക്കുന്നോ? നിദ്രയെബ്ബ് ക്ഷമിക്കുന്നോ?

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

* വൃത്തം — മേൽപ്പരിചയമുള്ള കഥാസാഹിത്യം. മേൽപ്പരിചയമുള്ള കഥാസാഹിത്യം വിദേശത്തിൽ പ്രശസ്തമാകുകയും പാശ്ചാത്യരായിരുന്ന ഈ യുവതി കവിത പഠിച്ചു, കോളേജ് കലാപര്യടനം പൂർത്തിയാക്കി, മേൽപ്പരിചയമുള്ള കഥാസാഹിത്യം കവിതകൾ എഴുതുകയും ചെയ്തു.

സൗരശക്തി*

ഇപ്പോഴുള്ള കൽക്കരിയും എണ്ണത്തറങ്ങളും മുഴുവൻ ഉപയോഗിച്ചു തീരുകയും, വേറെ അല്പംപോലും അവ കിട്ടാനില്ലാതാകുകയും ചെയ്താൽ, എന്തായിരിക്കും നമ്മുടെ സ്ഥിതി? ഇന്നത്തെ അസ്ഥിമാർഗ്ഗ പരിരക്ഷയിലായിരിക്കുമ്പോൾ, ഇങ്ങനെയൊക്കെ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന മെണ്ണത്തറയുടെ പരിമാണം അല്പം കാത്തുനിൽക്കാൻ നാം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ അവസ്ഥാമാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റി അധികമാരും ചിന്തിച്ചുകാണുകയോ തോന്നുന്നില്ല. കൽക്കരിയും എണ്ണത്തറയുടെയും ഇല്ലാതായാൽ, ഇന്ത്യ നമുക്ക് അഭ്യന്തരോപയോഗപ്രദങ്ങളായിരിക്കുന്ന ആവിമന്ത്രങ്ങൾ, വീവർഷികൾ, തീക്കപ്പലുകൾ ആദി നായവ വല്ല കരുതുകാഗാങ്ങളിലും പ്രയോജനപ്പെടുന്നവയോ മറ്റൊന്നിനും നമുക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുന്നതല്ല. ലോകത്തിൽ ആയിരക്കണക്കിനുളള മന്ത്രനിർമ്മാണസങ്കേതങ്ങളും, വ്യവസായസങ്കേതങ്ങളും അടച്ചുപൂട്ടിയിട്ടു കയ്യല്ലാതെ വല്ല വിദ്യയെങ്കിലുമുണ്ടോ?

ഉണ്ട്; നമുക്ക് വിദ്യുച്ഛക്തി ഉണ്ട്; ഇന്ത്യയിലും പലതും ഈ മോട്ടോർത്തിന്റേതാകുന്ന സമാധാനം കരകയ്യാക്കും. അതു ശരിയാണെന്നും പക്ഷേ, ലോകത്തിൽ ഇന്നു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ഭൂരിഭാഗത്തിന്റേയും ഉൽപാദനത്തിന് കൽക്കരി അനുപേക്ഷണീയമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ജലപാതങ്ങളിൽനിന്നു വിദ്യുച്ഛക്തി സംഭരണം സുസാദ്ധ്യമാണല്ലോയെന്നും, ഈ മോട്ടോർത്തിന് കരു പ്രസ്താവിച്ചു കൊള്ളാം. ജലപാതങ്ങളിൽനിന്നു വിദ്യുച്ഛക്തി സംഭരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്; ഇന്റിയം സംഭരിക്കുകയും ചെയ്യാം. പക്ഷേ, ലോകത്തിലുള്ള സകലജലപാതങ്ങളിൽനിന്നും, സംഭരിക്കപ്പെടാവുന്നിടത്തോളം വിദ്യുച്ഛക്തി മുഴുവൻ ശേഖരിച്ചാൽത്തന്നെ, നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് അതു മതിയാകുന്നതല്ല. ആവശ്യങ്ങളാകട്ടെ, ഞാനറിയാം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിദ്യുച്ഛക്തിസംഭരണവിഷയത്തിൽ, ലോകത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പല വലിയജലപാതങ്ങളും നിർവ്വയോഗമായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ആഫ്രിക്കയിലെ വിക്ടോറിയജലപാതം ഇതിന് ഒരുദാഹരണമാണ്. അവിടെനിന്നു വിദ്യുച്ഛക്തി സംഭരിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ഒരു

* Sun Power. റഹ്മാനാബാദ് ഒരു ജലമാച്ചുപടം വേറെ കണ്ടിട്ടില്ല. 'വിദ്യുച്ഛക്തി' ഉപയോഗിക്കുന്നവർക്ക് 'സൗരശക്തി' അനിവാര്യമായി വീക്ഷകഴിവല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കണം.

കമ്പനി രൂപവൽകൃതമായിട്ടു വളരെ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും അതേ കമ്പനിക്കാർതന്നെ, ഭക്ഷണാഭിരുചിയിലെ സ്വച്ഛന്ദനികൾക്ക് അന്യാവശ്യമായ വൈദ്യുതശക്തി മുഴുവൻ ഖനിപ്രദേശത്തു കൃത്രിമമായി നിർമ്മിക്കുകയാണു ചെയ്യുവെന്നത്. വിദ്യോദിയാരുടെ പാഠനത്തിൽനിന്നും 600 ഓമൽമാളം അകലെയുള്ള ജോഹന്നസ് ബർഗിലേക്കു വിച്ചുപുക്കി കൊണ്ടുപോകുക, താഴികമായി, അസാധ്യമല്ല; പക്ഷേ സാമ്പത്തികമായി അതൊരു വലിയ നഷ്ടമായിരിക്കും; അതുകൊണ്ടാണു കമ്പനിക്കാർ ഇതേവരെ ആ ജലപാതത്തിൽനിന്നും വിച്ചുപുക്കി സംഭരിക്കുവാൻ തുനിയാതിരുന്നിട്ടുള്ളത്. ഒരു സ്ഥലത്തു നിന്നു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു കമ്പിയില്ലാക്കമ്പിസമുച്ചയെ വിച്ചുപുക്കി പ്രേരണയ്ക്കുവാനുമാണ് സാധിക്കുന്ന കാലത്ത്. വിദ്യോദിയാരുടെ പാതം പൂർണ്ണമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞതാണ്.

എന്നാലും വെളിച്ചവാനു നമ്മുടെ അന്തർീവാവശ്യങ്ങൾക്ക് ഇനിയും കൂടുതലായ "ശക്തി"യു വേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. അതിന്നു് എന്താണ് ഒരു മാർഗ്ഗം? ലോകത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശക്തിദാനമായ സൂര്യനാണല്ലോ. ആ സൂര്യനിൽനിന്നു വരുന്ന അമൂല്യമായ ശക്തി കിട്ടാമാ? വിച്ചുപുക്കി സംഭരണത്തിനുവേണ്ടി നാം ജലപാതയെന്നോ കൽക്കരിയെന്നോ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ, വാസ്തവത്തിൽ സൗരശക്തിയിലെ അല്പ നാം ആശ്രയിക്കുന്നത്? എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ സൂര്യനില്ലെങ്കിൽ തീരാവിടോ, മഴയോ, ജലപാതയെന്നോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. കൽക്കരിയെന്ന രൂപാന്തരീകൃതമായ സൂര്യപ്രകാശമാണെന്നാണല്ലോ പറയപ്പെടുന്നത്.

മനുഷ്യന്റെ വിവിധങ്ങളായ ഉപയോഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, കിട്ടാവുന്നത്ര ശക്തി സൂര്യനിൽനിന്നു സംഭരിക്കാവുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള മരവപരണം ഗുനം ഗുനമെല്ലാ തുടങ്ങിയത്. സൂര്യനിൽനിന്നു് എത്രമാളം 'ശക്തി' സംഭരിക്കുവാൻ സാധിക്കും? സൂര്യന്റെ വ്യാസം 8,63,600 നാഴികയാകുന്നു. സൂര്യഗോളത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിലുള്ള താപപരിമാണം ൫ ശതാംശിക (7) പ്രകാരം ഉദ്ദേശം 6,000 ഡിഗ്രിയാണ്. ഈ ഉപരിതലത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണമാകട്ടെ, ഏകദേശം അൻപതിവാമിക്കോടി ചതുരശ്രമൈലാകുന്നു. അവിടെ ഒരു ചതുരശ്രമടിയ്ക്കിൽനിന്നു പതിനായിരം കതിശക്തി (൪) ഉദ്ഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ചതുരശ്രമാത്രം ഉദ്ദേശം 279 ലക്ഷം

1. Wireless	2. Transmission	3. Power	4. Sun Power
5. Surface	6. Temperature	7. Centigrade	8. Horse Power

ചതുശ്രയടി ആണെന്നു പറയാം. ആകയാൽ, സൂര്യഗോളത്തിലെ ഒരു ചതുശ്രയടമെൽ വിസ്തീർന്നുള്ള ഉപരിതലത്തിൽനിന്നും 27900 കോടി കതിരശക്തി ഉദ്ഗമിക്കുന്നുണ്ട്. അക്കുണക്കിനു്, അൻ പതിനായിരംകോടി ചതുശ്രയടമെൽ വിസ്താരമുള്ള സൂര്യഗോളത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽനിന്നും ഉദ്ഗമിക്കുന്ന ശക്തി എത്ര ഭീമം ആയിരിക്കണം! എത്ര മഹത്തരമായിരിക്കണം!!

നമ്മുടെ ഈ ഭൂഗോളം സൂര്യനിൽനിന്നു് 930 ലക്ഷം നാഴിക അകലെയാണു്. സൂര്യനിൽനിന്നു ബാറിക്മിക്കുന്ന ചൂടും വെളിച്ചവും മാത്രമല്ല, നാനാവശങ്ങളിലേക്കും വികിരണംഗ്രഹമനുഭവപ്പെടുത്തുകയും അതിനാൽ ഭൂമിയുടെ ബാഹ്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ, ഒരു ചതുശ്രയടിക്ക് ഏതാണ്ടു് അഞ്ചിലധികം കതിരശക്തി വീതമേ എത്തിച്ചേരുന്നുണ്ടു്; കോളൂടി 'കൃത്യ'മായി പറഞ്ഞാൽ കോളൂർ സ്ഥലത്തു 6,000 കതിരശക്തിയേ എത്തിച്ചേരുന്നുള്ളു. ആകാശം മോശപ്പെട്ടതല്ലാത്തതായ ഒരു മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ, ബാഹ്യാന്തരീക്ഷത്തിലെത്തുന്ന ചൂടിന്റെ ഏഴുപതുരേതമാനവും ഭൂമിയുടെ പ്രാപിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ ഭൂതലത്തിൽ കോളൂറിൽ എന്താണ്ടു് 1200 കതിരശക്തി ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയാം. ഇങ്ങനെ എത്തിച്ചേരുന്ന ഈ ശക്തി മുഴുവൻ—വേണ്ടാ, കോളമതിലും—സംഭരിക്കാൻ നമുക്കു സാധിച്ചാൽ, ഉപയോഗക്കുതരാംവണ്ണം നമുക്കു രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നെ, കൽക്കരിയല്ല, എണ്ണയല്ല, മറ്റൊരുതന്നെ ഇല്ലാത്തതായും "ശക്തി" വികുലത്തിൽ, നമ്മെ, ആകു്, എങ്ങനെ, അടിപെടുത്തുവാൻ കഴിയാം?

ജലപാതത്തിൽനിന്നു ശക്തി സംഭരിക്കാവുന്നതുപോലെ "ഉണ്ണുപാത" (2) ത്തിൽനിന്നും ശക്തി സംഭരിക്കാമോ? ജലപാതം രണ്ടുതരത്തിലാവാം: വളരെ ഉയരത്തിൽനിന്നും കോളൂറ്റു വെള്ളം വീണുകൊണ്ടിരിക്കുക; കോള ഉയരത്തിൽനിന്നും വളരെയധികം വെള്ളം വീണുകൊണ്ടിരിക്കുക. വിദ്യുച്ഛക്തിസംഭരണം കുന്നമുക്കത്തു ഇനത്തിൽപ്പെട്ട ജലപാതങ്ങളിൽനിന്നു സൂക്ഷവും, ഞൊക്കൊരു ഗുണത്തിൽപ്പെട്ടവയിൽനിന്നു ഭൂജന്മമാകുന്നു. ചൂടിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇങ്ങനെതന്നെയാണു്. ഉണ്ണുകേന്ദ്രത്തിന്റെ അപപരിമാണം കൂടുതലാണെങ്കിൽ ശക്തിസംഭരണം സൂക്ഷവും, കുറവാണെങ്കിൽ ഭൂജന്മമായിരിക്കും. സൂര്യന്റെ അപപരിമാണം തീവ്രതമാണെങ്കിലും, സൂര്യപ്രകാശത്തിനു വിധേയമായി ഭൂമിയുള്ള ഒരു പദാർത്ഥത്തിന്റെ

താപപരിമാണം, കൽക്കരി കത്തിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന താപപരിമാണത്തേക്കാൾ വളരെ കുറവായിരിക്കുന്നു. ഈ ന്യൂനത പരിഹരിക്കുന്നതിന്, സൂര്യപ്രകാശത്തിന്റെ പരിമാണം⁽¹⁾ വർദ്ധിപ്പിക്കുക മാത്രമേ ഒരു മാർഗ്ഗമുള്ളൂ.

സൗരശക്തി സംഭരിക്കുന്നതിനു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളിൽ പലതും കിടാറ⁽²⁾ങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ളവയാകുന്നു. സൂര്യപ്രകാശത്താൽ കിടാറങ്ങളിലെ ജലം ആവിതായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ട് ആ ആവിശക്തി, കാരോ ആവദ്യങ്ങൾക്കുപയോഗിക്കുക എന്നതാണ് ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വം. ഈദ്ദശകാല ഒരുപകരണം 1861-ൽ പാരിസുകാരനായ ആഗസ്റ്റ് മോഷ്യാ എന്നയാൾ നിർമ്മിച്ചതായും, ഫ്രാൻസിലെ മൂന്നാംനഗ്നപ്പാളിയൻ പത്രവർത്തി അതു ചെറുതാക്കുകയും വിന്യസിച്ചിരുന്നതായതായും കാണുന്നു. മോഷ്യാവിന്റെ 'സൂര്യപ്രകാശ സഞ്ചിനി'⁽³⁾ പ്രതിപ⁽⁴⁾മായ ഒരു ദീപപ്രതിഷേപകവ്യവസ്ഥയിന്റെ ആശയമില്ലാത്തതും, വീതികൂടിയ ഭാഗത്തു് എട്ടുതടവി വ്യാസത്തോടു കൂടിയതുമായ ഒരുപകരണമായിരുന്നു. അതിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥമായ അറുനാലാമത്തു പരിധിയിലുള്ള സൂര്യപ്രകാശം, അങ്ങോട്ടുള്ള നാലുരൂപമായ കിടാറത്തിലേയ്ക്കു പ്രതിഷേപിക്കപ്പെടുകയും, അങ്ങനെ കിടാറത്തിലെ ജലം ചൂടപിടിച്ച് ആവിതായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

1878-ൽ ഡബ്ബിളിയു. ആഡംസ് എന്ന മറ്റൊരു ഇൻഡ്യയിൽ ഇത്തരമൊരു പകരണമുണ്ടാക്കി പരീക്ഷിച്ചതായിക്കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൂര്യപ്രകാശസഞ്ചിനിയിലെയ്ക്ക കിടാറത്തിൽനിന്നു രണ്ടര കതിരശേഷി കിട്ടത്തക്ക ആവി ലഭിച്ചിരുന്നുവത്രെ. ഈ ആഡംസ് തന്നെ ഒരു "സൂര്യപാകപാത്രം"⁽⁵⁾—സൂര്യനെ പാകംചെയ്തവാനുള്ള പാത്രമല്ല, സൂര്യപ്രകാശംകൊണ്ടു ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്തവാനു സാധിക്കുന്ന ഒരു പാത്രം—ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നതായും പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. 1880-ൽ ആബൽ ഫെലിറ്റിയും, 1883-ൽ ഏരിഷോസൺ, കാരോ സൗരശക്തിസംഭരണോപകരണം നിർമ്മിച്ചിരുന്നതായിക്കാണുന്നു. 1898 മുതൽ 1901 വരെ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി അമേരിക്കയിൽ ഗവേഷണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന എ. ജി. എനിയാസ്, അവിടെ പാസാഡെന എന്ന സ്ഥലത്തു്, ഒരു സഞ്ചിനി സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. ആ ഉപകരണം 700 ചതുരശ്രയടി സൂര്യപ്രകാശം ശേഖരിക്കുകയും, നാലു കതിരശേഷിക്കു മതിയായ ആവി പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

1. quantity.

4. Inverted

2. Boilers.

5. Lamp Shade

3. Sun Shine Collector

6. Sun Cooker

ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി പഠനം നടത്തിയ മറ്റൊരു അമേരിക്കൻ ഞ ഫ്രാങ്ക് യുമാൻ. ഫിലാഡൽഫിയായ്ക്കടുത്തുള്ള കസ്സനയിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന യന്ത്രം 10,300 ചതുരശ്രയടി സൂര്യപ്രകാശം സ്വീകരിക്കുകയും, 40 കുതിരശക്തിക്ക് മതിയായ ആവി പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈജിപ്റ്റിൽ കയിറോവിനു 7 മൈൽ തെക്ക്, മീഡി എന്ന സ്ഥലത്തു്, 1913-ൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള യന്ത്രമാകട്ടെ, 13,270 ചതുരശ്രയടി സൂര്യപ്രകാശം സ്വീകരിക്കുകയും, 55½ കുതിരശക്തിയ്ക്ക് വേണ്ട ആവി സംഭരണശേഷിയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്താൽ, നീലനദിയിലെ ജലം കാതികസേചനങ്ങൾക്കുപയോഗിക്കുന്നതിനും ചാവുകളിപ്പലയ്ക്ക് ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. മാറവിയത്തിൽ പാഞ്ഞാൽ, നീലനദിയിലെ വെള്ളം ചാമ്പിക്കുളയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടതായ ശക്തി സൂര്യനിൽനിന്നു സംഭരിക്കുവാനാണിത്.

സൗരശക്തി സംഭരിച്ചുപയോഗിക്കുന്നതിനു്, മനുഷ്യർ നടത്തിയ ചില പരീക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റിയാണല്ലോ മുകളിൽ പറഞ്ഞതു്. കഴിഞ്ഞ 60-ൽപാലും കൊല്ലങ്ങളായി ഈ വിഷയത്തിലുള്ള പരീക്ഷണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. അടുത്ത ധാരാളത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ നടത്തുന്നതിലേക്കായി കേംബ്രിഡ്ജിലെ ചാൾസ് സെന്റ് സു് കെക്കനാളിക്സിൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ മി. ഗോൾഡ്സ്ത്രേ എൽ. കാബോട്ട് എന്ന മറ്റൊരു ഒരു എൻഡോമെന്റ് എല്ലിപ്സകളുണ്ടായി. അതിനുള്ളിൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകാർ ഈർജ്ജസ്വലമായ ഗവേഷണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെ എച്ച്. സി. ഗോൾട്ടൽ, ബി.ബി. വോർട്ട്സു എന്നിവർ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഒരു ലഘുലേഖാചരത്രപങ്കിൽ ഉൾപ്പെടെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആവി ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതായും സൂര്യരശ്മിയെ വെള്ളത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയെന്ന വലുതിയെപ്പറ്റിത്തന്നെയാണു് ഇവരും അന്വേഷണം നടത്തിയിരിക്കുന്നതു്.

സൗരശക്തി സംഭരിക്കുവാനുള്ള യന്ത്രം പൂർണ്ണമായതിൽ എത്തിയിട്ടില്ലായിരിക്കാം. എന്നാലും അതു് അസാദ്ധ്യമാണെന്നു വരുന്നില്ല. വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ആവിർഭാവത്തോടെ ആവിയുടെ ശക്തി എങ്ങനെ നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവോ, അതുപോലെ വിദ്യുച്ഛക്തിയും സൗരശക്തിയുടെ മുൻപിൽ നിഷ്പ്രയോജനമായില്ലെന്നു് ആരു കണ്ടു!!

എം. ക. ജോസഫ്, നെടുങ്കുന്നം.

സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡ്

ധീരതാം സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡ്, നിൻനാമം ശ്രവിച്ചാകി-
 ലാഭണിഞ്ഞീടുന്നീല രോമാഞ്ചം ജയാഞ്ചിതേ!
 ലോകസംഗ്രത്തിന്റെ ചക്രവാളോപാദനത്തിൽ
 വാരോളി വീശും വെള്ളിരോമ നിന്നപദാനം.
 മാനവസംസ്കാരത്തിൻപ്രേമികൾക്കൊരാടീപം
 മാനസത്തികൽഭുതേ, കൊളത്തിമഴിഞ്ഞു നി.
 പാരിടം വിഴുങ്ങിക്കാൻ പാഞ്ഞുതീടുംസേപല്ലാ-
 പ്രാവം പടം താഴ്ത്തിച്ചുതന്നു പിൻചാങ്ങിപ്പോയ്,
 അലറും പീരകിഴം, പൊഴിയും തീരങ്ങളും,
 അലപോലിരച്ചാത്തു കയറും പെരുംകാകും,
 പൗർത്തൻ സ്വാതന്ത്ര്യോഭിവാഞ്ചയൊൽച്ചമേച്ചാത
 പൗരസ്വപ്രകാരങ്ങൾ ഭേദിക്കാതടിക്കുപോയ്;
 ഉയർന്നു പൊങ്ങി വീരകൈസേന'തൻ പിന്നി-
 പുക്കുതന്നു വീഴാത്തൊരു ലോകത്തിന്നെന്നച്ചുവന്നും.
 ജയിച്ചു സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡ്! സ്വാതന്ത്ര്യ മണിമരം!
 ജയിച്ചു ജഗത്തിന്റെതാവേശപ്രദീപമേ!

പി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ.

നെയ്ത്തുകാരൻ.

അരിവൻ ധരയികൽ നെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു
 നേരിയതാകും വായു പാകിക്കൊണ്ടുനാരതം;
 പൂമിഴും വിറയെണ്ണും ശീർഷമാം തുലാഭംഗം;
 കഞ്ഞാരത്തീർപ്പരമോ ചന്ദ്രനുമാദിത്യനും;
 സൂക്ഷ്മമെന്നാലും മേന്മ പൂണ്ടിട്ടുമൊരാഴീനം.
 സൂക്ഷ്മത്തെയൊടുത്തവൻ ചെയ്യുന്നു നിറാലസ്യം
 എങ്കിലും കഴിവില ദൂരദൂരമാമാറ-
 ത്തികലൊന്നെത്തിടവാ, നാശമുണ്ടെന്നു വേണ്ടു!.

ശൈവയുദ്ധകർമ്മത്തോടു നെയ്യാത്ത കർമ്മം ചേർത്തു
 നെയ്യുന്നു കവിനനെ"ന്നോതുണ്ടു കബീർദാസൻ.

കബീർ.

ഒരു വായാടിയായ വൃദ്ധ.*

പണ്ടാതിക്കൽ ഒരു വൃദ്ധനും, അയാളുടെ ഭാര്യയായ ഒരു വൃദ്ധയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ വൃദ്ധ ഭയപ്പെട്ടവനായിത്തീർന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും വായി ഒരു നാൾ വായിലിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കാൻ അവർക്കിഷ്ടമായിരുന്നു. ഭർത്തവനിധിയിൽനിന്നു "എന്തുതന്നെ അറിഞ്ഞാലും സ്വപ്നാർത്തിൽ എന്തുതന്നെ സംഭവിച്ചാലും അവരതു നാടുമുഴുവൻ കൊട്ടിശ്ശോധിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുമെന്നുള്ള തീർച്ചയായും". എന്തു കാര്യമായാലും പൊടിപ്പും കൊണ്ടാലും വെച്ചു പറയുവാൻ പഠിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു യഥാർത്ഥത്തിൽ സംഭവിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളും പറയുകപോലെ അവർക്കു വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ടുവാൻ അവർ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. പലപ്പോഴും ആ വൃദ്ധകൃഷിവാലായ തന്റെ ഭാര്യയെ ശിക്ഷിക്കുമെന്നായിരുന്നു; അതേ കാര്യം അവസരങ്ങളിൽ അയാൾനാളുടെ പ്രശ്നാദികളായും സേവിക്കുമെന്നായും വന്നു.

[illegible]

വീണ്ടുംവീണ്ടും കഴിച്ചുകിടന്നു കേൾക്കാൻ ഭവനം മണ്ണിനിടിയിൽനിന്നു" പൊന്നും പെട്ടിയും നിറഞ്ഞ ഒരു 'ഭാണി' അയാൾ കാണുക. അയാൾ വിചാരിച്ചു: "നോക്കണം, എന്തൊരു ഭാഗ്യമാണ് എനിക്കിപ്പോൾ ഭവനം" പക്ഷെ, അതിനു മുമ്പേയ്ക്കു പൊയ്ക്കൊണ്ടു" എന്നു വിചിന്തിച്ചു ആ "നല്ല വൃദ്ധനിൽനിന്നു" ഇതു മറച്ചുപൊയ്ക്കൊണ്ടു കഴിയില്ലല്ലോ. അങ്ങനെയൊരു ചിന്തയായും ഇതൊരു അങ്ങാടിപാട്ടാക്കിത്തീർന്നു. അപ്പോൾ ഈ നിമേഷം കിട്ടിയ ദിവസത്തെത്തന്നെ അന്ന് രേഖിക്കേണ്ടതായി വരികയും ചെയ്തു."

வருவானதெனத் தாயாடு தனது கனதுபித்தனனென்புரி
 மிதிபுகாணிதான். ஓதாதித் தாயாடுத் தனது மனதுதெனதான்
 வருவானதெனதான் தாயாடு தீர்ந்துதான்தான் வருவான். தாயாடு
 மிதிபுகாணிதான் கதிபுகாணி, தீர்த்துதான் மிதிபுகாணிதான், பத

അങ്ങിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. അങ്ങാടിയിൽച്ചെന്നു് അയാൾ ജീവനുള്ള ഒരു മത്സ്യത്തെയും മുയലിനെയും വിലയ്ക്കുവാങ്ങി, വീണ്ടും കാട്ടിൽച്ചെന്നു് മത്സ്യത്തെ ഒരു വൃക്കാഗ്രത്തിൽ ചെട്ടിച്ചുടി; മുയലിനെ പുഴയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി, തന്റെ മീൻകൊട്ടയിലിട്ടു്, ആഴമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തു സൂക്ഷിച്ചു.

അതിനുശേഷം അയാൾ വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി, "ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ല" എന്ന നാട്യത്തിൽ കുതിരയെത്തലോടിക്കൊണ്ടു കടിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

"മേയ്യേ, അവർ വാട്ടുകാരി" അയാൾ ഭായ്യയെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ വയ്ക്കാത്ത ഒരു ഭാഗ്യം നമുക്കു വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നു."

"എന്റെ നല്ല ഭർത്താവേ, അതെന്താണു്? എന്താണു് എന്നോടു അതു പറയാത്തതു്?"

"നീ, പുറത്തു ചെട്ടാവും അതു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് പരഞ്ഞുനടക്കും. ആ സ്ഥിതിക്കു്, എങ്ങനെയാണു് ഞാനതു തിന്നോടു പറയുന്നതു്?"

"എന്റെ ഗുരശ്ശാ, ഞാൻ സത്യം ചെയ്യുന്നു. ഞാനതു് ആ ഭാഗ്യം പറയില്ല."

"ശരി, എന്നാൽ ചെട്ടാളു്!"—അയാൾ കുതിരയെറിന്നു് അറയുടെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു: "ഞാൻ കാട്ടിലൊരോട്ടത്തു ചെറുനായെ വെട്ടിയുംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ഒരു പാത്രം ചുറ്റുന്നതിയിരിക്കുന്നു!"

"എന്നാൽ പിന്നെ, എന്താ, അതിങ്ങോട്ടു് കൊണ്ടുവരാത്തതു്?"

"നമ്മൾ ഏതുപേരും കെട്ടിച്ചു പോയി അതെടുക്കുകയാണു നല്ലതു്!"

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടു് ആ വൃദ്ധൻ തന്റെ കുടാബിവിശ്വോടു കൂടി കാട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു.

പോകുന്ന വഴിക്കു് ആ കൃഷ്ണവലൻ ഭായ്യയോടു പറഞ്ഞു: "എന്റെ വയസ്സി, എന്റെ മേൽവിതരണമെന്തിച്ചും, എന്നോടൊക്കൾ ഇന്നലെ പറഞ്ഞതു് ആലോചിച്ചും നോക്കുമ്പോൾ, ഇക്കാലത്തു മത്സ്യങ്ങൾ മരങ്ങളുടെ മുകളിൽ വരുന്നതായിട്ടും, വന്യമൃഗങ്ങൾ വെള്ളത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതായിട്ടും വിചാരിക്കേണ്ടതിയിരിക്കുന്നു."

"എന്തു്? എന്താണു നിങ്ങളീപ്പറയുന്നതു്? ഇക്കാലത്തെ ആളുകൾ നമ്മെപോലാൻ തഴക്കം വന്നവരാണു്."

"നമ്മെ എന്നോടു് അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾതന്നെ വന്നു നോക്കൂ!"

ഇങ്ങനെ പാഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ താൻ മത്സ്യം തുകിയിട്ടിരുന്ന ആ വൃക്കം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു:

"എന്താണപ്പാ, ഇതു? ഇങ്ങനെയുള്ളതും ഈ ആ വൃക്ക ഉച്ചത്തിൽ പാഞ്ഞു: "എങ്ങനെയാണു് ആ മീൻ അവിടെക്കുറിപ്പാറിനതു്? മരുപക്ഷേ ജനങ്ങൾ നിങ്ങളോടുന്നലെപ്പാഞ്ഞതു സത്യമാണെന്നു വരുമോ?"

പക്ഷേ ആ കർക്കശ്യരൻ, മാനിയാതി, കൈകടത്തു്, ചുരുൾ കൾ കലക്കി, സ്വന്തമുണ്ടാവാലും അവിശ്വാസ്യങ്ങളാണോ എന്നു സന്ദേഹഭാവത്തിൽ, ഒരു തല കലക്കുകമാത്രം ചെയ്തു.

അയാളുടെ ഭാര്യ വിളിച്ചുപാഞ്ഞു: "എന്താ, അവിടെ ഇങ്ങ പോലെ ഇങ്ങനെ നില്ക്കുന്നു? ആ മാത്തിനേൽക്കുറി ആ മീൻ ഇങ്ങോട്ടുടക്കുന്നുമേ? അതു് ഇന്നത്തെ അന്താഴ്ത്തിനുള്ള വകയായി."

ഇതു കേൾക്കേണ്ട കാര്യം അയാൾ മാത്തിനേൽ പിടിച്ചു കയറി മത്സ്യവുമാകാൻ്റ് ഇറക്കി വന്നുകഴിഞ്ഞു; എന്നിട്ടവർ വീണ്ടും നടന്നുതുടങ്ങി.

അവർ നദീതീരത്തിൽ തുകിക്കാച്ചിട നടന്നപ്പോൾ കർക്കൻ വീണ്ടും ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു അപ്പോൾ സഹചാരിണി അമ്മമ പ്രദർശിപ്പിച്ചു: "എന്താ, പിന്നെയും നോക്കി നില്ക്കുന്നു? വേഗം നമുക്കു സ്ഥലത്തെത്തുക."

"വരട്ടേ! അതു നോക്കു! അതു എന്റെ മീൻകൊട്ടയിൽ കിടന്നു പോയി പിടയുന്നു. അത് പോയി അങ്ങനെയെന്നു നോക്കട്ടേ!"

അയാൾ താടിപ്പോയി മീൻകൊട്ടയിൽ ചെന്നു് നോക്കി, ഭാര്യയോടു് അടുത്തു ചെല്ലുവാൻ പാഞ്ഞു: "ഇവിടെ വര! ഇതു നോക്കു! ഓ! ഒരു മുതലുണ്ടു്, നമ്മുടെ മീൻകൊട്ടയിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു."

"അങ്ങനെയൊക്കെകിൽ നിങ്ങളോടു് അളക്കളിപ്പാഞ്ഞതെല്ലാം വാസ്തവമായിരിക്കാം. വേഗം അതിങ്ങോട്ടുടങ്ങാളു. സദ്യയ്ക്കു് അതു മതി ഭക്ഷണത്തിന്നു്."

അയാൾ ആ മുതലിനെയും കൈക്കലാക്കി നന്നു നിരക്കുപ സ്ഥലത്തേയ്ക്കു തിരിച്ചു. വിറകെല്ലാമടത്തു മാറ്റി, മണ്ണുവാരി പാളുത്തു്, ഭാണി പൂക്കൊത്തുടത്തു. എന്നിട്ട് അവരുംകൊണ്ടു കടി ലിപ്പേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

ആ കർക്കശ്യവതികൾ ധനികായിത്തീർന്നു. എന്നാലും ആ വൃദ്ധ കർക്കൻ സ്വഭാവം പരിശുദ്ധിച്ചു. അവർ ഭർത്താവിനെ വീട്ടിൽ നിന്നു മിക്കവാറും "ഒരു പൂക്കളു്"പോലെ കരുതി. അയാൾ കുറെ

അലഞ്ഞു് എല്ലാം സ്വദിയുകൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും, ഒടുവിൽ ഭാര്യയോടു നേരിട്ടു പറഞ്ഞു: "കഴിയുന്നതൊക്കെ ചെയ്യാളു. ഒരു കാശെങ്കിലും ഞാനിനി വെറുതെ കളയാൻ തരില്ല."

ആ വൃദ്ധ ഉടനേതന്നെ കർമ്മാവിനോടു പകവീട്ടണമെന്നു കരുതി അയാളുടെ പേരിൽ ഒരു പരാതി ബോധിപ്പിക്കുവാൻ മഴിഞ്ഞു. മുമ്പാകെ ചെന്നു് പറഞ്ഞു: "ബഹുമാനപ്പെട്ട യജമാനനെ, അങ്ങയുടെ കാരണത്താൽ ആശാമാക്കി, ഞാനിതാ എന്റെ ഒന്നിനും കൊള്ളുതാനെ കർമ്മാവിന്റെ പേരിൽ ഒരു ഹർജി ബോധിപ്പിച്ചു കൊള്ളുന്നു. ആ നിഷേധം കണ്ടുകിട്ടിയ ദിവസമുതൽ, അയാളുടെ കൂടെ നാമസ്വീകരണം വരുത്താതിരിക്കുന്നു. അതൊരു ചോദ്യം പോകാതെ, കള്ളു കടിച്ചു" എന്നു് അറിയിച്ചുവാൻ മാത്രമേ അയാൾക്കു സമയമുള്ളൂ. ബഹുമാനപ്പെട്ട അങ്ങനേ, അയാളുടെ സ്വഭാവത്താൽ ഗവൺമെന്റിനോടു കണ്ടുകൂട്ടാൻ ഞാനുപേക്ഷിക്കുന്നു. ഒരു ചെറു ഇതരം അധികൃതനായിട്ടുള്ള ഈ സ്വർണ്ണം എത്ര ഉയർന്നു ഒരു വസ്തുവാണ്?"

മഴിഞ്ഞു. ആ വസ്തുവിന്റെ പേരിൽ അന്നുതന്നെ തോന്നി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹെഡ് ക്ലർക്കുവെ വരുത്തി, ആ വസ്തുവിൽ തമ്മിപ്പുള്ളി കലാശം പറഞ്ഞു തീർപ്പാക്കി. ഗുമസ്തൻ അവന്റെ കൂടെപ്പോയി, നാട്ടുപ്രമാണികളോടൊക്കെ വിളിച്ചുവരുത്തി, ആ കർമ്മവൃദ്ധന്റെ അടുത്തു ചെന്നു പറഞ്ഞു: "മഴിഞ്ഞു നിങ്ങളുടെ നിഷേധം മൂലം എന്നു എല്ലാവരും അറിഞ്ഞുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു."

വൃദ്ധൻ ഒരു മുഖം കലശലാക്കി: "എത്ര നിഷേധം ഞാൻ അങ്ങനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടാകുന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടാകില്ല."

ഗുമസ്തൻ തട്ടിക്കൊണ്ടു: "ഒന്നും അറിയില്ലേ? നിങ്ങളുടെ കൂട്ടിയവർ ഇപ്പോഴത്തെ മഴിഞ്ഞു മുമ്പിൽ വന്നു പരാതി പറഞ്ഞു." എന്നു മാത്രമല്ല ഞാൻ നിങ്ങളെ കാണുമ്പോഴുള്ളതും: നല്ല പറയുന്നതിൽ നിങ്ങളുടെ ഒരു ഗുണമാണിത്. നിഷേധം നിങ്ങൾ എന്നു എല്ലാവരും കേൾക്കുകയും ചെയ്തതും, അതു പരിഹാരം ചെയ്തതും എല്ലാവരും അറിഞ്ഞതും, നിങ്ങൾ സമാധാനം പറയുന്നതും."

"ബഹുമാനപ്പെട്ട യജമാനനെ, ഞാൻ മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ പറയുന്ന ഈ നിധി എന്താണ്? എന്റെ ഭാര്യ ഉറക്കത്തിലായിരിക്കാം ഇങ്ങനെ ഒരു നിഷേധം സ്വപ്നം കണ്ടതു്. അവർ വായിൽ തോന്നിയതെല്ലാം പറയുകയും, നിങ്ങളെത്തന്നെ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു."

“വെറും നാണ്” കർക്കപത്തി ഇടയ്ക്കു കേറിപ്പറഞ്ഞു. “അതു സ്വപ്നമൊന്നുമല്ല. നേരമെറിച്ച് ഒരു ഭരണി നിറയെ വെള്ളം പൊന്നും!”

“എന്റെ നല്ല കുടുംബിനീ, നിങ്ങൾക്കു ഭാര്യ പിടിപെട്ടിരിക്കുന്നു. ബഹുമാനപ്പെട്ട അമ്മേ, ഇവളെ നല്ലപോലെ ഒരു വിസ്മരിച്ചുനോക്കൂണം! എന്നിട്ടവർ എന്റെ പേരിൽ ചുമത്തിയ കറും വാസ്തവമാണെന്നു ഓളിഞ്ഞാൽ, ഞാൻ സമാധാനം പറഞ്ഞുകൊള്ളാം!”

“എനിക്കതു തെളിയിക്കാൻ കഴികയില്ലെന്നാണോ നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നത്. ഓരോ! ഞാനതു തെളിയിച്ചു കൊടുക്കാം!” എന്നിട്ട് ഞെട്ടിയ ഗുരുസ്മരന നോക്കിപ്പറഞ്ഞുതന്നു. ഹേ! ഗുരുസ്മരൻ, കേട്ടോള! അതിങ്ങനെയൊക്കെ സംഭവിച്ചു. എനിക്കതു മുഴുവൻ കാൽപ്പറയും. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും കൂടി കാട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. അവിടെ ഒരു മാതളിന്റെ മുകളിൽ ഒരു മീനിയെക്കണ്ടു.....”

ഗുരുസ്മരൻ വിസ്മയത്തോടുകൂടി ഗർജ്ജിച്ചു: “കൊട്ടിലെ മാതളിൻ മുകളിൽ ഒരു മീൻ! നിങ്ങളെന്തൊരു കളിപ്പിക്കാനാണോ തുടങ്ങുന്നത്?”

ഹേല്ല, അമ്മേ, ഞാൻ സത്യമാണു പറയുന്നത്!”

വൃദ്ധൻ പുഞ്ചിരിയിട്ടുകൊണ്ടു പറയുകയായി: “ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ! അവരിങ്ങനെ അസംബന്ധം പറഞ്ഞതുകണ്ടുകയാണെങ്കിൽ, എങ്ങനെയൊക്കെ വിചാരിക്കുക?”

ഹേ! നാടൻ, ഞാൻ അസംബന്ധമൊന്നുമല്ല പറയുന്നത്. ഞാൻ പലപ്പോഴും അങ്ങനെയൊക്കെ പറയുന്നത്. അല്ലെങ്കിൽ ഞന്നു പുഴയിൽ നമ്മുടെ മീൻകൊട്ടിൽ ഒരു മുളിയെക്കണ്ടു കാര്യം നിങ്ങൾ മറന്നുപോയി?”

ഈ വാതാടിപ്പുഞ്ചിരിക്കാഴ്ചയുടെ യുവിമുഖം സംസാരം കേട്ട് കൂടിയിരുന്നവരെല്ലാം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. ഗർവ്വക്കാരനായ ഗുരുസ്മരൻ അന്വേഷണത്തിലേക്കു ഒരു മധ്യരാത്രി സ്വപ്നമെഴുതി. അയാൾ നാടിമീൻ തലോടിയതുകണ്ടു.

അയാൾ വീണ്ടും സ്വകുളത്തു ഗുണഭോജിച്ചു. ഏന്റെ വയസ്സിനായ ഭാര്യ, ഇനിയെങ്കിലും സൂക്ഷിച്ചു സംസാരിക്കുക. ദേ, എല്ലാവരും നിങ്ങളെ നോക്കി പരിഹസിക്കുന്നത് കാണുന്നില്ലേ? ബഹുമാനപ്പെട്ട വിധികർത്താവേ, ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യമായില്ലേ എന്റെ ഭാര്യ എത്രമാത്രം വിശ്വാസ്യമാണെന്നു?”

അവരെല്ലാം ഏകസ്വരത്തിൽ പ്രതിവദിച്ചു. ഹേ! തന്നെ. വളരെ കാലം ഞങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മുളകൾക്കു പുഴകളിൽ

ജീവിച്ചെന്നതായിട്ടോ, മണ്ഡലം വന്യവൃക്ഷങ്ങളിൽ വളരുന്നതായിട്ടോ, ഞങ്ങളുടെ പഴംചെവികൾ കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ല!"

ഗുരുവും ബ്രഹ്മാക്കൾക്കേട്ട് ആ വഴക്കിന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമാണെന്നു തോന്നി. അതുകൊണ്ട് അയാൾ പ്രേക്ഷകന്മാരെപ്പിരിച്ചുതട്ടി മടിശ്ശേട്ടിനോടു വിവരമെല്ലാം പറയാൻ മടക്കിപ്പോയി.

ആ വായാടിയാരു വൃദ്ധന്മാരുടെ, ജനപരിഹാസം സഹിക്കാൻ വയ്യാതെ, വായിലെ നാമു് എങ്ങനെയാണു വായിലകലെ നിർത്തണമു് എന്നു പഠിക്കുവാനും പഠിക്കിലിരിക്കുവാനും നിബ്ബദ്ധനായിത്തീർന്നു. കൃഷിക്കാരൻ തന്റെ നിക്ഷേപധനംകൊണ്ടു വ്യാപാരസാധനങ്ങൾ വിലയ്ക്കുവാങ്ങി, പട്ടണത്തിൽ താമസമാക്കി, അവയെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്തു, വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്നു.

വി. ചണ്ണിക്കുണ്ണമേനോൻ, സീനിയർ ബി. എ.

അമ്പിളിക്കല്.

വല്ലഭം കാണുന്ന നീരോമനയവിടത്തിൽ?
അല്ലെങ്കിലെന്തിന്നോരവുമുഖം നിന്നിടത്തു?
ശരിയാണോ കടൻമരുത്തു ഞാൻ വളരെത്താമ-
കുറിയോലൊഴുത നീലനിമഗ്ന വിരാമസ്ഥിത്.
നവ്യകോമളകാന്തമെത്തുമാശ്ശരിക്കല
ദ്രിപ്പുനീലപാനാൻ പുഞ്ചിരിച്ചുതമരോ?
നന്ദനം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സന്ധ്യതൻ മുടിയിൽനി-
ന്നുതൻ വീണപ്പോൾ വാഴാളിത്തൊഴുത്തുണ്വാ?
പ്രേമപേരലം നിന്ന പകലിൻ മുൻപേ നാണി-
ച്ചോമലാൾവിരൽത്തുഞ്ചാൽ വാച്ചു വര താനോ?
"അല്ലല്ല, മാതമാനാ കൈകളെഴുകുവാൻ
കല്ലോലാലാലിപ്പള്ളിൽ ചിത്രകാമായ്ക്കൻ പോകുക
ഒരു പൊൻതിരിവേഗം തെളിച്ചിച്ചതൻ വിശ്വ-
മുഖിലിരിക്കുന്നതോ വിദ്യാത്ഥി കമാകൻ
പാലൊളിച്ചുതടകൊണ്ടി മഞ്ജുള സുലേഖയെ
നീല ചിത്തകലാസ്ഥിത് വരച്ചു പഠിക്കുവാം.
മാഞ്ഞുപോകിലുമെന്തെ മാനസാന്തരീജ്ഞത്തിൽ
തേഞ്ഞുപോകാതെ കാന്തി ചിന്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

A. V. IV B. Sc.

മോലസന്ദേശം.

[ഉന്നതഭാവനയുടെയും ഉൽക്കട്വികാരത്തിന്റെയും മനോഹരരൂപത്തിലുള്ള ആവിഷ്കാരമാണ് കവിതയെങ്കിൽ മോലസന്ദേശത്തെ അതിശയിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യം ഇല്ലതന്നെ. സമുദയം അഭിജ്ഞാനമായ ലേഖകൻ അതിന്റെ വാഹ്യവും ആന്തരികമായ ദാർശനീയകവിശേഷത്തെ 'ആസ്വാദനം'കൊണ്ടു വൃക്കമാക്കിയിരിക്കുന്നു.]

വാല്മീകിയെ അനുകരിപ്പാൻ ഇച്ഛിക്കുകയും അതിശയിപ്പാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു മഹാകവിയാണ് കാളിദാസൻ. ഭാവനാസമ്പത്തിന്റെ അമൃതവും, അനശ്വരതയും കവി തന്റെ മോലസന്ദേശത്തിലെമ്പരപ്പിലെ പരിപൂർണ്ണമായി മറ്റൊരു പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. മല്ലീനാഥൻ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ രാമായണത്തിലെ ഹനുമത്സന്ദേശത്തെ അനുസന്ധാനം ചെയ്യുകൊണ്ടാണ് കവി സ്വകാവ്യം രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് അനേകരും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. 'ഭനകന്തന്യാസ്താനപുണ്യോദകേഷു', 'രാമഗിർദ്വാത്രമേഷു', 'ഇത്യാഖ്യാതേ പവനതനയേ മൈഥിലീവോമുഖീ സാ' ഇത്യാദി പലസന്ദർഭങ്ങളും രാമായണത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നവയെന്ന് അനുഭവസാധ്യമാണല്ലോ.

വാല്മീകിയുള്ള "മന്യുപരമന്ത്രം" ഭാവനയുടെ സ്വച്ഛന്ദവിശാരത്തിന് അനന്തമുഖമെന്ന കാളിദാസൻ തോന്നിയിരിക്കാം; കാര്യനിർമാണപരിചയത്തിൽനിന്നു പല വിശിഷ്ടരഹസ്യങ്ങളും പഠിച്ചിരിക്കാം. മഹാപുരുഷചരിതവർണ്ണനകൊണ്ടുള്ള ഇതിഹാസമാഹാരമൂലം, നഗരാജ്ഞാപാദിചർമ്മനങ്ങൾ വിറങ്ങി മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ ആഭാസമോ അല്ല 'മോല'ത്തിന്റെ ഭരണകൃത്തിൻ നിദാനം. ഭാവനാമധുരവും റികാരോദ്ഭാവവുമായ ലബ്ധകാവ്യമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് സമുദയലോകം 'മോല'ത്തെ ആദരിക്കുന്നതും ആരാധിക്കുന്നതും. വസ്തുപ്രധാനങ്ങളായ കാവ്യതീഹാസങ്ങൾപോലെ പ്രസിപാദ്യത്തോടു പാറിപ്പിടിച്ചു പടർന്നിരിക്കുന്ന ഒരു രീതിയല്ല നാം ഈ സന്ദേശത്തിൽ ദർശിക്കുന്നത്; ഭാവനയിൽ ഉയർന്ന് മാനുഷപ്രകൃതിയിൽനിന്നും അമാനുഷപ്രകൃതിയിലേയ്ക്കു വിടർന്ന്, ആനന്ദകരം തൂകുന്ന ഒരൊന്നുമായ കാവ്യപ്രസൂനമാണ് ഈ കൃതി. സകല്പത്തിനു കതിക്കുന്ന് ഹാസ്യാഭമെന്ന നിലയിൽമാത്രമേ കവി സംഭവത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളു. വസ്തുവിൽ നിന്നകന്നു—എന്നാൽ അകലാതെ—ഭാവനയ്ക്കു സ്വച്ഛന്ദം പരക്കാനുള്ള കൗതുകത്തിന്റെ ഫലമാണ് ഈ കാവ്യം.

സ്വാധികാരപ്രദത്തനായ ഒരു യക്ഷൻ സ്വാമിയുടെ ശാപത്താൽ കാര്യമായ വേറിട്ടു രാമഗിർദ്വാത്രമത്തിൽ നിവസിക്കുന്നു. 'അലസമാം

മാ.സമാഹൃത് വിരഹവിധരതാതി കഴിച്ചുളട്ടി, ആയാഥമാസത്തിലൊരിക്കൽ ഒരു കാർമ്മേലം കാണുന്നു.

'നന്മ മേലത്തെ ദരിപ്പളവു സുഖികളും വ്യഗ്രരാവുന്നു പുൽകാൻ താനത്രയും കൊതിക്കും പ്രിയമനമകലത്താകിലെന്നാവു പിന്നെ'. യക്കുബ് ഉൽക്കണ്ഠാപരവശനാകുന്നു. ഉടനെ മേലത്തെ സന്ദേശഹരനായി വരിച്ചു, രാമഗിരിമുതൽ അളകാപുരിവരെ മാറ്റുനിർദ്ദേശവും ചെയ്തു, നായികയ്ക്കു സന്ദേശംകൊടുത്തയക്കുന്നു. ഇതാണു കഥാവസ്തു. കാളിദാസന്റെ സങ്കല്പശില്പം സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ ഈ സംഭവം സാഹിത്യദേവിക്ക് ശിരോലങ്കാരമായി.

കവി തന്റെ പ്രതിപാദ്യത്തിൽ നായകനായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഒരു യക്കുബനായണല്ലോ. പരാണികമോ ലാകികമോ ആയ ഒരു വ്യക്തിയല്ല യക്കുബ്. അതിമാനുഷരായ യക്കുബിന്നാദികൾ ലോകസാധാരണമായ സുഖദുഃഖാദ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ദേശകാലാദികളുടെ നിയന്ത്രണത്തിനും അധീനരാവാതെ, എന്നും 'പരിനാദം'യ് ദിവ്യസുഖമനുഭവിക്കുന്ന പൊതു സങ്കല്പചിത്രങ്ങളാണു്. സന്താപത്തിന്റെ കഠിനീശ്വൽകാണാതെ ഏകാന്തസുഖികളായി ജീവിക്കുന്ന അവർക്കു് അവിചാരിതമായ കാരണാധിപത്യം. സാമാന്യജനങ്ങൾക്കുള്ളതിനേക്കാൾ തീവ്രതയോടെയും സുഖസാദാദ്യങ്ങളിലെ തലസ്ഥാനനഗരിയായ 'അളകാപുരി'യിൽ, വിജയകരമായ നായിക എങ്ങനെ ജീവിതം പൊതുക്കൾ നായകാവലംബിയാണു നായികാധീവിതം; നായകൻ പരതന്ത്രനും. പരിതാപത്തിന്റെ തീക്കു്ണദംകുണ്ടിൽ കുടുങ്ങുവാൻ എന്തുതന്നെ ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല! ചേതനാചേതനവിഭാഗംതന്നെ വിദ്വരമാന്യകിലെത്താണത്രേ!

"കാമാന്താ ഹി പ്രകൃതികൃപണാ ഭവേതനാചേതനേഷു". ഇങ്ങനെ സങ്കല്പസൃഷ്ടമായ ഒരു സങ്കേതം ലാക്കാക്കി അതിമാനുഷനായ ഒരു യക്കുബ നായകനായി അവതരിപ്പിക്കുവാൻ അസ്വാഭാവികതയുടെ തിരക്കു അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാം. എന്നാൽ എന്തും തിളങ്ങിക്കാണുന്ന സ്വാനുഭൂതിയുടെ കരമാറാ കലർപ്പുകൊണ്ടു കാളിദാസൻ കാവ്യാന്തരീക്കത്തിനു് അത്യന്തം സ്വാഭാവികതയും വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. അപകർശലേശമില്ലാത്ത പാശ്ചാത്യപ്രമംകൊണ്ടു ബലരായ നായികാനായകന്മാരെ ഒരു ശാപകാരം അകറ്റി. നായകൻ വിധിക്ക് കീഴടങ്ങി; കദനം പൊറുത്തു; വേനൽ കഴിഞ്ഞു; വർഷം ഞ്ഞെണ്ണു; മാസം മിങ്ങുമായി. ശരീരകാശം വിരഹാഗ്നിയിന്റെ ദാഹകത്വത്തെ പ്രത്യക്ഷമാക്കി. മേലാമകിൽ മേലം—ഒരു സന്ദേശമെങ്കിലും പ്രിയസമീപ

മെന്തിക്കൂടെ. അവർ പ്രാണധാരണംചെയ്യൂടെ. എത്ര സഹനാവിക
മായ ചിന്താഗതി! സജീവമായ സന്ദർഭം!

ഭാവനാവിഹാരികൾ ഏറ്റവും അനുഗ്രഹമായ കരുപകരണമാ
ണ മേഘം. ഉപരിതലത്തിൽ വർഷിക്കുന്ന തക്കതെ മേഘത്തോടാ
ണല്ലോ അധികസാമീപ്യം. തുടാതെ സമലഭൂമങ്ങളുടെ പിടി
യിൽപ്പെടാത്ത ഒരു കാമരൂപവസ്തുവുമാണ് അത്. വിതോഗദുഃ
ഖത്തിൽ കുറങ്ങുന്ന കാമിക്ക് സന്ദേശാദരൻ വായുവേഗചാരിയായാൽ
കൂടി തൃപ്തിയാവുന്നതല്ല; കാലവിളംബം അത്രമാത്രം ആശങ്കാജനകമാ
ണ്. മാനാഭോഗത്തിൽ ചരിച്ചു, അവനിയിൽ അതിപ്രധാനങ്ങളാ
യ വസ്തുക്കളെ 'വിഹഗവീക്ഷണം' ചെയ്തു, ക്ഷീണിച്ചാൽ ശിഖരങ്ങ
ളിൽ ഒരു കാലുണി, നിസ്സംഗനായി പറക്കാൻ പഠിച്ച വ്യക്തി സ്വ
ച്ഛന്ദപാരിയായ മേഘംതന്നെ. എന്നാൽ ഉന്നതകലഭാതനും, സന്ത
പ്തശാസ്ത്രനുമായ ഒരുദോഷമുൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രതീതിയാണ് ഭാവനോ
ന്നീതമായ ദൈവതവസ്തുവിന്റെയല്ല, മേഘത്തക്കുറിച്ചു ആർ
ക്കും ദോഷമുണ്ട്. നായകനും സന്ദേശാദരനും മനുഷ്യലോകവർത്തിക
ളല്ലാത്ത സൃഷ്ടികളെങ്കിലും അവർ പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നും ഒട്ടും അകന്ന
വരല്ല.

വിഹ്വലസ്ഥമായ മനസ്സുചെയ്യുമ്പോഴാണ് വിചാരവികാ
രങ്ങളെ ചിത്രീകരിച്ച സങ്കല്പവിഭവംകൊണ്ടു ജീവജൈവതന്ത്രത്തെ പ്രദാ
നംചെയ്യുകയാണ് കവിമുഖെ സാമ്യമുള്ളതായ നയം. 'സങ്കേത
ചൈതന്യം' 'ഭാവചൈതന്യം', അഥവാ 'വികാരചൈതന്യം' എന്ന
രണ്ടുപാധികളാണ്, എത്ര ചിത്രവും സജീവമാക്കുവാൻ കവി സ്വീ
കരിക്കുന്ന രണ്ടുപാധികൾ. ഭാമഗിഷ്ടാശ്രമംവിട്ടു പോകുന്ന മേഘം
അല്പകാലമിടത്തുനതിനിടയ്ക്കു കണ്ടുകൊണ്ടു സങ്കേതങ്ങൾ പ്രകൃ
തിയുടെ നിത്യവിഹാരസമലികളെങ്കിലും, മനുഷ്യസാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു
പരമകർമ്മവും ആനന്ദപ്രദവുമായിരിക്കുന്നു.

'ഭൂവില്ലാട്ടം പഠിക്കാത്തതാ മിഴിമുതയാൽ നാട്ടുപെണ്ണങ്ങൾ നന്ദി-
ച്ചാവിർട്ടുതപ്പുസാദം നകരമളവു നീ കർക്കശമകാരിൻ!

താവില്ലൊന്ന മണ്ണിൻ മണമുടനുളവിട്ടാൻ കുന്നിൻപുറത്തെ

സ്സേവിച്ചല്ലം പടിഞ്ഞാട്ടം, തിരിച്ചു വടക്കോട്ടുതാൻ ശീശ്രഗാമിൻ'

കർക്കശമകാരിയുടെ മനംകളുപ്പിക്കുന്ന ഗ്രാമീണചിത്രം നോക്കുക.
ഇതുപോലെതന്നെ ശോണ്ണരാജധാനി, വിദിശ, അവന്തി, ഉജ്ജയിനി,
കൈലാസം തുടങ്ങിയ എല്ലാ സങ്കേതങ്ങളും സന്ദേശാദരനെ സ്വാഗതം
ചെയ്യുന്നു; അവയുടെ സൗന്ദര്യസാരം കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു. എല്ലാ സങ്കേതങ്ങ

ജം തങ്ങൾക്കു സന്ദേശമെന്നോടുകൂടി അപരിചിതമായ ബന്ധത്തെ കാരോതത്തിൽ ഉൽഭവപ്പെടുത്തുന്നു.

എന്നാൽ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെയും അടുത്തുണ്ടാകുന്നതിലും ആ ആ കാലചാരി തന്റെ ഉന്നതപാവിതത്തിന് ഇറങ്ങുന്നില്ല.

ഭാവമെന്തൊന്നായിത്തീർന്നതെങ്കിലും കവിതയുടെ മേൽ അന്യോദേശമാണ്. മേലത്തെ ഭാഗത്തേക്കു ഭാവമെന്തായി, സന്ദർഭമനുസരിച്ചുള്ള വികാരികളെപ്പോലെ, അനുഭാവവും ഉത്സാഹവും വളർത്തി, യാത്രയാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നോക്കുക. 'കണ്ടു വളരെ ഗാനമായി' എന്ന മട്ടിൽ മേലത്തെപ്പോലെ, 'ഗുണകീർത്തനംകൊണ്ട്' പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും നായകൻ ആദ്യംതന്നെ ചെയ്യുന്നത്. ക്രമേണ സന്ദേശമെന്ന നിലയിൽ സ്വന്തം മാത്രമല്ല, പരോപകാരംകൂടി സാധിക്കാമെന്നത് ബോധിപ്പിക്കുന്നു. അനുഭവങ്ങളായ ശകുന്തലും അവിളംബം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നപോഴിരിക്കുന്നു. ഗീതയോടുകൂടെ യഥാർത്ഥസുഖാനുഭൂതിയെപ്പോലെതന്നെ സഹചാരികളുടെ സാന്നിധ്യം നിർദ്ദേശിച്ചു ഉത്സാഹഭരിതമാക്കുന്നു. ഭവപാനമോഹങ്ങളും വിശ്രമാർഹങ്ങളുമായ ഉൽകൃഷ്ടസന്ദേശങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന യാത്രാഭൂമിയിൽ പരിഹരിക്കുന്നു. യാത്രാമദ്ധ്യത്തിൽ തേടാവുന്ന സുഖാവസ്ഥകളിൽ കയറിക്കിടക്കുന്നു. പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ സ്മരിപ്പിച്ചു ആസ്തികൃത്യങ്ങൾ വളർത്തുന്നു. എന്നാൽ ഇതിലൊന്നിലും മതിമറന്ന യാത്രയ്ക്കു വിളംബം വരുത്തുന്നതല്ല പ്രത്യേകം അപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ലോകസംബന്ധികളായ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ യഥാർത്ഥം പ്രതിപാദിച്ചു മേലത്തിൽ മനുഷ്യഭാവമെന്തൊന്നായി ചെയ്യുന്നതിനുള്ളതും കൊടുക്കുന്ന പ്രതിഭാവിശാസവും ഭാവനാസമ്പത്തും സാർവ്വത്രികമായി കാണാവുന്നതാണ്. കൃത്രിമതയും തോന്നാത്ത കൃത്രിമതയും ആണല്ലോ കലാസന്ദർഭത്തിന്റെ മെന്തെന്നും.

കാവ്യജീവനായ സന്ദേശത്തിന്റെ വിനിവേശത്തിലും കവിതയുടെ കവിതയ്ക്കു പ്രശംസാർഹതയുണ്ട്. പ്രകൃത്യാ വിപ്രലംഭംഗാവസ്ഥയിലാണു കാലിദാസൻ കൂടുതൽ പ്രതിപത്തിയും പ്രകടനപാടവവും സംഭോഗപരിപൂർണ്ണമായി വിപ്രലംഭാവലംബിതമാണല്ലോ. അതിലും വിശേഷിച്ചു ശാപപ്രവാസത്തിനായ വിപ്രലംഭത്തിൽ കവിക്ക് അധികാഭിനിവേശമുണ്ടാകുമെന്നുതന്നെ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നായികായായകന്മാരുടെ പ്രേമത്തിനു യാതൊരുപക്ഷവുമില്ലതെ പൂർണ്ണസുഖമനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവിചാരികമായ ഒരു ശാപം പാശമായി, നടുക്കുവീശ്, ഇരുവരെയും ദൂരെയകറ്റും. അപരിഹാര്യ

മായ ആഗ്രസ്തകസംഭവങ്ങൾക്കു അധീനരാവാതെ ആർക്കും നിർവാഹമില്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെ വിരഹവ്യഥയിൽ പെത്തുനീറി വിശുദ്ധാത്മയരായി വീണ്ടും ജന്തുചോരയാൻ അനുവദിക്കയാണു കാളിദാസന്റെ പതിപ്പ്. ഖ്യാന്ത്യാഭിവിതത്തെ വിന്യസിക്കത്തക്കവിധം സമ്പൂർണ്ണമായിരിക്കും അവരുടെ 'പ്രേമഭീവിതം'. വല്ല നിസ്സാരമായ വീഴ്ചകൾ ചെന്നുചേരുന്നതു് അവർ അറികയുമില്ല. ഇതായിരിക്കും ഉൽക്കടമായ ശോപഭാരതു. മനഃപൂർവ്വം ചെയ്യാത്ത രഹസാധനത്തിന് എത്ര ദാരുണമായ ശിക്ഷ! ഇതുപോലുള്ള വിപ്രലംഭനിബന്ധനകളെന്നയാണു വികാശാർത്ഥിയും, ശാകന്തളം എന്ന നാടകങ്ങളുടെയും ഉൽക്കടമായ കം.

പ്രേമസീമിതയകമായ രാഗി സമുചിതങ്ങളായ വിഭാചനാഭാവാദികൾകൊണ്ടു് സംപൂർണ്ണമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങിനെ അംഗീയാതൃപ്താദികളെ അവസാനംവരെ നിലനിർത്തി, ഭീവിതാഹിന്യങ്ങളാൽ സമാധാനിച്ചു്, സ്വാന്തര്യവരീകൃത വിചാരിച്ചു്,

"മാറ്റമേവം ഷണമപി ച തേ വിദ്യയാ വിപ്രയാഗഃ"
എന്നിങ്ങനെ പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം യജ്ഞം വിരേഭിഭന്ന നായകൻ കവിതയെന്നയല്ലേ മേഘസുരനെ കാമോദ്ദീപകം. ആ മേഘസുരനെയും കൊണ്ടു കവി പൊകുന്നതെങ്ങല്ലാം തന്റെ ഭാവനയ്ക്കനുരോധമായ നിമിത്തമാകുന്നുള്ളു.

"മാനേവം കണ്ണിമാർകൻ പ്രണയപരിഭവം തീർത്തു കണ്ണീർതൂപ്പാ-
നാനേവം നോക്കുമല്ലാ പ്രിയതമർ..."

ഇത്രാദി ഹൃദയം അലിയിക്കുന്ന വാക് വിരലുകൊണ്ടു നിറഞ്ഞതാണു പ്രസ്തുത കാവ്യഗുഹ്യം. രണ്ടാദികളുടെ മതിമാന്ന പ്രപഞ്ചങ്ങളും, കാമകുന്ദൻ കാമരോദനങ്ങളും, കവിയുടെ ഭാവനാസമ്പത്തും ഏകമു സമ്മിളിതമായ് കാണാവുന്ന ഒരു പരിഷ്കൃതാംഗമാണു് ഈ കാവ്യം. രാഗാധിപതികൾക്കു്—ലോകത്തിലീക്കകൾക്കു്—യാന്തര്യം കൂടിയില്ലെന്ന് പോലും സങ്കല്പത്തിൽ പരക്കുന്നവ ഭൂമിയിലെ അനുശോചനസ്വരൂപമായിത്തീർന്നു.

"താപ്താമോഹാ വാഗധിഗുണ നാധമേ ലല്ലകാമാ"

"ആശാബന്ധം കസുമാസദ്രം പ്രായശ്ചോപ്യംഗനാനാം

സദ്വർഗ്ഗപാരി പ്രണയിഹൃദയം വിപ്രയാഗേ ഭണമി."

"സ്മിത്താമാദ്യം പ്രണയവചനം വിഭ്രമോധി പ്രിയേഷു."

"മധാമതേ ന ഖലു സുഹൃദാമപ്യുപേതാർത്ഥകൃത്യാഃ"

"മേഘം സസ്യം പരിഭവമല്ലാ വിന്ദ്യം ഹോരംഭയത്താഃ"

..... സീമന്തിനീനാം

"കാരണപാതാത്പര്യപ്രഗമം സംഗമം കിഞ്ചിദ്യന്തം"

"നീക്കമർഗ്ഗമുപരി ച ദശാശ്വതസേവികൃതേണ."

എന്നീ ജീവിതതത്വങ്ങൾ എന്തും യഥാർത്ഥങ്ങളും സർവ്വപരമാർക്കങ്ങളുമാണ്. കവിയുടെ ഭാവനാലോകത്തിൽ അദ്ധ്യയനങ്ങൾപോലും പ്രാപഞ്ചികനിയമങ്ങൾക്കുപീതങ്ങളാകുന്നു.

ഭാവസമുത്ഭവമായ സന്ദേശകാവ്യത്തിന്റെ കൂടാർപ്പവും കവി അസാമാന്യമായ നിഷ്പന്ന പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിളച്ചു പൊങ്ങിവരുന്ന വികാരങ്ങളടക്കി, നിശ്ചാസമൊരുക്കി, കാര്യം തുറന്നുപറയാൻ പറ്റിയ മട്ടിലുള്ള ഒരു വൃത്തം സ്വീകരിച്ചു കവിയുടെ രാചിത്വഭീഷണി സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. നാലു, പത്തു, പതിനേഴ് എന്നീ അക്കങ്ങളിൽ യതി നില്ക്കുന്ന "മാതാത്രാന്ത"വൃത്തം വിരഹിയുടെ നിശ്ചാസകൃതത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായയായാവാം. ഭാവങ്ങളുടെ ആവിഷ്ക്കരണത്തിൽ മനമായ ആകൃതമൊത്ത പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന 'മാതാത്രാന്ത'അനന്തമാണ്. അല്ലാത്തവൃത്തങ്ങൾ ഈശ്വരപ്രകടനത്തിനു പര്യാപ്തമല്ല; അധികാരവൃത്തങ്ങളിൽ വിരഹിയുടെ വികാരങ്ങളൊതുക്കുവാൻ ഏതോ ഭേദഗണം പ്രതിബദ്ധമായിത്തീരുന്നു. രണ്ടിലും ക്ഷപാരത, പതിനേഴ അക്ഷരണിയ 'മാതാത്രാന്ത'യെത്തുന്ന സന്ദേശവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചു കെട്ടിയിടുന്നതിൽ ചട്ടക്കണി; ഭാഗത്തിനൊത്ത താളവും.

പ്രതിഭാസമ്പന്നനായ കവികളുടെ രചനാശീതി പ്രതിപദം വളരുന്നു. ഒരു രീതിയിൽ, വൈചിത്ര്യവിഹിതമായി, കാവ്യരചന നിർവ്വഹിക്കുന്നത് സങ്കല്പദാർശിക്യമാത്രേണ്യം. കർതൃസംഭവം, രചനാശൈലി എന്നീ കൃതികളിലെഴുതിയിരിക്കുന്ന വളരെ കൈതപ്പട്ട കാണുന്നുണ്ട്. കാളിദാസന്റെ അദ്വൈതസിദ്ധമായ കാവ്യനിർമ്മാണകാശലം "മേഘ"ത്തിൽ പഠിപ്പിച്ചു. തിസദ്യസിദ്ധമായ കലാഭിനിവേശവും, അക്കയ്യമായ സങ്കല്പവിഭാവവും, അത്രാതമായ അദ്വൈതപുണ്യവും ഉല്പാദനശക്തികളായിരിക്കാം സന്ദേശസരണിയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള അനന്തരണങ്ങളിൽ പലതും മേഘത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനികൾമാത്രമായി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാനസോൽക്കമായ 'രംഗം'പോലും മേഘത്തിന്റെ അടുത്തു പറക്കുന്നില്ലല്ലോ.

ഇ. രാഘവവർമ്മ, എം. എ. എൽ. ടി.

'OLD BOY'—PRINCIPAL

MR. T. SANKARAN SAMBIVAR, M. A., Hon.

VICE-CHANCELLOR, UNIVERSITY OF MADRAS

LT.-COL. DIWAN BAHADUR
A. LAKSHMANASWAMI MUDALIYAR.
B. A., B. L., B. Sc., LL. B., F. R. C. S., D. O., F. C. A., S.
President of the College Day, March 1944

PLANNING FOR THE FUTURE*

Sir George Boag, Mr. & Mrs. Todd, Mr. ~~Prin~~ ladies and gentlemen,

My primary obligation today is to thank those responsible for this great gathering for having given me the opportunity to deliver the Jubilee Memorial Lecture in pursuance of a scheme which was sponsored and has been later on implemented under very distinguished auspices. It was with great alacrity that I accepted the invitation of the organisers and I have chosen as my subject "Planning for the Future."

The topic, by its very nature, is so wide and all-embracing that anything or a series of nothings can be said by a speaker charged with the duty of fulfilling his obligation. I am approaching the task with the full consciousness that no more urgent and important work lies ahead of us than to discuss this subject from all points of view and to formulate and carry out, without delay, well-devised schemes of reconstruction. We are all aware that this matter has been engaging the attention of people throughout the ages. Rama Rajya and Plato's Republic are amongst the earliest ideal commonwealths of which humanity has dreamt, and in their own way Swift's masterpiece, *Gulliver's Travels*, and Voltaire's *Candide* may be described both as devastating criticisms of contemporary life and as prefigurings of what the world may become. And, just running our eyes over the productions of great men—prophets, scholars, and philosophers—who have tried to picture a new world, we have an imposing array of illuminating sketches although they are not always mutually reconcilable. Indeed, this business is as old as humanity and is part of our eternal quest in which each of us—big and small—willy-nilly joins. With regard to what I shall say, I do not expect complete agreement, and my purpose is mainly to invite comment and criticism. In such discussions it is necessary that all conceivable arguments should be set out, controverted or dissented from so that out of the clash of opinions a *via media* may be reached and a new approach devised, if possible.

* The Jubilee Memorial Lecture delivered at the Maharaja's College, Ernakulam, on Friday, the 17th December 1943.

Let us consider the type of problem that was attacked by those who have sought to essay similar tasks in the past: Plato's Republic is a well known account of an ideal State where wise men carefully chosen were to rule the State in the capacity of philosopher-kings. Plutarch's *Lycurgus*, More's *Utopia*, which was written with a view to the possibilities of the newly discovered American continent, Bacon's *New Atlantis* which was a similar anticipation of the Australian continent, and Campanella's *City of the Sun* which was a diatribe on the society of his days, belong to the past as also do Rousseau's dreams and Marx's theories. Coming down to our own days, we see that H. G. Wells' *Outlook for Homo Sapiens* and *Phoenix* and the works for which Bernard Shaw, Douglas Reed, Streit and others including Lenin and Dr. Sun Yat Sen and Emil Ludwig and Samuel Butler in *Erewhon* have made themselves responsible in recent years, are notable contributions to this topic. Quite recently, the Sankey declaration, the Atlantic Charter and the Resolutions passed at the International Conferences that have taken place during the last few months testify to the ever-present yearnings of the human soul and the human intellect and their unceasing endeavour to devise some form of society, some form of polity, some form of constitution under which humanity may best fulfil its destiny. This impulse is unquenchable and one is reminded of the familiar lines of the great Sufi poet, Omar Khayyam, whose *Rubaiyat* was translated into English verse which is accounted by some to be more expressive than the language of the original.

"Ah Love! could thou and I with Fate conspire
To grasp this sorry Scheme of Things entire;
Would not we shatter it to bits—and then
Re-mould it nearer to the Heart's Desire!"

Such remoulding of the world to the heart's desire has been an age-long attempt of mankind and so, there have come into being ideal commonwealths, imaginary constitutions, and the continual picturing and envisaging of society as it is and as it should be.

Few will however deny that whatever may have been the urgency of the problem in the past, its importance today is of a different and more critical character. To use a very over-worked

Planning for the Future

and hackneyed expression, we are literally at the cross-roads, one way pointing to the disintegration of most human values and the other way pointing, we trust, to a rehabilitation of authentic ideals and to a renaissance of the human spirit.

In this connection and as prefatory to my remarks, I may place before you what a fine artist, poet and thinker, Herbert Read, has observed regarding the currents and cross-currents of present-day life. In a book with the very suggestive and deliberately arresting title of *The Politics of the Unpolitical*, he declares:

"The world is waiting for a new faith—especially, the youth of the world is waiting for a new faith. The old institutions, the old parties, are dead at the roots. Young men and women stand apart, indifferent, inactive. But do not let us mistake their indifference for apathy, their inactivity for laziness. Intellectually, they are very wide awake. But they have rejected our abstract slogans and the hollow institutions in which old men gibber about freedom, democracy and culture. They don't want freedom if it means the freedom to exploit their fellowmen; they don't want democracy if it means the ridiculous bagmen of Westminster; they don't want culture if it means the intellectual dope of our academies and universities. They want to get rid of the profiteers and the advertising men, the petty tyrannical bureaucrats and the screaming journalists, the club men and the still too numerous flock of rentiers for ever cackling over their threatened nest-eggs. They want a world that is morally clean and socially just, naturally productive and aesthetically beautiful. And they know they won't get it from any of the existing parties, from any of the existing political systems. They hate fascism, they recoil from communism and they despise democracy. They are groping towards a new order, a new world." This attitude, I believe, correctly represents the outlook of an increasingly numerous group of people who are profoundly dissatisfied with what the world has made of its institutions with the grossly imperfect success that has attended the efforts to evolve a tolerable way of life, efforts whose only sequel has been to unleash the most primitively savage traits implicit in man. To achieve the end in view our programme has to be many-sided and our work essayed in no dogmatic or intolerant spirit.

I hold it to be our first and fundamental duty in any planning for the future that we must specially cultivate some faculties or qualities. The first requisite must needs be humility. We should, each one and all of us, recognise what a wreck we have made of the world as we found it, when we could, by well directed effort have improved it or at least arrested the "facilis descensus Avernii." Speaking to an audience largely composed of my own countrymen, I shall not be misunderstood when I say that this humility is not least needed amongst us Indians. We have been too apt to excuse our shortcomings in the scientific and practical world as well as in the arts of politics and economic planning and to exculpate ourselves for our ill-success in the commercial and industrial spheres by declaring "we have failed because we are spiritual and because we are concentrating on the unseen forces of the Universe." I would that it were so, but can you and I, placing our hands on our hearts, say that we are more spiritual than those men, who, not solely for the sake of their religious faith but often for the sake of science or for the sake of their country, are recklessly throwing aside their life and all that they hold dear in order to achieve the ideal which they cherish. Are we more spiritual than Father Damien who risked certain infection from leprosy in order that he might secure the lepers? Are we essentially more spiritual than the medical and scientific pioneers and the martyrs and the humanitarian leaders of the West who do not proclaim their spirituality? Must spirituality co-exist with passivity or apathy or inertia? Must we misconstrue the great Tamil saying "*Chunma Yirupathu Nalam*" into a defence of physical and mental sloth? Should we forget the Gita wherein Lord Krishna asserts "*Yoga Karmasu, Kausalam*" (Efficiency in action is true Yoga)? Let us be done with this talk of spirituality being our peculiar prerogative. I grant that at one time we led the world in many things that mattered, in philosophy, in daring and lofty speculation, in tolerance and in the things that were more excellent. We led the world and if we are faithful to our past, we shall lead the world again, but not until we are conscious of our shortcomings and we are truly humble in spirit and recover a true sense of human values. The recent German doctrine of the Herren Volk and the Japanese cult of the chosen race are but variants of such suicidal lack of perspective.

Planning for the Future

The next essential appears to me to be the realisation of the interdependence of the world in its present stage of evolution. We talk politically and otherwise of independence. We talk of nationalism. The days of independence in the sense of the assertive segregation of each national or local unit and its liberty to fashion its society and its future without any reference to the rest of the world are dead. How can England be independent any longer? Everybody realises that it is impossible even for the British Empire to be independent in the sense in which England could be independent thirty or forty years ago. England is and must be dependent not only during this war but for all the post-war work, for the finance, for her economic and social reconstruction not merely on her Dominions and possessions but at least as much on America, Russia, China and South America. Space and time have been conquered by Science, and in the wake of this conquest has come the inevitable elimination of all possible isolation of human activities. And thus, the once-vaunted independence of any one country in the sense in which the word independence was understood in the past has ceased to count. To say so is not to assert that political self-determination or self-government is either obsolete or the less an objective. In so far as self-government, political, economic or social, enables us to speak with our own voice, to put forward our own spontaneous and regimented efforts without domination by outside influences, its achievement has to be striven for. When the self-government of India is attained, she will and must work with England first, and then with the rest of the world as an equal partner and not as a cringing servitor, or exploitable dependant. In other words, independence in the shaping and implementing of our political and economic future having been secured, the next step will be a conscious move towards interdependence. This is a cardinal factor in the world-situation, and the impact of this new thought has not yet come home to most of us. It is a difficult idea to grasp and carry out; but unless we perform this duty there is no future for us.

It need hardly be stressed that we are not the only sinners in this direction, and that practically every nation has been making the same mistake. I spoke to you about India. Let us turn to England. In 1885 when dealing with the *laissez fair* economics of

those days, the *London Times* stated as follows: "If Great Britain has turned itself into a coal-shed and blacksmith's forge, it is for the benefit of mankind and its own."

Cecil Rhodes, a few years later, unhesitatingly said: "We are the first race in the world, and the more of the world we inhabit, the better will it be for the human race."

W. T. Stead, a very progressive man, in the *Review of Reviews*, speaking about 1890, said: "The English speaking race is one of God's chosen agents for improving the lot of mankind."

Balfour in 1917, in a speech in New York, spoke of the War of 1914 as having been in aid of the "spiritual advantage of mankind," "without a petty thought or emotion."

President Mac Kinley is reported to have averred that before he annexed the Philippines he prayed for guidance. He presumably got it. A high prelate, at the height of the Abyssinian crisis was able to preach: "We are animated by high moral and spiritual considerations."

Not many weeks ago, a prominent American statesman delivered himself of the following observation:—

"We must export capital both through private channels and through government. It must be agreed that money lent by the United States must be spent for purchases within the United States." Of the Chinese, he said: "they are my choice for the leadership of Asia. There is every reason why we should co-operate with China. She can buy, she is friendly." "Our compelling interests in the Pacific make friendly and close relationship with China economically and in every respect essential."

Fortunately, on the other hand, wiser thinkers of the United States have noted the lop-sidedness of that kind of philosophy. President Roosevelt, speaking some time ago, stated as follows in unequivocal terms, and all the more appealingly because he was confronted with very difficult local problems: "Racial strife renders us suspect abroad." "Men of all races," said he, "black, white, brown and yellow, fight beside us for freedom. We cannot stand before the world as champions of the oppressed peoples as well as preach the principles of democracy for all men."

Planning for the Future

I have enumerated these instances to show that, just as we in India have so often been self-centred and short-sightedly arrogant, and as we have brooded on our past until we forgot the present and ignored the necessary watch-words of the future, so, likewise, other nations have been guilty of similar lapses. Humanity's steps are still very faltering.

What does all this reasoning lead to? It leads, without possibility of contradiction, to the definite conclusion, that internationally and nationally we cannot return to the pre-war world of 1919 or 1939. On some points all instructed thinking is now practically at one. The restriction to a large and increasing extent of industrial or other profits is a thing on which the world is reluctantly being forced to agree. There was a time when it was taken for granted that the more money a few men in a country made, the better it would be not only for that country but for the whole world. The underdog, the lowly and the oppressed in each community, did not matter then as they are beginning to matter now. Continued suppression of some national elements, and the ignoring of the economic disequilibrium of society are becoming difficult and will soon become impossible especially after the object lesson furnished by the U. S. S. R. and the triumphant organisation of all the strata of the population of Russia for peace as well as for war. It may be taken as a definite article of faith for the future that the profit-motive in human enterprise must be definitely checked. In other words and treating the problem comprehensively, employment of the bulk of the population is coming to be regarded as more important than profit. It is much more important for the world that in each country, and in each tract, as many as possible, are employed usefully than that a few people should make great profits. As a corollary it follows that social stability is more important than a geometrical progression in consumption. In various newspaper articles, and in speeches by statesmen, we read of the raising of the standards of living and of the increased consumption that will follow the war, but if that increased consumption should lead directly or indirectly to social instability, the future will be gloomier than the past. Equitable distribution would, in the future, become more necessary and important than even increased production and the increase of aggregate

consumption. Varying our language and quoting from a well-known economist, there should be, if planning for the future is to be fruitful and effective, "a sincere realisation of the subordination of economic benefits to social ends, the recognition that what is economically good is not always ultimately good." These principles may sound like platitudes but are the foundation of our plans.

There is a school of thought which takes the view that, as soon as the war is over, everything will revert to the *status quo ante*. Any one who thinks about the problem with some care will discover that it is not and cannot be so. Let us, first concentrate attention on the local food problem with which we are confronted today and which Mr. Dixon and myself, under the inspiration and stimulus of our respective Sovereigns, have been trying to solve in a fraternal spirit. Such a spirit of co-operation, I feel absolutely certain, will animate Sir George Baag also, and I pray that with the active aid of the Resident and the authorities in Delhi it will enable us to grapple with the situation in the two States. The new Viceroy, Lord Wavell, is dealing with the situation vigorously and comprehensively, and we may legitimately hope for an easing of the position. But we are not out of the woods. How often have I not heard it said by hasty writers and speakers: our crisis will last only for a year or two; when Burma is retaken everything will be all right? Is it going so soon to be all right? As I observed at a meeting yesterday, the facts are more complex than that. Who cultivated the paddy fields of Burma? Are the cultivators residing in Burma today, or are they the refugees from Burma? Have we not got to re-settle those refugees even after Burma is conquered? Great material damage has been done to houses and granaries and implements and cattle. Boat after boat has been bombed out of existence, and port after port has been reduced to cinders. Burma may regain her position as exporter of rice, but even then, will she necessarily send the rice to India? May a self-governing Burma not prefer China or some other country? In any case, it will take years before the *status quo* is completely restored, and therefore the problem of post-war re-construction, even from the point of view of paddy and rice, is not a short-term affair. For some months or years after the war, the needs of the situation will be as acute as during the fight. The

Planning for the Future

question of matching production to consumption will persist. The period will be lengthened by the inevitable absorption of resources in material and men, in re-building and re-creating ruined towns and industries and public works. A post-war boom is most likely. The war profiteer, the war contractor, will continue to be in evidence even after the war is brought to a triumphant conclusion by the Allies who are already on the way to complete victory, though that victory may not arrive tomorrow or the day after. Indeed, I fancy that immediately after the war there will be a kind of spurt because all the devastated countries must be renovated, all the roads, bridges and factories must be re-constructed, all the machinery must be re-fashioned and there is bound to be great activity; but all this may well give rise to an aftermath of slump unless we take care of the future from now. After perhaps a short respite, expansion of production and consumption on wise and constructive lines would have to be organised. Most people who have thought over this problem have come to the conclusion that such a result can only be achieved if humanity is wise enough to bring into existence an International society, whether it be called a League of Nations or by some other name; and some definite programme of International activity and International conjoint effort is necessary for post-war reconstruction. The issue, it has been well said, will in the long run not be either constitutional or even economic. It will resolve itself into a moral problem. Professor Carr has declared: "Such an International organisation must be viewed as based on an imperative moral purpose, namely to view and deal with the standards of life not only within the boundaries of one's own national unit but beyond them."

There is another aspect to be considered. We are too apt, in dealing with the future, to speak in negative terms. We talk of eliminating violence, of the abolition or prevention of war, reduction of armaments, removal of trade barriers, and cure of unemployment. The destruction of Nazidom and even the creation of securities and the Rooseveltian freedoms are essentially negative conceptions. Professor Carr has in my opinion taken the correct line when he emphasises that what we do want today is not a concatenation of so many negatives but some positive programme. Summarising his views, our programme may be thus

postulated. The prevention of war cannot be achieved unless a new order is created and armaments reduced or abolished at least partially. We can only reduce armaments by bringing about a common pool of armaments for a common purpose. We may have to think of the possibility of making the air free for everybody so that no one can wreck great centres of life, religion, industry or education. Unless, therefore, in addition to talking vaguely of reduction of armaments, the world is wise enough to bring about a common pool of armaments for the purpose of preventing individual or group aggression, the problem will not be solved. To remove trade barriers, we cannot afford to proceed academically as the League of Nations did. They appointed Committees by the score for this purpose, but they did not bring about a growth in International trade. The removal of trade barriers can only be brought about by the positive creation, stimulus and encouragement of International commerce and the ruthless eradication of needless and irritating barriers. To cure unemployment we must organise men for pooling their resources to effect urgent and necessary social reforms on the lines attempted by Sir William Beveridge and others.

Put in a nut-shell, "We shall fail if we merely entrench ourselves to protect what we possess or what we possessed in the past. A positive and constructive programme is the first condition of any effective moral purpose." These having been stated to be our main objectives, what are the ideas that will be our lodestars and what will our instruments be for navigation on these uncharted seas. One of the most illuminating contributions to the fashioning of a post-war order is by Mr. H. G. Wells who, notwithstanding certain angularities and some overemphasis, continues to be as clear-sighted and crystalline in thought as when he predicted this war about twenty years ago in company with writers like Douglas Reed and Norman Angell. Mr. Wells has said that the three-fold imperatives which the world is bound to follow, are firstly, the establishment of an overriding federal control of transport and inter-state communication throughout the world. Let us mark the words. I was present at a meeting of the sub-committee of the League of Nations when a Czecho-Slovakian representative brought in a package and put it on the table of the Committee. That package had more than a dozen different customs stamps

Planning for the Future

imprinted on it. There were so many trade barriers, economic barriers, which that package had to pass through before it became available to the consignee. At every one of those places, harassing restrictions, inquisitorial proceedings and bureaucratic interference had to be surmounted. Particularism, exaggerated nationalism and short-sighted economics were the root cause of this sorry business. The second of Mr. Wells' imperatives is the federal conservation of world resources. It should not be possible, hereafter to think of starving one race to make another race prosperous; nor should it be possible for Brazil to burn its coffee or for another country to destroy its wheat or maize whilst other parts of the world are starving. And lastly there must be a fundamental set of laws which all the nations of the world will have to obey as basic or universal.

Now, let us turn to India. What shall be the main tasks for the India of the future? The first imperative—I am quoting Wells' expression,—is to take away the mind of the people from exclusive preoccupation with political and communal matters. That can only be brought about by a speedy compromise by which the political man will feel that his energies can peacefully and with self-respect be transformed and transmuted so that, as soon as possible, India may concentrate her attention and her gifts upon what is much more needed by us than anything else, namely, social and economic equality with the rest of the world. Politics cannot be eliminated from its place of honour on our programmes until and unless the need and excuse for agitation disappear and India achieves equality with England and a consequent sense of equanimity and self-respect. But this can only be the first step. Unless our engineers, our research students, our economists, our practical agriculturists and industrialists make us as economically and scientifically effective as England or America, England and America will look down and rightly look down, upon us. We cannot continue to be the poor relation of the West. We are not at present concentrating on the main tasks that are incumbent on us. We are for various reasons concentrating on the winning of power and rights from England and on attaining the ideal of independence or dominion-status both of which formulae connote and should connote essential equality with England. Assume that India becomes independent tomorrow in

the narrower sense, even then she may be economically dependent on America or England. This vassalage will be at least as burdensome as political ascendancy. Let us look at the plight of the ordinary man at the end of the Harding or Coolidge period in the United States, when political enfranchisement had been achieved. The economic inequality and the real serfdom that existed in America, the many difficulties which the ordinary man had to fight against or succumb to, such as the trusts, the pools and the syndicates and the other iniquitous combinations of rich and unscrupulous men who were out to exploit the poor and lowly, all these were features of a type of modern slavery which, in essence, transcended in its cruelty and certainly in its impersonal indifference to individual feelings and welfare, the worst slavery of the past.

In order to enable India to work out her destiny, a political compromise is essential. But that political compromise and the necessary agreement with the British will be entered into with this definite idea namely that it is not an end in itself. It is just the first step in order to arrive at economic equality and sufficiency, such sufficiency and economic equality being translated in terms of adequate economic opportunity and encouragement to every class and group in this country.

Nextly, a demarcation should be effected between economic and industrial and educational planning and the controversies of politics. Too often and wholly unnecessarily we are dealing with our Educational re-organisation in terms of politics and parties and communities. Industry is dealt with in the same manner. If community A has a Chamber of Commerce, community B must also have a Chamber of Commerce although commercial questions have no creed nor caste. If community X has a trade association, community Y must also have another trade association. X and Y are both undeveloped in the real sense, but the fact of having two associations is regarded as an end in itself.

This war and especially the repercussions of our food problem must have brought home to us,—and I trust that the lesson has been learnt well enough and imprinted deeply enough in our minds not to be obliterated quickly,—the necessity for the proper type of centralization and prevention of overlapping. There must be centralization of advice on ameliorative and nation-wide

Planning for the Future

programmes and centralisation of research and statistics. There must be central direction of general policy, in respect of procurement and distribution of food, machinery, appliances and material and also to ensure the prevention of overlapping activities. If Travancore can specialise in copra and coir and Bengal can do something with jute, why should Bengal try to manufacture coir and why should we start a hazardous experiment by cultivating jute? In our university life, scholastic life, and economic life, wherever we turn we find the reduplication of energies. The same kind of factory is started in most Provinces and States although such a factory is capable of doing fine work in one place and there is not room for two. When the war is over and when not only the victor nations but even Germany and Japan and Italy after a period of strict probation, begin to compete in industry and trade as they certainly will, we shall perhaps come to a stage when what happened some years ago in England may recur in other countries also. It was mentioned to me that while celebrating the Empire Day in Birmingham in a particular year, they found that many of the flags used for decoration were made in Japan.

Our position is perfectly clear. We are too poor, not sufficiently full of organised resources, not sufficiently full of well-directed and scientifically regimented energy to waste our efforts in reduplication and needless multiplication. Why should there be fifteen Universities in India, all teaching the same subjects and in the same way and following practically the same curricula leading to the same calamitous result of discontented unemployment? Why should not each devote itself to some specific work of research or study that is best for itself and in tune with its surroundings. Whether in industry, trade, education or economics, we should in sheer self-defence start, betimes, to pool our resources together and avoid repetitive effort. Above all, in matters of all-India importance like the procurement and supply of food there can be no room for piecemeal programmes; local interests and idiosyncrasies and fads and selfishness have to yield place to a continental consciousness. I shall give an instance which I have referred to more than once, but it bears repetition. Travancore and Cochin are starving or semi-starving, although fortunately and by reason of the painful tightening of our belts in unison we have no corpses[?] littering our streets. Out of the abundance of their

generous heart, the Government of India came to our rescue. We are very deeply grateful to them. But just picture the state of things at the present moment. In their solicitude the Government of India say to Travancore and Cochin that they have a thousand tons of rice to spare in Kashmir and that they propose sending that rice to Cochin. One would have thought that an alternative process was possible, namely that Kashmir may send its surplus to the United Provinces, the United Provinces may send its surplus to the Central Provinces, the Central Provinces may send the surplus to Madras and Madras conceivably—and here I speak with bated breath in the presence of one who was till recently the Senior Adviser to the Madras Government—can give out of its abundance to Travancore and Cochin! But, no; we are getting rice from Kashmir all the way round. This is only one of many examples. I am apprehensive that, in future, such instances may be multiplied unless there is a vivid consciousness not only on the part of those at the helm of affairs but of the man in the street and of the man in the field that India must act as one entity, speak with one voice, shall think with one mind and be dealt with as one economic unit and as one personality, and that Provincial needs and State needs should be rationalised and integrated for the benefit of India regarded as a whole—each unit being educated to co-operate with every other.

In order to fit ourselves for our future destiny, we should also start a vigorous campaign for the appropriate modification of our social laws and the rehabilitation of our co-operative enterprises so as to admit of (large-scale) industrial and agricultural pursuits. I am talking to a west-coast audience. I cannot dogmatise on what may happen in Cochin because I am not intimately acquainted with conditions here, but I shall talk of what takes place in Travancore, with whose conditions I am perfectly familiar. The Marumakkathayam system has decayed. The Makkathayam system has not been fully assimilated and adopted and cannot be adopted for many reasons. Partition has been made a legislative and a daily possibility. Groups of families which were living in a patriarchally simple and harmonious manner about 50 years ago are now divided, and fragmentation is the order of the day. What is the result? A young man takes a degree and has probably run into debt for the purpose. He asserts his rights to his share of one-third or one-fourth of an acre at a partition. He buys a motor

Planning for the Future

cycle or rather bought it in days when motor cycles were procurable outside the black market. He invests on a few other superfluities and drives round the city or the country till the motor cycle becomes derelict and his superfluities vanish in the course of his search for an elusive job. He then subsides into a lethargic hand-to-mouth existence. This kind of thing will not do. Scientific and largescale farming and intensive production are becoming well nigh impossible. There is no scope for trade or industry on even a modest scale. No progress is possible without the consolidation of resources, of family resources to start with, and then of regional resources through co-operative-enterprise. I have been talking of the pooling of national and international resources. But they are impossible of fulfilment unless the family resources and local resources are made fully available. My plea is that unless there is a speedy and wide-spread rehabilitation of the co-operative movement, of which unfortunately I do not see any definite signs, there should be carefully devised social legislation designed to discourage fragmentation and partition and to encourage consolidation of holdings, whether it is done on the lines of the Punjab Land Consolidation Act or otherwise. We are talking of scarcity of food in Cochin or in Travancore. How can that scarcity be combated? It should theoretically be dealt with by the increase of arable areas. But there is no area to be increased. One method that is suggested to increase production is by the denudation of the forests, but this will affect our rainfall and will make it very difficult for us to embark on those industrial schemes which are dependent on the timber resources of these two States. If, therefore, we cannot extend our arable area, we must at least intensify cultivation. How are we going to intensify cultivation so as to approach Italy which produces five times as much for every acre of rice as Travancore or Cochin, or to approach Japan which produces six or seven times as much for every acre? They achieve their results by careful scientific supervision, careful manuring, skilful and up-to-date methods applied to the cultivation of the soil. How shall we be able to do anything of this kind with scattered and minute holdings, the owners being as scattered as the lands themselves? We have made a humble beginning in Travancore. An agricultural income-tax has been imposed and as part of our income-tax legislation we have enacted that those who consolidate their holdings will get some concession but those who partition

their lands will have to pay progressively higher rates. We hope to achieve some positive results in this direction, but that may take some time. This is not a matter appertaining to one State or one corner of India. It is a matter of All-India importance. Modern agriculture needs both extension of areas where possible, and everywhere the enlargement of holdings and careful scientific treatment of the soil in addition to the utilisation of Electric power both for agriculture and the allied industries. They are now attempting with success in America and elsewhere to grow vegetables without any soil, namely, by means of chemical solutions. They are trying to increase the growth not only of the existing crops on land but to introduce new and vigorous species.

It therefore behoves us to consider a re-orientation of our social and legislative activities so as to bring into being large-scale farming and allied industries. Closely allied are the problems of irrigation of reclamations of land in suitable localities, of drainage and pumping and of avoidance of soil-erosion. How much is lost in Cochin and Travancore by this erosion on account of the foolish forest fires and the cultivation on the present lines? We have to initiate an India-wide campaign in favour of prevention of erosion with which we should combine propaganda for terraced cultivation and experiments with new varieties of rice and other cereals and soya bean and other crops in order that we may produce adequate quantities of food-stuffs. We cannot continue always to look for help from outside and I, for one, resent monetary help at this juncture from outside. I have, for instance, declined on behalf of the Travancore Government to accept any subscription from outside Travancore for the relief of the distressed in Travancore. Let the Bengal millionaires and the Bengal ministry decide for themselves whether it is necessary in an already rich country like Bengal to bring more money into it by public subscriptions and thereby perhaps to augment the inflationary processes by raising the price of commodities and ultimately hitting the cultivator and the poor man.

But we, at the same time, ask for and shall welcome help in the matter of food-grains from everywhere; in the matter of milk products from everywhere. We have come back to a primitive state of society when we want everything in kind and not in the

shape of that modern substitute, namely, money.

But all such gratuitous help from outside is a hindrance rather than a help in the long run. Nothing that is not earned will serve our purpose.

There are other great problems arising out of the need to pool our resources. What has been done in this country for heavy industry shipping, marine and air transport to equal what Russia has been able to achieve in 15 or 20 years? Every river is connected with practically every other great river by canals so that water-borne traffic which is much cheaper than rail-road traffic is utilised to the full in the U. S. S. R. But what have we done? Many years ago Madras contemplated the linking up of Tungabhadra, Krishna and Godavari rivers. During my membership of the Madras Executive Council, when Sir George Boag was also a fellow worker with me, I revived that scheme; but the scheme is now practically where it was. A modernised and revised planning for the purpose of utilising and linking up all sources of hydro-electricity, the swift improvement of road and canal and coastal communications, and the utilisation of every possible mineral, agricultural and industrial asset of India to the best advantage have to be our first priorities. The spacing out and proper allocation of industrial centres so as not to create slums or over-crowding ought to be attempted. A comprehensive and speedy implementing of major industrial schemes is an urgent necessity. In five years Canada and Australia have become highly industrialised regions and their factories and ship-building yards have done in a few years what India has not even attempted in half a century, notwithstanding that the people of India have proved themselves to be not wanting in scientific aptitude and mechanical skill. What is also needed is a complete re-shaping of scholastic and University education. I am not an opponent of the humanities. I am fully aware of the magnificent heritage which has come down to us, a heritage of great poetry, of profound philosophy, of daring speculation and of easy flights in those empyrean regions which the Indian mind has made almost its exclusive domain. But new times demand new solutions and methods. New solutions demand changes in the theory and practice of education. Let our education be so re-ordered that in every school the young boys and girls learn to take care of and to keep strong and supple his or her body. We have too closely cultivated the emotional and speculative sides of

our nature as apart from the physical side. That is the first duty of the educationist. The next duty is to make our education more and more vocational so that every young man might have some trade or industry to fall back upon when his book-learning fails him. This is a problem which necessitates the reconciliation of competing interests, educational and economic. Commercial supremacy, industrial growth and initiative in manufacture will only come with a new approach to the training of our youth. But whatever we do, let us avoid some likely perils in the planning of the future. Let us avoid the rise of that variety of capitalism, selfish, exorbitant and octopus-like which has come into being in some countries of the West. That capitalism is the slave-driver of today. If India, in the past, had made one contribution to the thought and life of the world, it is the enforcement of the idea that worldly wealth counts for little as against the things that are more excellent, the things of the intellect and spirit. In this planning we ask for no special favours but we demand and should work for International equity. International justice, peace and goodwill are possible only when there is a minimum of national well-being. The standards of life in the world have to be equalised and raised considerably before real peace can be confidently predicted.

In this process, necessarily painful, necessarily laborious, that we have to undertake by way of planning for a happier future for India and incidentally and necessarily for a happier future for the commonwealth and humanity as a whole, we should avoid some besetting dangers. Aldous Huxley speaks of the perils of humanity as comprised within three categories of idolatry. The first he calls technological idolatry whose devotees believe that redemption of the human soul and mind depends upon machines and gadgets. That is a kind of idolatry to which the Indian mind is not naturally prone but the coming struggle for existence may easily predispose us to that species of idolatry. Next in order is political idolatry where the worship of particular social or economic organisations may be regarded as an end in itself, people forgetting that organisations, and constitutions—republican, democratic or whatever else we call them—mean nothing unless the people put their souls as well as their minds into them. I shall only instance some South American Republics as examples of republics which have not evinced markedly republican qualities. Many really totalitarian regimes even now

Planning for the Future

call themselves republics and he who runs may read the signs of the times. The last idolatry which is perhaps the most insidious and dangerous, is what has been styled moral idolatry. That idolatry is the setting up of some scheme, some idea, some slogan, which is personally to our taste or squares with our inclinations as the be-all and end-all of existence. This idolatry tends to hardness, intolerance, fanaticism and spiritual pride and this is a danger to which we are specially subject and which has sedulously to be avoided. May it be given to us to eschew such idolatries and to create for ourselves a future which will be commensurate with our past and which can assuredly be realised if we work with a will and in unison.

—*Sachivottama* SIR C. P. RAMASWAMI AIYAR,
Dewan of Travancore.

BEAUTY IN SANSKRIT POETRY

Percy Gardner in his *Principles of Greek Art* refers to Prof. Bruche's theory of "the gradual accumulation of beauty."⁽¹⁾ The idea of "gradual accumulation of beauty" is not peculiarly expressed in Greek literature. It is found stated and emphasised by the Hindu poets and authors of Hindu Iconography. It underlies the comparisons of the several parts of the body with the several objects of Nature. Through the accumulation of what is best in forms was instituted the repertory of standards of comparisons. It was the favourite theme of Kalidasa to see accumulated beauty in one ideal form, complete in respect of the best and the most lovely qualities and shorn, in the same instance, of all the accidental or concomitant defects of individual form of Nature. After comparing the various parts of Parvati's body to various objects of creation the poet concludes the description of ideal beauty in the body of Parvati :—

"In short, she was created by the Creator of the Universe with great effort, as if with a desire to see all beauty combined in one form, by gathering together all the standards of comparison and setting them, each in its place." The stanza embodying this significant idea of the orderly and "gradual accumulation of beauty" merits mention. It⁽²⁾ runs as follows :—

“സർവ്വപദാദൃവ്യ സമുത്ഭവതഃ
അഥാപ്രദേശം വിനിശ്ചയിതതഃ
സാ നിർമ്മിതാ വിശേഷാ പ്രയത്നാ-
ദഭകസം സൗന്ദര്യദീപ്തതരതഃ.”

An Indian legend treating of the creation of woman, in the course of its fanciful narration, refers to the diverse elements of a woman's nature and enumerates the various qualities, benign and malignant, elusive and contrary. Something like a catalogue of properties that are inherent distinctively in some individual objects of nature but interpreted and applied to emphasise and characterise the diverse qualities of a woman's

(1) Vide the "*Principles of Greek Art*", p. 79.

(2) "*Kirtanasambhāra*" 1. 43.

nature is revealed by the narration of the legend⁽³⁾, given as follows:—

"In the beginning, when Tvastri (the Divine Artificer) came to the creation of woman he found that he had exhausted his materials in the making of man and that no solid elements were left. In this dilemma, after profound meditation, he did as follows: He took the rotundity of the moon and the curves of creepers, and the clinging of tendrils, and the trembling of grass, and the slenderness of the reed, and the bloom of flowers, and the lightness of leaves, and the tapering of the elephant's trunk, and the glances of the deer, and the clustering of the rows of bees, and joyous gaiety of sun-beams, and the weeping of clouds, and the fickleness of the winds, and the timidity of the hare, and the vanity of the peacock and the softness of the parrot's bosom and the hardness of adamant, and the sweetness of honey, and the cruelty of the tiger and the warm glow of fire, and the coldness of snow, and the chattering of jays, and the cooing of the *kokila*, and the hypocrisy of the crane, and the fidelity of the *cakravaka*; and, compounding all these together, he made woman and gave her to man."

Kalidasa's poetry is rich in its repertory of comparisons, and in the road leading to perfection of beauty this repertory of standards of comparisons serves as a guide of the artist and the image-maker. In this connection it may be asked: Why should a repertory be found and standards of comparisons instituted? Our poet Kalidasa answers this question. Nature, working as it does on a consistent and uniform plan, expresses in one form an ideal or so, but fails to reach in the same form similar degree of perfection in respect of other ideals. Kalidasa illustrates this view with reference to the '*karnikara*' flower. The *karnikara* flower is perfect in respect of colour, but is wanting in respect of fragrance. Completeness of qualities is seldom endowed in individual objects of creation. This view is expressed in the following stanza: ⁽⁴⁾

“വളുപ്പുകർമ്മേ സതി കളുറ്റികാരം
ദുരനാതി നിശ്ശുദ്ധതയാ സു ചേതഃ

(3) "*A Digit of the Moon*" pp. 13, 14: this legend as paraphrased by Mr. Bain is quoted by Mr. Havell in his "*Ideals of Indian Art*," p. 91.

(4) "*Kumarasambhavam*," III, 25.

പ്രായേണ സാമഗ്ര്യവിധൗ ഗുണാതാം
പാദാഭിരൂപി വിശേഷാൽ പ്രവൃത്തിഃ"

This view is further illustrated in connection with the description of the thighs and shanks of Parvati. Kalidasa holds that the plantain stalk and the trunk of the elephant, though distinctive in the expression of rounded and tapering shape, are wanting in the quality of touch, the one being chill throughout and the other rough. The thighs of Parvati thus stand incomparable, if in the two usual standards of comparison—viz., the plantain-stalk and elephant's trunk—one were to seek perfection in respect of both the qualities of shape and touch. The poet observes:—⁽⁵⁾

"നാഗഹസ്ത മിസ്മാസ്സപാദി കഷ്ടശതപാ-
ദേകാന്ത ശൈത്യോത് കദംബീവിശേഷാഃ
ഖണ്ഡപാദി ലോകേ പരിണാമി രൂപം
ഭാതാസ്സമൃദ്ധ്യാപചാരബാഹ്യാഃ"

The creator, after he had fashioned her beautiful shanks, rounded and symmetrical, and not very long, had to make an effort, as it were, for the production of similar excellent beauty, when forming her other limbs. So states the poet:—⁽⁶⁾

"വൃത്താന്തപൂർവ്വേ ച ന ചാതിഭീഷണ-
ജന്മേഷു ശുഭേ സൃഷ്ടവൃത്തസ്തദിതേ
ഭേഷാംഗനിർമ്മാണവിധൗ വിധാതു-
ല്പാവണ്യ ഉത്പാദു ഇവാസ യതഃ"

From these and many similar observations of the poet it becomes clear that from an *ideal* point of view Nature seldom bestows on individual forms completeness of qualities. The image-maker and the poet who aim at perfection of form search for types and go to many and varied forms. They take note of the concomitant defects of individual forms with a view to their elimination from those ideal forms which they, in their turn, set out to create. They take what is best in each form and evolve standards of comparison. In this repertory of comparisons instituted in the various poetic and iconographic texts one might observe what Prof. Bruche calls "the gradual accumulation of beauty."

The idea of "accumulation of beauty" is a favourite theme of

[5] *Kumarasambhavam*, I, 36.

[6] *Ibid.*, I, 35.

the Idealistic School of Art and may be objected to by the Naturalistic or Realistic School. Naturalism, dissociated from subjective elements, has its roots in the naked facts of Nature. It holds that Nature works out every body on a consistent plan and the artist, therefore, should set out to copy faithfully the visible details of Nature. According to this view of Art as a faithful representation of Nature in its outward forms the accumulation of excellences could only produce monsters. As Percy Gardner⁽⁷⁾ points out: "It may be objected that by putting together the excellences of various models an artist could only produce monsters, since Nature works out each body on a consistent plan." This objection is answered by the same author in the following words: "This objection holds good if outward beauties be gathered without principle, and mechanically copied. But if the artist has the power to go deeper, to see how Nature works, and to enter into her spirit, he may succeed in producing, not a monster, but an ideal, free from the accidental defects of the individual figure. Nature, if one may venture to say so, in individuals fails fully to reach the perfection at which she aims. The artist who can recover the pattern according to which she worked may succeed in embodying it more perfectly in bronze or marble than Nature has embodied it in flesh and blood. Such an artist would reach in a measure the ideal." In Plato's *Timaeus*, Proclus, holding proportion as the measure of Beauty, does not favour Naturalistic Art and he observes: "He who takes for his model such forms as Nature produces, and confines himself to an exact imitation of them, will never attain to what is perfectly beautiful. For the works of Nature are full of disproportion and fall very short of the true standard of beauty."⁽⁸⁾ Now returning to Kalidasa who speaks of the *orderly* accumulation of beauty in *one* figure, we have to observe that this poet, an idealist that he is, eliminates the concomitant defects of individual forms of Nature and in his creation places only the excellences. Here he seems to raise his ideal figure to such heights of perfection that it appears sometimes to transcend the very standards of comparison (For instance, vide the line, (ഭാരതവൃദ്ധസ്തപതപാതാ ബാഹ്യാഃ?). Transcendence, if such there is, is not born of a hostile or triumphant attitude towards Nature in her limitations. It was the

(7) "Principles of Greek Art," p. 50.

(8) "Nature in Design" by Evans (Oxford), p. 26.

outcome of the desire to see all excellences of Nature accumulated in one single form and this search for cumulative perfection only reflects the poet's unbounded devotion to whatever is best in Nature. To illustrate this point, the poet's description of the face of Umā may be cited:—Before the creation of the face of Umā, the unsteady Goddess of Beauty could not enjoy simultaneously the excellences peculiar to the moon and the lotus; for as the moon rises, the lotus closes. When the face of Umā was created, in it resided simultaneously excellences such as the beautiful rotundity and the cool delightful light of the moon and the fragrance and beauty of the lotus in the bloom. The Goddess of Beauty therefore steadily resorted to the face of Umā as here she could enjoy simultaneously and steadily both the lunar graces and the lotus charms. The stanza embodying this beautiful idea runs thus:*)

“ചന്ദ്രം ഗതം പരമേശ്വരാനന്തരം
പദ്മാശ്രിതാ ചാന്ദ്രമസീദഭിപ്രാ-
ളമാമൃതം തു പ്രതിപദ്യ ലോലാ
ഭിസംശ്രുതാം പ്രീതിമയാപ ലക്ഷ്മീ”

To the image-maker this stanza is suggestive, and if he has the artistic intuition and skill he will so fashion the face of Umā in the image of Umā as to express the qualities of *rotundity* and *bloom*. The accumulation of beauty that the poet Kalidasa refers to is not an unqualified creation tending to monstrosity. It is qualitative and orderly. He is emphatic upon the qualities that mark the creations of Nature and describes the making of a form with a view to the suggestive conveying of the ideal of completeness of qualities, which in the case of the individual objects of Nature is seldom found expressed. The accumulation of beauty as Kalidasa conceives is orderly, the excellences being required to be set in such places as admit of gathering. The qualifying expression ‘*yāthapradeśa*’ that is employed in the course of the statement of the ideal of accumulation of beauty is thus significant. It is therefore not any monster that would result from an orderly accumulation of beauty in a single figure, but an ideally beautiful form, suggestive of the excellences that reside in the varied and individual forms of Nature.

N. V. MALLAIVA, M. A., M. Litt., Ph. D.,
(Old Student.)

(*) *Kumāravyākhyāna*, I, 43.

WHAT'S IN A NAME?

There is a great deal in a name, if you look at it in a particular way. The story of the names denoting Kerala and its language, for instance, opens up interesting perspectives regarding the past of Kerala.

The term 'Malayalam' (denoting the country and the language of the west coast) is a comparatively late one. This word with the final *-m* is not recorded before the 17th century. Modern recensions of Keralotpatti frequently employ the term for Kerala, side by side with other terms like മലബാറ and മലനാട്. A Mal. passage in the 17th century *Hortus Malabaricus* has "മലയാളത്തിന്നു വ്യായത്തം" and "മലയാളനാട്ടിന്". The 18th century വർത്തമാനപ്പത്രം has മലയാളം (both for the country and the language), മലയാള (for the language) and മലയാളം എഴുത്തു, മലയാളം പറയുക etc. A work called മലയാളം, probably of the 17th century, similarly uses the terms മലയാളം, മലബാറ and മലനാട് for our land. The 18th century Cochin ധനുസരി has മലയാളം to signify the land. In the 19th century, the term മലയാളം becomes quite common, both for the language and the country. Drummond writes a "Malayalim" grammar. Peet speaks of the "Malayalim" language. Gundert and Mathen also describe the country as മലയാള നാട്, though the language is referred to by them as മലയാളം or മലയാളം.

The earlier words are മലനാട് for the land, മലയാളം (or മലയാളി) for the people, and മലയാളം (or, at a still earlier stage, മലി) for the language. മലബാറ for the land and മാത as distinct from സാസം for the language, have been used by learned men on the west coast all through. The expression മലയാളം which was originally applied (in Tamil) to all inhabitants of mountainous tracts, came to be restricted as a specific name to the people of the west coast. I have not been able to locate this word (either in the generic or in the specific sense) in the earliest extant Tamil classics; but it crops up in the writings of the

bhaktas of the Middle Tamil period. Both *ചലയാളം* and *തലാശിപ്രമം* use the word, and some of the contexts make it clear that the specific meaning of the "people of the west coast" is sought to be conveyed. A thirteenth-century commentary on *ചിന്താമൗഘി*, called *മാഴി മൂപ്പത്താഴി*, written by *നമ്പിരക്കുട്ടി* and recorded by one of his disciples, adverts to *ചലയാളർ വക്കളപ്പ*. The "feasting" of the people of the west coast, for which they appear to have been famous from an early period, is alluded to by one of the *പ്രബന്ധ*s. The words *ചലയാളർ* and *മലയാളി* occur in the 17th century South Travancore Tamil poem *മരവി കൂട്ടിപ്പിള്ളിപ്പാർ*. Fenicio, a missionary, who worked at Cochin for several years in the 16th century and wrote a work on the religious practices of Malabar, cites in his work a libellous saying about the people who are referred to as "malealer." Vissocher in his "Letters on Malabar" observes that the people call themselves "mallealer".

The term *ചലയാളർ* is resolvable into *ചല*, *ആള* and the pluralising *ആർ*, and this formation is parallel to many others like *താമരക്കാടാളർ* and *തൊഴിലാളർ*. It is not difficult to trace from *ചലയാളർ* the words *ചലയാളം*, *ചലയാളി* and *മലയാളം*, all of which are of later occurrence. I would suggest that the pattern of place-names like *സിറാളം*, *വടകം*, *തെലങ്കം*, *കലിങ്കം* and *വങ്കം* led to the use of *ചലയാളം* (*ചലയാളം*); the analogy of words like *വില്ലാളി*, *തങ്കാളി*, *പടയാളി*, yielded *ചലയാളി*; and the suffixing of the abstract suffix *ക* to *ചലയാളർ* produced *ചലയാളക*. The elements *ചലയാ* and *ചലയാൻ* in compounds like *ചലയാപാത്ര* and *ചലയാൻ ഹൃദയ* are back formations from *ചലയാ(ള)ക*, on the model of words like *മരക* and *മുളക*.

The word *ചലയാളി* is not frequent in Middle Tamil texts which seem to favour *ചലയാളർ*. The earliest use of the word in the west coast seems to be in *മുണ്ണിയടിവരിക*, a 14th century *ചെമ്പുവള്ള* work published by Ullar in the *വർത്തമാനമുദ്രാസിക*. *പ്രവർത്തികളും മലയാളികളും ചെന്നിറുന്നതിനാത്രസമുത്സവം*.

The abstract noun *ചലയാള* (with its phonetic derivatives *ചലയാഴ* and *ചലയാഴ്* for which compare *ഉറാഴ*, *ഉറാഴ്* and *ഉറാഴ്*) originally denoted the language and later sometimes also the script used in Kerala. The colophon in the 16th century ms. of the Malayalam translation

What's in a Name?

of കറുപ്പൻ reads: “വജ്രപാദി നല്ല . . . വ്യാഖ്യാനം കാവേയൻ കവിക്കൻ മലയാളത്തിൽ എഴുതിച്ചു.” The eighteenth-century travel-book വഞ്ചനാപ്പുസ്തകം uses മലയാഴം for the language; and so does Mathen in his grammar. A foreign missionary speaks in his സത്യവേദപരിഭാഷ (1872) of “മലയാഴംമറ്റപ്പു.” Gundert has മലയാഴം beside മലയാളം. Today, the form has fallen into disuse; if used at all, it conveys the signification of archaic Malayalam.

The old compound മലബാറം, which may to begin with have had a purely literal meaning, came to be associated with Kerala, at least from the period of the 12th century മാമങ്കിഴാർ onwards, who describes മലബാറം as പാശ്ചാത്യമലബാറം. The expression was quite common in earlier periods, but it is doubtful if it denoted Kerala in all the contexts in which it was used. In any case, മലബാറം came to be equated to Kerala at a certain stage both on the west coast and on the east coast. Tamil inscriptions advert to Kerala as മലബാറം beyond the shadow of a doubt. മലബാറം is quite common in west coast songs and literary compositions. The 14th century ജസ്തിയാലിഫരിക speaks of മലബാറം; Paulino da San Bartolomeo observes that the west coast was called മലബാറം, and the reconstructions of കൊച്ചിൻ പത്മി also give Kerala the name of മലബാറം.

Before മലയാളം acquired active currency on the west coast, the name for the language of this part of South India was മലിഴ (or മലിഴം)—

- “മലിഴമന്തപിന്നാടിയിനിന മലിഴംതലി വല്ലാർ,”
- “തരിയാമകൊണ്ടു മലിഴപാഴയൊഴിച്ചൊല്ലിക്കാട്ടു,”
- “മലിഴംതലി സാമ്പകുത പന്ദരം കൊക്കിൻ വൃത്തമാന മെന്തുമർ,”
- “സാമ്പകുമായിന മെന്തിനിന നാമിഴാമിന പിളുകമെന്ത.”

Though at a particular stage the words മലിഴ and മാത were convertible terms, their usage has to be traced to different origins. While the special signification of മാത came to be given to it by Sanskrit scholars of the west coast on the model of the Paninean antithesis of മാത (classical Sanskrit) and മലന (Vedic Sanskrit) and of the post-Paninean contrast between മാത (spoken Prakrit) and സാമ്പകുത, the use of the term മലിഴ for the language of the west coast harks back

to a period when the language of the east and the west coasts was substantially the same.

This aspect is envisaged by Lilatilakam when it considers the speeches of the east and the west coasts as constituting the *malai* or *malaiy* group of languages. The intimacy of these two speeches, which at an earlier period amounted to substantial identity, is implied in the exclusion of Kannada and Telugu from the *malai* or *malaiy* group. The west coast speech had by the 14th century developed so many distinctive characteristics that Lilatilakam took some pains in enumerating them; but the very emphasis on these differences is intended to dispel the doubts of people perplexed by the numerousness of the correspondences.

The exclusion of Kannada and Telugu from the *malai* group is in accordance with the standpoint of Tamil tradition which has always regarded the Kannada and the Telugu countries as different from *malai* land, whose limits are so clearly described in the *paṇṇi* to Tolkappiyam and which is said to have been ruled by "the three potentates" viz. those of Cola, Cera and Pandya countries.

കന്നടം, തെലുഗു, മലയാളം, മറ്റുമാരും are all outside *malai* land, and the Sangam classics refer to some of them as "മലൈപടൈ" "lands where speeches other than Tamil are spoken." The Tamil country or *malai* was ruled by *chola* and not by "five rulers" as stated in Mr. A. K. Pisharody's *ചോളാസാമ്രാജ്യചരിത്രം*.(1) The classification of *malai*, *malaiy*, *malaiy*, *malaiy* and *malai* as *malai* is a comparatively late one, absolutely unknown to orthodox Tamil tradition. When Lilatilakam expressly refers to the view that Kannada and Telugu are *malai*, and counters it ("കണ്ണടവെഴുതാൻ അവിടേ *malai* ഇരിക്കുകയിൽ. എന്ന") observing that "*malai*" or *malai* is constituted of the speech of the east and the west coasts, it rejects the comparatively late division of *malai* and *malai*.

1. Tolkappiyam refers only to *malai* *chola*, and the tradition of the Tamil country speaks of "three rulers." The illustration used by Tamil commentarians, and misquoted at p. 105 of *ചോളാസാമ്രാജ്യചരിത്രം*, is "*malai* നാലു ഭൂമുഖത്തു വരുന്നു."

What's in a Name?

view of Sanskrit Pandits in favour of the time-honoured Tamil tradition, which excluded Kannada and Telugu territories from തമിഴകം. And even while Lilatilakam points out that the term "തമിഴ്" is specifically applied to the speech of the west coast in certain contexts, it uses the term in the generic sense also: "നന്ദ ഇദ്യത്യേ തമിഴ്കാശ്ചൈവ അഭ്യുപഗതമിതിഭാഷാശ്ച"; "നന്ദ നകാശ്ച കഥാ തമിഴ് എവ വേദി"; "അഥാ അഷ്ടാശ്ചഭാഷാ തമിഴ്" മാർഗ്ഗേണ." Lilatilakam considers തമിഴ് to be a derivative of ദ്രാവിഡ, and employs the term ദ്രാവിഡ neither in the sense in which Caldwell has popularised it in modern times nor in the sense of the Sanskrit Pandits who laid down the distinction between പഞ്ചഭാഷാ and പഞ്ചദ്രാവിഡ. On the other hand, the outlook of Lilatilakam is, as the above citations show, in full agreement with the orthodox Tamil tradition, which never speaks of "കാട്ടുതമിഴ്" or "മുളുനാട്ടുതമിഴ്" or "തെലുങ്കുതമിഴ്".

It may also be observed here that the view that കൊങ്കാട്ടിയാ has "marked off the കൊട്ടുതമിഴ് language of മലബാർ" or Kerala from മലതമിഴ്" is based on the interpretation of certain late Tamil commentarians. Tolkappiyam never envisages the antithesis മലതമിഴ്—കൊട്ടുതമിഴ്; the latter term is not used by the grammar at all. The work-term മലതമിഴ് occurs in two sutras, one of which adverts to "മലതമിഴ്" ദക്ഷിണ പനിമനിലാ. Neither the word കൊട്ടുതമിഴ് nor the names of the twelve lands are adverted to. The compound മലതമിഴ്, like Tamil മലനാട്ടിൻ, മുട്ടരി, ചെണ്ടികൾ, may have had a purely descriptive epithet as its first element, and need not have involved the contrast മലതമിഴ്—കൊട്ടുതമിഴ്, which cropped up in the period of ചിങ്ങപ്പട്ടികാര and in the period of the commentarians മാമ്പുരൻ and മേനോൻമാർ. If so, the Tolkappiyam rule adverts only to regional peculiarities in the twelve tracts constituting തമിഴകം. These regional differences of the period of Tolkappiyam may have become accentuated in later periods to the point of producing the separation of കൊട്ടുതമിഴ് from മലതമിഴ്. The conflicting opinions regarding the limits of മലതമിഴ് and കൊട്ടുതമിഴ് tracts (cf. the views of നായ് വല്ലഭമുഖർ, രാജനമല്ലിയാർ and others) probabilise the above interpretation of "മലതമിഴ്" of Tolkappiyam.

The Maharaja's College MAGAZINE

Even granting that the rule of Tolkappiyam involved a dialectal contrast between *மலைய* and *கோழமலைய*, there is absolutely nothing in this grammar itself or in Tamil tradition to justify the view that *“கோழமலைய”* included Kannada and Telugu.

The perspectives emerging from the above discussion may now be summarised in the following table.

<i>Period</i>	<i>Name of land</i>	<i>Name of people</i>	<i>Name of language</i>
Old Tamil	Part of <i>மலைய</i>		<i>மலைய</i>
Early Middle Tamil			<i>மலைய</i>
Late Middle Tamil & Early Old Mal.	<i>மலைய</i>	<i>மலையாடல்</i>	<i>மலைய</i>
Late Old Mal.	<i>மலைய</i>	<i>மலையாடல், மலையாடல்</i>	<i>மலையாடல், மலைய</i>
Early New Mal.	<i>மலைய, மலையாடல்</i>	<i>மலையாடல், மலையாடல்</i>	<i>மலையாடல், மலையாடல், மலையாடல்</i>
Mod. Mal.	<i>மலையாடல்</i>	<i>மலையாடல்</i>	<i>மலையாடல்</i>

L. V. RAMASWAMI AIYAR, M. A., B. L.
(Old Student).

CATALYSIS

From the material point of view, doubtless, "Science is the knowledge most worth, and in the case of most people, perhaps interest in science centres round its economical or industrial utility. But as an instrument of culture, as a means of coming into closer relations with Nature and the Infinite, science claims a fuller and more widespread recognition."

We are so accustomed to judge of the importance of a thing by the amount of space it occupies, that in this essay, it is the infinite importance of the infinitely small that is dealt with. For long, the phenomenon of catalysis was regarded by chemists as Gulliver was regarded by the learned men of Brobdingnag. It was relegated to the realm of the mysterious. In astronomy, one deals with magnitudes so vast as to be beyond the grasp of our minds; in the domain of catalysis, however, the magnitudes are, in some cases, so small that it becomes almost equally impossible to form a true conception of them.

Definition: Catalysis is chiefly connected with the velocity of a chemical reaction. In the early decades of the 19th century, the Swedish chemist, Berzelius pointed out that substances were present which when added to ingredients taking part in a chemical reaction appeared to act by **ROUSING THE SLUMBERING AFFINITIES OF THE SUBSTANCES**. How these slumbering affinities were aroused, Berzelius could not hazard a guess, but to give a name under which such phenomena could be classed, he introduced the term **CATALYSIS**—a word which means "a loosening"; and a substance which brings about catalysis, he termed a "catalyst" or a "catalytic agent." A simple definition of a catalyst has been proposed by Berzelius which is somewhat as follows:

"A catalyst has been defined as a chemical substance which alters the velocity of a chemical reaction but it itself appears unchanged in the end products."

A catalyst which accelerates the speed of a reaction is termed

"a positive catalyst" and one which retards a chemical change is called a "negative, catalyst."

Examples of Catalysis. The importance of the phenomenon of catalysis and of catalysts in the science and in industry can be illustrated by giving a few examples.

1. *Moisture :* The influence which moisture exerts on the rate of combination of gaseous substances is indeed remarkable, e.g. Hydrogen and oxygen do not combine to form water even at as high a temperature as 1800°F ., if a trace of moisture is not present. This action of moisture and indeed, the action of catalysts generally, has been likened to the action of oil in the bearings of a machine; a catalyst diminishes, as it were, the hindrances to change of whatever nature these may be without itself being used up in the process.

2. *Solid Catalyst :* The remarkable behaviour of solid substances on the rate of combination of gases is worth mention. No trace of combination between oxygen and hydrogen can be detected at the ordinary temperature even though combination may take place at high temperatures. It has been estimated that no appreciable amount of combination would occur at the ordinary temperature, if the gases were kept together even for a period of a billion years. But, most wonderful it is, that if a little metallic platinum be brought into contact with the two gases when mixed, combination proceeds with appreciable velocity at the ordinary temperatures. Moreover, the same piece of platinum can be used to bring about the combination of unlimited quantities of Oxygen and Hydrogen.

Illustrations of the effect of minute quantities of the Catalyst in chemical reaction : In order that one may have some knowledge of the very minute amounts of a substance which will appreciably affect the speed of a reaction the following examples may be given :

1. When one dissolves the sulphite of soda in water, the oxygen of the air slowly oxidizes the sulphite of soda to its sulphate. By the addition of catalysts, the speed of this change can be greatly altered and in this connection copper has been found to be very efficient. In fact, if only one grain of blue-stone

Catalysis

or CuSO_4 is dissolved in 1,400,000 gallons of water, or one grain in about 250,000 cubic feet of H_2O , the presence of copper can be detected by its action in accelerating the oxidation of the sulphite of soda.

In the same connection, an illustration not only of the immense importance of a catalyst, but also of "that power which erring men call chance", the following tale may be retold:

For the preparation of sky-blue alizarin—a certain dye—the necessary ingredients were heated together for some time in a vessel made of iron. In course of time, fresh apparatus had to be installed, and strange to say, when the preparation was carried out in this vessel, no sky-blue alizarin was obtained but something entirely different. What could be the reason for this? The process was carried out in the same way as before, and the workmen were the same and were under the same directions. The apparatus was certainly new, but it was exactly the same as the old one. But yet, no; it was not exactly the same. The new apparatus instead of being entirely of iron had a copper lid. But can this however be the cause for the difference in the behaviour? So it was, for, the small trace of copper derived from the lid exerted, it was found, a powerful catalytic influence on the course of the reaction, and instead of the substance reacting so as to form sky-blue alizarin, a further re-action took place which gave rise to a totally different substance. Accident had thus thrown a new catalyst in the path of the chemist, and a new series of dyes was consequently discovered.

Natural Catalysts: Again, in the laboratory of Nature, wonderful substances are met with. The human organism itself is like a laboratory in which numerous transformations are taking place unceasingly. The transformation of the food consumed into the bone, flesh and blood of the body and the slow combustion of the tissues to yield energy for the various activities are all the results of chemical reactions. The building up of the very complex substances by plants is also a direct consequence of these. The ptyalin of the saliva, the pepsin of the gastric juice, the trypsin of the pancreatic juice, the diastase of the barley-corn and the zymase of the yeast which has from time immemorial been used by man

for the conversion of sugars into alcohols, are some of the many Natural catalysts or "enzymes."

Catalysis and Industry. In manufacturing industries, it may truly be said that time is money and to produce an article of manufacture we must see to it that we save time. Catalysts help us to do so. Science, we know, stands for efficiency in all the activities of life, and the neglect of science spells waste and industrial decay. The demand for various chemicals is increasing by leaps and bounds every day. Let us here just see some of the important industries which have been successfully achieved as a result of the employment of catalysts.

The production of Sulphuric acid by the chamber process in which the oxides of nitrogen are used as catalyst, the production of the same by the contact process where platinised asbestos is used, the synthesis of ammonia by the Haber process employing iron and others as catalytic agents, the manufacture of HNO_3 or nitric acid, the hardening of fats and oils, the manufacture of methyl alcohol— CH_3OH —and the whole field of fermentation are a few of the many great processes which have been successfully attained, solely due to the true conception of the wonderful phenomenon of catalysis.

Theories of Catalysis. The discussion of the theories of catalysis is much beyond the scope of this short essay. The terms:—absorption, promoters, auto-catalysis, etc. must be fully understood in this connection. The various characteristics of a catalyst should also be well understood. These can be summed up as follows :

1. The catalyst remains unchanged at the end of the reaction in which it is employed.
2. A small amount of the catalyst is sufficient to activate an indefinite quantity of the reactants.
3. The presence of a catalyst does not affect the equilibrium of a system.
4. A catalyst cannot start a reaction, but it only increases or decreases its speed.
5. Catalysts usually exert a selective influence.

Catalysts

There are, of course, controversial statements in the case of each of the above-mentioned points. There is no universal catalyst as much as there is no universal solvent. Every substance is a catalyst for some reaction or other.

Conclusion. So marvellous is this phenomenon and so vast is its scope that only a bud of the plant has been touched here. May the phenomenon be studied still further so as to farther the further enhancement of the prosperity of our nation. All the industries of the country on which not only the comfort but even the life of the people depend—the great manufacturing industries and agriculture, the greatest industry of all—claim tribute of chemistry.

—MISS S. PARVATHI DEVI,
IV B. Sc., Gr. iii.

TO TAGORE

In days of old, a forest lad had heard
Of Drona, Ekalavya, he was called,
That teacher great of archery, he too
Did woo in heart. He made a crude image
Of his preceptor chosen. It is said
He daily fell down at its feet, in dumb
Devotion prayerfully. His bow in hand
He rose, and concentrating on his aim,
He sent his arrows with a clang. In course
Of time, his skill, so embedded in faith,
Grew great enough to make the famed Arjuna,
An envious wreck. My teacher, likewise I,
Before thy essence as an offering
My soul dispose. Oh! bless it from despair.

—V. K. RAMAN MENON, *B. A., B. L.*
(Old Student).

COLOUR

In studying the subject of colour a distinction must be made between coloured lights and pigments. If two coloured lights are superimposed the colour produced is not the same as that obtained when two pigments of the same colours as the lights are mixed. The reasons for this difference are firstly that the pigmental colours are impure while coloured lights are pure; and secondly, that when coloured lights are mixed the resultant colour is the sum of the constituent colours so that the process is one of addition. On the contrary with pigments each absorbs certain colours from white light, and the resultant colour, after mixing, is one which is common to all the pigments mixed, so that the process is one of subtraction.

The Colour Triangle. Almost all colours may be obtained by suitably mixing the three basic colours—red, green and blue. They are also three major ingredients of white light. This does not mean that white light will emerge when it is passed successively through filters of red, blue and green. For a red filter only lets through red light which would not pass through a green or blue filter. In order to mix coloured lights, separate sources of white light are used, one colour filter being placed in front of each source, and beams are made to overlap on a screen. Then it is found that red and green produce yellow, red and blue produce magenta, and green and blue give peacock blue. The three colours, magenta, yellow and peacock blue, are called the secondary colours. White is produced by mixing (a) the three primary colours, or (b) the three secondary colours, or (c) a primary colour with the secondary opposite to it. Other colours are obtained by mixing the colours in unequal proportions. Thus orange, the result of mixing red and green colours, the intensity of the red being twice that of the green. When a primary colour is mixed with a secondary colour having its intensity equal to half that of the primary one, we get white light.

Mixing Coloured lights. The purest colours are obtained by means of the spectrometer. It was shown by Newton that no additional colour was produced when the different colours of a

Colour

spectrum are each allowed to pass through a prism. White light is produced by combining the spectrum colours either by means of a convex lens or by mere small plane mirrors, arranged in the form of an arc. Variations of this method may be used for examining the effects obtained when the primary colours are combined. A spectrum is formed on a screen which contains slits so out that the primary colours only pass through. These three colours can then be combined by using a converging lens. Or one of the slits may be covered so that the result of combining two primary colours may be observed. Using the mirrors it is necessary to remove certain of the mirrors so that only the varied colours will be reflected on the screen. The colour disc on which are equal sectors of red, green and blue, gives the same effect when rotated rapidly. To get good result the disc may be well illuminated. The colours merge and produce grey when weakly illuminated. If only two of the colours are used, the resulting secondary colour is obtained. These methods are not very satisfactory in practice, and it is usually better to use three sources of white lights with respective colour filter in front of each.

Complementary Colours. Two colours which produce white when mixed are termed complementary colours. From the colour triangle an equilateral triangle with the primary colours at the corners, the secondary ones at the middle points of the sides, we can get any number of combinations for producing white lights. For example it is seen that yellow and blue, or green and magenta or red and peacock blue are complementary colours. Any two colours whose position on the triangle can be joined by a straight line passing through the centre, yield white light, when mixed in the correct proportions. For example greenish yellow is complementary with violet. Simple experiments on complementary colours may be carried out with the aid of small plane mirrors or a cylindrical mirror on which a spectrum is formed. By screening the mirror on which the red light falls, we get a combination of green and blue lights. On cutting out the green light we get magenta while illumination of blue and violet produces an orange shade. Similar results may be obtained by using a convex lens to combine the light. If one colour is screened off, the complementary colour is got on the screen. Helmholtz also found that not only are colours which contain ranges of wave-length complementary.

but that definite wave lengths could be combined to produce white light. Thus a large number of pairs of wave lengths are complementary.

Mixing pigments. It has been stated that the process of mixing pigments is one of subtraction of colour. A pigment absorbs certain of the colours of the white light which may fall on it, so that it then appears coloured itself. But a pigment contains other colours in addition to the one which predominates. Therefore the colour of mixture of two pigments is the colour of each pigment. The effect can be seen easily by using filters of the primary and secondary colours. If red and green filters are placed together no light at all passes through, since these colours are pure and no colour is common to them. But if filter of magenta and yellow are placed together and held in the path of white light, then red light common to these two emerges out. Similarly with yellow and peacock blue the result is green. The result can be explained thus: the yellow contains red and green, while the blue contains green. As green is the only colour common to both pigments the mixture appears green. The three primary colours usually regarded by artists are red, yellow and blue. As far as pigments are concerned this choice of primary colours is satisfactory, but it must not be applied to coloured lights. The primary colours should be pure so that none of them can be formed by mixing other coloured lights. Strictly the primary colours are the only pure colours. Then it becomes obvious that green must be a primary colour since it is impossible to produce green by mixing together any coloured lights. But an apparently yellow light can be obtained by mixing orange and green lights so that yellow cannot be considered as a primary colour. As far as pigments are concerned however it is convenient to consider yellow as primary instead of green. But here, unlike the coloured lights we get black on mixing the primaries. Thus the differentiation of the words, *tint* and *shade* is very simple. A *tint* is produced while it is added to a colour. A *shade* results when white is subtracted from a colour i. e. black is added to the colour. Owing to the impurities in the colour of a pigment the pigment assumes different *tints* as the colour of the incident light changes. Thus a yellow pigment may appear red under the influence of red light, and green when illuminated by a green

Colour

light. Since most artificial lamps give out a higher percentage of red and orange light than does natural white light, the colour of an article does not appear the same when illuminated by the lamp as it does in daylight.

—RAMA VARMA KUNJUNNY THAMPURAN, *B. A.*,
(*Old Student*).

THE PRACTICE OF HAPPINESS

There are some who are happy by temperament. They are the Mark Tapley type, happy under all circumstances. But this type is rare. To those who do not possess happiness temperamentally, it is here recommended that they should acquire it by PRACTICE. To the extent that the mind is its own place, and in itself can make a heaven of hell, a hell of heaven—and this is true to a large extent, though it is Satan that said so—happiness is an endeavour and, like all human endeavour, becomes easy by practice.

The first exercise in the practice of happiness consists in adopting the physical expression of Happiness: Be Cheerful. The intimate connection between the body and the mind is well-known. Many bodily ailments can be cured by mental therapy. In the same way, mental ailments are in a measure amenable to bodily adjustments. Take anger, for instance. A rush of temper may be opposed and subdued by suppressing its physical expression, in the face, voice and bearing. So, if you are feeling unhappy pretend with all your might that you are not. With practice the pretence will become the reality.

People decry pretence and play-acting. They say it is hypocrisy. But is it really such sham as it is thought? A critical situation arises in which you have to "play" a part. Let us assume that you have sufficient control of yourself to regard the situation objectively. There you have the stage set for play-acting, inasmuch as you have objectified the situation. You write mentally, and act the part of the hero yourself. Is it sham or is it the sincerest expression of the best that is in you? You may not have maintained such an heroic attitude before, and you may not maintain it consistently hereafter, but that does not show that your attitude is not honest. Are you most truly yourself when you are at your best, or when you are at your most indolent and indulgent worst? Practice helps those who help themselves.

So I say PRACTISE HAPPINESS. In order to support the practice, it is proper to consider what are the obstacles to the practice of happiness. The greatest obstacle appears to be

REMORSE. Remorse is the hell-hound that pursues its victim wherever he goes and whatever he does. Therefore be well-advised and prevent the causes of remorse. What is the cause of remorse? To say SIN is too general. What sin in particular? Something that an author (Benson, I think) wrote about his own experience comes to my mind, as furnishing the answer to this question. He was once on the point of death, so much on the point of death that he had a foretaste of death itself, and he attempts to present a picture of dying as far as it is possible for one whose breath is still in his nostrils. He tells us that in those supreme moments he was not worried about his many sins—with one exception. That exception was UNKINDNESS. Every unkind act that he had committed came vividly back to his memory accusing him. Remarkable, wasn't it? We are too apt to class unkindness among the venial, and not the deadly sins. But if you recall your own past analytically, you will, I think, find that what you most regret is some act of unkindness. Therefore prevent remorse by practising kindness. Some men are temperamentally incapable of bad temper, which is the source of unkindness. The rest must play-act kindness even though they don't feel like it at all. Those ill-tempered ones who wish to justify themselves, or, as it is technically called "rationalise" their disposition, may contend that bad temper has its place in life and talk glibly of the virtue of Righteous Indignation. Righteous indignation is all right when directed against oneself or against actions abstractly. Temper directed against others only makes us unhappy ourselves and contemptible in the eyes of others. It has been said, and rightly, that one essential element in bad temper is a feeling of superiority. "Remembering my former life", said Tolstoy, "I now see that I never allowed my hostile feelings to flame up against those I considered to be my superiors and never insulted them, but that the smallest action that was unpleasant to me from a man I considered beneath me provoked my anger and caused me to insult him." But what ground is there for this superiority complex? Before judging the other fellow, should you not ask whether he had had the same advantages as you in heredity, training, and circumstances? "What's done, we partly may compute, but know not what's resisted." (Burns). Who art thou, that judgest another, asks the Apostle. "Judge not," said the Lord, absolutely.

Anger is an unnatural condition, says Tolstoy. It is a vestige

The Practice of Happiness

of our animal evolution, like the sorry tail with which the human skeleton mocks us in the Museum. If there is no rational basis for anger, there is a rational basis for kindness. To explain it, I shall employ an illustration. The human body is composed of cells. Each one of those cells is a living body. Given the appropriate medium, it can maintain its life separately in, what Prof. Haldane calls, a Robinson Crusoe kind of existence. But its life purpose is co-operation with other cells as part of one or other organ, muscle or vessel composing the human body to which it belongs. Now, just as the human body is an association of cells, so society is composed of individuals, and is itself a composite organism. It is composed of smaller composite organisms like the family, clan and community. And society itself is only part of an organic whole, mankind. And then there is the supreme entity embracing the Creator and all His creatures. We live, move, and have our being in this Whole, just as the individual cell lives, moves and has its being in the integrated human body. What then is the individual for? Since all values reside in *persons*, as Priestly points out, it does not behove us to deny our own value. The function of the individual can hardly be described as self-denial, but rather, as Haldane puts it, self-transcendence. However that may be, our individual good is vitally connected with the good of all. In other words love and kindness form man's essential well-being. This is the rational basis of kindness.

There was in the eighties of the last century a series of school books in vogue produced by one Venkata Subba Rao, and called the Made Easy Series. They were very useful and very popular. There were the English Made Easy, the Arithmetic Made Easy and so on. Their secret lay in a well devised and graduated system of exercises leading the student effortlessly from the simple to the more difficult steps. Taking the cue from Venkata Subba Rao, I may, greatly daring, call the present essay "Happiness Made Easy". The method is the same, PRACTICE.

"You cannot get away with it so easily", I can hear the objector saying. "You have not even touched the real problem of unhappiness—that unhappiness, the causes of which are not experimental, but external, and beyond ones control, such as Pain, Disappointments, Death". I must grant that when calamities like

these happen, my method is apt to break down. It is not easy to play-act happiness after laying a loved one in the grave. But there is something very near to Happiness, which may in the long run be identified with it, that can be practised. That something very near to Happiness is TRUST IN GOD.

Trust in God can be practised. But it may be asked, "Is not an assurance of the existence of God, and that He is a rewarder of them that seek Him, necessary for trust in God? How if I have not that assurance? I am studying Science and Philosophy in order to get that assurance, and when I get it I shall begin to trust in God. Unfortunately life is too short for that quest to be successful. "What can be known, can be known without metaphysics" says Bertrand Russell, "and whatever needs metaphysics for its proof, cannot be proved." To some natures, Trust in God comes naturally. They have no doubts, and never had any. The rest must begin by play-acting Trust in God, that is, act as if one trusted in God. Trust in God will justify itself by practice. "Else Earth were rotten at its core; and dust and ashes, all that is." (Tennyson). Swimming is acquired by swimming. So also is Trust in God. Trust in God is for daily practice and not merely for the day of calamity. We never know what a day may bring forth, and are held captive by fear. "I have had many troubles," said Dean Inge, "especially those that did not happen." The remedy is trust in God.

To sum up, practise the brotherhood of man, and the fatherhood of God; the brotherhood of man, first, like Abu Ben Adam, may his tribe increase! Practise, Practise,—let Theory wait.

—Rao Bahadur P. L. VARUGIS,
Chief Judge of Cochin (Retd.),
(Old Student).

OUR COLLEGE IN 1943-'44*

Respected Chairman, Dewan Sahab, Your Highnesses, Rev. Fathers, Ladies, and Gentlemen,

On behalf of the College and the College Day Committee, I beg to offer you all a hearty welcome, and thank you for the generosity with which you have responded to our invitation.

We deem ourselves exceptionally fortunate in having got to preside over this function such a distinguished educationist and sincere well-wisher of ours as LT.-COL. DIWAN BAHADUR Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIYAR, Vice-Chancellor of our University. The busiest man of Madras as he is—most prosperously wedded to the profession of alleviating physical suffering, and most passionately devoted to the hobby of promoting mental enlightenment—Dr. Mudaliyar is worshipped “on this side idolatry” by all who have had the privilege of knowing him,—especially for his noble spirit of service and sacrifice, than which a College or a University has no greater ideal to inculcate among its *alumni*, at all times, the more so during these hard times.

It has been our good luck, further, to have in our midst today our Dewan, Sir George Boag, who, even during the short period that he has been with us, has amply inspired and heartened us by his personal solicitude for the welfare and progress of this institution.

To you, Ladies and Gentlemen, among whom I rejoice to see many distinguished “Old Students” of the College, and many guardians of our present students, I beg to extend a most cordial welcome. Besides there are many others who are present here *in spirit*, as could be seen from the messages received, —to them, too, I offer a grateful and hearty welcome.

Before such a friendly gathering of sympathisers and well-wishers, it is a pleasure to present a true account of the conduct of the college, and particularly of the human side of it—namely the work of the students and staff—which, to my mind at any rate, constitutes the essential life and soul of an educational institution.

Since the beginning of the current year, we have been able to revive and foster with redoubled vitality, all the good old activities of the college, academic as well as athletic, which had unfortunately suffered

* Principal's Report, presented at the College Day Public Meeting on 16-2-'44.

The Maharaja's College MAGAZINE

an eclipse in an atmosphere of "double double toil and trouble" to all the parties concerned.

The STUDENTS' COUNCIL—that responsible body of 38 elected representatives of the diverse interests of our 700 students—has this year been functioning more effectively than ever before. Thanks to the good sense and institutional loyalty animating its popular President and his energetic band of colleagues, its influence, I am glad to state, has altogether been for the good of the students and their common *alma mater*. The Council met a dozen times in the course of these seven months, and helped the authorities with valuable suggestions for improving the amenities of student-life in the college, most of which, I feel happy to record, I have already found it possible to give effect to. A detailed account of these and other contributions of the Students' Council to the successful working of the college during the year under report, will be published in the COLLEGE MAGAZINE, which by the way, has, after a year of hibernation, again begun to see the light of day.

The STUDENTS' UNION and its various appendages, the Associations and Clubs devoted to debating, lectures, essays, and competitions, connected with Literature, Science and the Fine Arts, have this year been vying with one another to hold their functions. So keen indeed has been their mutual emulation that on several occasions some of them, just to avoid a clash, had reluctantly to withdraw in favour of others that had a prior booking. There were eight such Associations functioning briskly this year—namely, the Literary and Debating Society, the English Association, the Associations in Malayalam, Hindi, Mathematics, Physics, History and Economics, and the Arts Club—a report of which will also be published in the COLLEGE MAGAZINE. Under their combined auspices, we had arranged to hold a Valedictory meeting the day after tomorrow, but the Rev. Jerome D'Souza S. J. who had agreed to address the Union on the occasion having suddenly fallen ill, we regret we have to drop it, the prizes for the various competitions being given away now.

In the three COLLEGE HOSTELS ("Ramavarma", "Shanmukham" and "Women's") life has been running smooth and clear, despite shortage of good and pure food-stuffs and the obvious hardships caused to the boarders thereby. Inter-Hostel debates, lectures, and competitions in "General Knowledge", with common Inaugural and Valedictory functions, form a novel feature of Hostel-life this year. I am glad to announce that a combined "Hostel Day" has been arranged to be celebrated under the distinguished Presidentship of our Dewan towards

Our College in 1943-'44

he end of this month. About the middle of this year, a new post—namely that of Deputy Warden of Hostels and Dean and Proctor of Lodges—was created by the Government, and Mr. K. J. Augustine was appointed to it, with the object of exercising stricter supervision and control over students residing in Hostels and private Lodges. Our Tutorial Supervision Forms have since been so modified as to give due importance to the observations of the Proctor about the conduct of students outside the college, in addition to what their respective Tutors record about their progress in studies. These records of progress and conduct have now been planned to be forwarded from time to time to the guardians of students for their information and necessary action.

For the first time in the history of the college, we have this year been able to organise a STAFF CLUB, embracing within its fold *all* the members of the staff in a genuine "happy family" spirit. For the first time, again, the Staff was "at home" to the Students' Council—an event which seemed to have some special significance, in that it served to dispel the apprehension felt by the students that members of the staff were not sympathetically disposed towards those who actively interested themselves in the Students' Council. Thus the year began with the establishment of more cordial and intimate relations between the staff and students than hitherto; and this, I must frankly own, has supplied the necessary *milieu* for a year of healthy and prosperous academic life.

In an institution like ours, the students come and go year after year, while the staff more or less go on for ever, with few modifications worth recording in annual reports. This year, for instance, the only changes on the staff that call for mention are— (1) Mr. K. Karunakaran Nayar entering on long leave preparatory to retirement, and my assuming charge as Principal from the 12th of July; (2) Mr. P. Narayana Menon's promotion as Professor of Zoology, Mr. Ali Kunhi, M. Sc. being newly appointed as Lecturer in that subject; (3) Mr. T. C. Balakrishna Menon's return to the English Department after six months of exile in High Schools, Mr. T. R. Marar, Tutor, being sent out to the High School in his stead, and (4) the appointment of Sry. S. Bhagyam and Mr. M. A. Lonappan in the Physics Department, — Mr. Sivaramakrishna Ayyar being promoted as Lecturer in the place of the late Mr. Victor, Assistant Professor.

Several members of the staff have been carrying on their extra-collegiate activities as before, publishing books and contributing articles to standard literary and scientific journals, brief notices of which have begun to be published in our College Magazine since its last number. The WAR TECHNICIANS' TRAINING SCHEME continues with

The Maharaja's College MAGAZINE

increasing popularity and enhanced scope under the guidance of the Professor of Physics, while the manufacture of TINCTURES for the Medical Department, and also the work of the Public Analyst of the State go on under the supervision of the Professor of Chemistry. The Head of the English Department is still the President of the State's MALAYALAM IMPROVEMENT COMMITTEE, which has the Professor of Languages as its Secretary. Mr. V. Ramanathan delivered his four READERSHIP LECTURES to bumper audiences during the last week of January. Four members of our staff are on the ACADEMIC COUNCIL, and four on the SENATE, with almost all departments duly represented on the BOARDS OF STUDIES and BOARDS OF EXAMINERS. It is indeed a great encouragement to the members of our staff that the University, especially under the present Vice-Chancellor, has not been slow to indicate its appreciation of their worth and work by giving them representation on the various academic bodies. Our institution also enjoys all the advantages of having a permanent staff in conformity with the high and healthy standards so carefully laid down and consistently maintained by the University, the value of which, from an academic point of view, I need hardly say, can never be over-emphasised.

The COLLEGE COUNCIL has been in active session during the year under report, meeting each month and oftener if necessary, to discuss and decide matters relating to internal administration, as well as to formulate schemes for the further expansion of the institution in all possible directions. It has already sent up its recommendations to the authorities in favour of opening new courses of studies, and of increasing the strength, chiefly of the Intermediate classes, so that the chances of Cochin S. S. L. C.-holders being denied admission for want of accommodation, may be reduced to a minimum. We presume that the authorities agree with our view that so long as the S. S. L. C. standard remains what it is today, and so long as the University does not conduct its own Entrance Test in order to pick and choose, in a truly academic spirit, those that are fit to pursue higher courses of studies, it is necessary to treat the Intermediate as merely an extension of the High School course, essential for the attainment of a minimum basic qualification; and therefore to make its benefits available to as many as practicable. It is with this view in mind that we have proposed to explore the possibilities of admitting larger numbers in the Intermediate, and I must record here with gratitude how sympathetically the University considered my request, early this year, for permission to admit twenty students in excess of the stipulated maximum, thus enabling these young men and women living in and about Ernakulam,

whose studies would else have been interrupted, to join this college for the Intermediate course.

It is customary in annual reports of this kind to chronicle the results of University Examinations, with analytical statements of passes, full and partial, of First Classes and Distinctions, and of averages and percentages of successes and failures—in other words, Messrs Higher Education Co. Ltd. should declare annual dividends in the shape of these figures. Consistently with that convention, I give below our figures for this year :—Out of the 157 students sent up for the Intermediate Examination, 96 passed fully, with 47 First Classes—115 passed in English, 143 in Second Language, and 109 in the Optionals, leaving only 9 failures in all the three parts. In the B. A. there were only 8 complete failures out of a total of 80 presented—48 having passed in English, with two in the First Class and 2 in the Second, 51 in the Second Language with 2 First Classes and 8 Second Classes, and 49 in the Optionals, with 6 in the First Class and 5 in the Second. In the B. Sc. we had 5 First Classes and 15 Second Classes, the total number of passes being 36 out of 59. Thus in March 1943 this College sent out 36 full-fledged B. A.'s and B. Sc.'s.

Apart from these successes at the University Examinations, the College this year won laurels in competition with other institutions. For instance, in the All-India Inter-Collegiate Debate conducted by the Mysore University Union a couple of months ago, two of our students, Messrs A. Sridharan and T. N. Mahadevan, won the Institution Trophy outright, while the former also won the Cup in the All-Kerala Extempore Speech Competition organized by the local Y. M. C. A.

Likewise in the Cochin Olympic Sports held in December last, our athletes won 4 First and 8 Second places. Three of our athletes were selected to represent our State in the Madras Olympic Sports, and again three were selected to represent the Madras University in the Inter-University Sports held at Madras last month. Rowing and Sea-Scouting activities have progressed considerably during the year, thanks to the personal guidance and co-operation of our ex-Dewan, Mr. A. F. W. Dixon, who used to take a lively interest in all our physical activities, and has further left behind, in addition to grateful memories of his inspiring association with us, a solid Silver Cup, the "Dixon Football Cup", to be competed for every year by all Colleges on the West Coast.

We offer our hearty congratulations to our students who thus scored well, and brought credit to themselves and to the college, both in the examinations and in athletics.

So much about the successful candidates. And now, what about

the unfortunate 'failures'? Of course, they too will pass if they patiently and persistently assail the University. Indeed they also pass who only stand and wait. But the process necessarily involves some wastage of the most precious part of their existence, even if they ultimately succeed in falling into line with the rest of the class. In this connection, one cannot but gratefully recall some of the compensations which the present Vice-Chancellor is holding out to them, such as providing for their uninterrupted collegiate career by running September courses for the Intermediate, and concurrent courses for the B. A. Our college in its own humble way hopes to be able to co-operate with him most loyally and sincerely in his endeavours in that direction.

Of the ENDOWMENT LECTURES for the year, one has already been delivered—the Jubilee Memorial Lecture—by Sachivothama Sir C. P. Ramaswami Ayyar; and another, the Chathupanikkar Memorial Lecture, has been fixed for the 24th and 25th of this month. Besides we had a series of lectures by eminent persons delivered in the College Hall, which has now become the venue for all meetings conducted by the War Publicity Department and the National War Front in this locality.

I do not think I have anything more to record in this report, that is likely to be of any interest to the public. On the whole, perhaps, we may recall with pardonable pride that we have had a year alive with signs of growth for the college, and aglow with activities of diverse kinds, —which, however, does not certainly mean that we can hereafter afford to rest on our oars. Our honest feeling is that though something has been done in the past, much more remains yet to be done, especially if the College is to be maintained as a cultural power-house radiating around it that kind of energy that is most in demand in the new world-order. Let us take this opportunity to tender our tribute of gratitude to the Government and the University, the highest representatives of both of which, we fortunately have in our midst just now, for all that they have done to promote the best interests of our college and of higher education generally. On this occasion of the annual stock-taking of our achievements, I cannot help casting a glance backwards at the glorious past of our dear old college, and a glance forward at the great future that it is certain to have in the post-war scheme of educational reconstruction; and then I would fain exhort my colleagues and friends:—
"My friends, souls that have toil'd, and wrought, and thought with me—
Though much is taken, much abides; and tho' we are not now that
strength of old, that which we are, we are.—One equal temper of heroic
hearts, strong in will to strive, to seek, to find, and not to yield".

Thank you,

—P. SANKARAN NAMBIYAR, M. A. Honn.

Principal

OLD STUDENTS' CORNER *

This is a new feature. From this issue onwards there will be a few pages reserved for chronicling the activities of the Maharaja's College Old Students' Association. This was long overdue, since the O. S. A. came into existence in 1925, and has always been a part of the College itself. We are grateful to Principal Sankaran Nambiyar, who himself is a distinguished 'Old Boy' and who has always been an active member of the O. S. A., for the readiness with which he has acceded to our request.

In this connection it may not be out of place to give a very brief sketch of the O. S. A. and its work. In the year 1925 our College celebrated its Golden Jubilee and that occasion was availed of by some of the old students of the College who formed "The Old Boys' Association, Maharaja's College, Ernakulam." Although it was open to old students of both sexes, it was later on converted into the present O. S. A. mainly to satisfy our sisters. It was intended to be a link between the past and the present; one which can preserve and strengthen the continuity and heritage of the Institution. Through the medium of this Association it was hoped to make the Institution the nucleus of cultural and social activities by attracting to it scholars and experts who have distinguished themselves in the various walks of life. It was also intended to afford facilities to such of the old students who want to improve upon their talents by frequent contacts with this Sea of Learning.

With this end in view the Association divided its activities into six sections as detailed below:

1. A literary section which will arrange for public lectures and debates on various subjects so as to educate the adult population of the place. It was also to take an active part in the conduct of the College Magazine.

2. A science section which among other things was to devote to the popularisation of scientific discoveries and research.

* Conducted by the Old Students' Association.

3. An art section for encouraging such of the old and present students as have a taste for the fine arts.

4. A dramatic section for the purpose of developing the histrionic talents of the past and present students, as also for collecting funds for the Association through dramatic entertainments.

5. A sports section for promoting, in general, the interest in games among the past and present students, and

6. A social service section.

During the short span of twenty years the O. S. A. has striven to stand up to its ideals, and it has all along actively participated in the many and varied activities connected with the college. But this is not enough. We cannot be content with merely taking part in the College Day. We have to strive our hardest to serve the best interests of this Seat of Learning and to contribute what assistance we can to the moral, intellectual, physical and material advancement of the students both past and present. The scope of the work as outlined above is almost unrestricted. Yet there is only one factor which alone can bring success to our enterprise. Without the unstinted co-operation of the numerous old students who, we are happy to note are everywhere throughout the length and breadth of India and some even beyond the borders, we cannot progress as has been fully demonstrated by our past experience. In short, our Association intended, above all, to foster and strengthen the academic heritage attached to the institution can discharge that responsibility satisfactorily and fruitfully only if the old students readily respond to the call of their *Alma Mater* and agree to accept not only the rights but also the duties incident to the membership of the Association.

Therefore we request all the old students of the Maharaja's College to join the O. S. A. in large numbers and to actively participate in all its manifold activities and thus keep alive the academic tradition of our *Alma Mater*. Before concluding let me add one more word addressed to the outgoing students. Parting is always painful, the more so when you are leaving an institution whose Halls and Corridors have become symbols of some of the happiest moments of your life; but that pain can be minimised if you are to continue that link with your institution. It is precisely

Old Students' Corner

for that the O. S. A. exists. You are the youngest to join the ranks of those who always have a soft corner in their hearts reserved for the sweet memories of our College, and as such we request you to carry the message of the *Alma Mater* and enrol as many of you as you can as members of the O. S. A.

—MARAI BALAKRISHNAN,
Secretary, Old Students' Association.

Your Address, Please.

The Old Students' Association is getting up a complete list of old students with details as to their names, their occupations, the years in which they studied in this College and their present addresses. All old students, wherever they be, are requested to send in the above details, and so help us in our endeavour. They are also requested to supply the above details in regard to their friends who happen to be old students of the College. As the list, when ready, is to be published, let not the name of a single individual be found missing. All communications may be addressed to *The Secretary, Old Students' Association, Maharaja's College, Ernakulam.*

Narasimha Pai Memorial Fund.

Under the auspices of the O. S. A. this fund has been started to commemorate the distinguished services of the late Sri K. Narasimha Pai, ex-Principal of the College and an eminent Old Boy. All his students, well-wishers and admirers are requested to send in their contributions to this fund to the Treasurer, The Old Students' Association, Maharaja's College, Ernakulam. When you are sending the contribution please mention the name of the fund so that it may not be confused with any other fund.

—MARAI BALAKRISHNAN,
Secretary, The O. S. A.

Karunakaran Nayar Memorial Fund.

The O. S. A. has also started a fund to perpetuate the memory of Mr. K. Karunakaran Nayar, ex-Principal of our College. All his students, well-wishers and admirers are requested to contribute to the above fund. Contributions may be sent to The Treasurer, The Old Students' Association, Maharaja's College, Ernakulam. While sending the amount please mention the name of the fund.

MARAI BALAKRISHNAN,
Secretary, The O. S. A.

Statement of Accounts of the Old Students' Association.

As on the 1st of March 1944.

Fixed Deposit	Rs.	1000	0	0
In Savings Bank	Rs.	155	1	7
In cash with the treasurer	Rs.	11	0	0
Total	Rs.	1166	1	7

G. R. NARAYANA IYER,
Treasurer, O. S. A.

COCHIN SEA SCOUTS,
(1943-44)
WITH MR. A. F. W. DIXON, I. C. S.

ENGLISH DRAMA,
March, 1944

CHAMPION ATHLETE,

1943-'44

Mr. P. A. THOMAS, Cl. 1
Winner, Tennis Singles.

PRESIDENT-STUDENTS COUNCIL,

1943-'44

Mr. M. V. MOOLAN,
Cl. 10

THE STUDENTS' COUNCIL

The Students' Council owes its inception to Mr. H. R. Mills, the Principal of this College in 1935-'37. He was in close touch with its activities and, as long as he was here, the Council functioned satisfactorily. When Mr. Mills left the College, the Council sank into obscurity.

With the appointment of Professor P. Sankaran Nambiyar, as Principal, however, there has been a revival of hopes after a period of suspended animation. The very first thing that he did after taking up the reins of administration was the resuscitation of the Students' Council. He himself conducted the Presidential election after which he spoke to us on the manifold duties and responsibilities of the body in charge of "the Transferred Subjects of College Administration". He warned us, at the very outset, against active politics and vulgar demonstrations in the sacred precincts of the Temple of Learning.

For the first time in the history of the College the Principal and the Staff were at Home to the newly inaugurated Students' Council. Later the Students' Council returned the party. The presence of three distinguished guests—The Dewan, the Hon'ble Minister and the War Publicity Officer gave dignity to the function. Mrs. Nambiyar and Mrs. V. K. K. Menon, who attended one of the Socials, lent charm and attractiveness to the function. The revival of the Students' Council has helped to foster a spirit of healthy corporate life in the College, and to bring about an atmosphere of academic happiness.

I am happy to record that very cordial relations subsist among the members of the Council. We are acting like one compact body, a family of 39 members with a common task and purpose before us. Each member is competent in his field, and has acquitted himself or herself creditably. My warm thanks are due above all to the Principal and the Staff and to the Members of the Council for their enthusiastic co-operation. In particular my thanks are due to the Vice-President and the Secretary for their valuable services. Lastly let me also give expression to my sincere thanks to the general body of students for their noble and worthy conduct during this year.

M. V. MOIDEEN MOOPAN, Cl. IV

President, Student, Council 1943-44.

The Maharaja's College MAGAZINE

PROCEEDINGS, 1943-44.

I. August 4th, 1943.—5.15 P. M. to 5.55 P. M.

The Principal impressed upon the Council its functions and responsibilities. Office bearers were elected.

II. August 20th, 1943—5.15 P. M. to 5.42 P. M.

The following resolutions were passed:—

- 1) "A Post Box be installed in the College for the use of students and members of the staff".
—Moved by K. M. Raja. Seconded by M. Ramanunniy.
- 2) "A Restaurant be opened in the College for the benefit of students".
—Moved by S. K. Kadir. Seconded by K. K. Kunjumoiden.
- 3) "Arrangements be made for supplying each student with the minimum number of note-books at a cost consistent with the Government-controlled price of paper".
—Moved by P. K. Gopalakrishnan. Seconded by K. M. Raja.

III. August 27th, 1944—5.20 P. M. to 6.15 P. M.

The following Resolutions were passed:—

- 4) "Preventive measures be taken against cholera and other epidemics rampant everywhere, and the charge of this be given to students with necessary facilities".
—Proposed by George Joseph. Seconded by A. Balakrishna Kurup.
- 5) "All the lecture rooms in the English Department be provided with electric lights".
—Proposed by P. J. Abraham. Supported by S. Venkitaraman.
- 6) "The pay of the Common Room boy be raised from Rs. 4 to Rs. 7.
—Proposed by V. V. Job. Supported by M. R. Chandrasenan.
- 7) "The Captains of the Net-Ball, Badminton and Throw Ball for Ladies and of Tennis for men, be given representation in the Council".
—Proposed by V. V. Job. Seconded by A. B. Abdul Kadir.
- 8) "A Water-tap be fitted up in the College playing fields".
—Proposed by R. Ananthanarayanan. Seconded by R. Devarajan.
- 9) "A drama be staged, the proceeds to be utilised for the Beggar Relief and the Cholera Relief".
—Proposed by M. Ramanunniy. Seconded by P. A. Thomas.

The Students' Council

IV. September 16th, 1943—5.30 P. M. to 6.40 P. M.

Subject discussed. The Beggar Relief Problem.

Suggestions. (a) Open Relief kitchens and Poor Houses for Beggar Relief. (b) Begging to be prevented by legislation. (c) All sorts of beggars (Cochinite as well as non-Cochinite) to be treated equally. (d) Able-bodied beggars to be given some work to do, old and infirm to be adequately provided for, children to be given free education, and those going a-begging in the guise of religious mendicants to be provided for.

V. September 22, 1943—2.5 P. M. to 3.15 P. M.

Passed a Resolution of condolence on the death of Mr. A. S. Victor, Assistant Professor of Physics.

VI. September 29th, 1943—5.10 P. M. to 5.45 P. M.

Subject. Continuation of discussion of the Beggar Relief Problem—

The following further suggestions were offered:—

- (e) Relief funds to be opened and various societies reliably engaged in Beggar Relief work, to be encouraged.

Miss Linnet Jacob was elected unanimously as the Women's Common Room Secretary.

VII. November 10th, 1943—5.15 P. M. to 6.5 P. M.

Resolutions Passed:—

- 10) "A. R. P. instruction to be given to such of the students as are willing to help in A. R. P. services".
—Proposed by P. K. Gopalakrishnan. Supported by K. M. Raju.
- 11) "A Portrait of the late Mr. A. S. Victor be placed in one of the Physics Lecture Halls".
—Proposed by C. J. Mathew. No opposition.
- 12) "The Sea Scouts' Captain be given representation in the Council".
—Proposed by K. M. Raju. Seconded by K. B. Mohammed Ibrahim.
- 13) "A section of the College Magazine be reserved for Hindi articles".
—Proposed by S. M. Shergokar. Seconded by I. Dwarakanathan.

The Maharajas College MAGAZINE

- 14) "Printed leave-application forms, with the minimum of necessary details, for use by students, he introduced".

—Proposed by M. A. Kuruvilla. Seconded by K. M. Raja.

- 15) "The Inter-Hall Dramatic Competition to be revived".

—Proposed by S. K. Kadir. Seconded by P. Hussain.

VIII November 18th, 1943—5.10 P. M. to 5. 45 P. M.

ALL RESOLUTIONS LOST

IX January 10th, 1944. 5. 10 P. M. to 6 P. M.

Suggestions for the College Day.

1. The following names were suggested for the College Day Presidentship:

Sri C. Rajagopalachari. Rt. Hon. V. S. Srinivasa Sastri.
Sir S. Radhakrishnan. Dr. Lakshminaraswami Mudaliyar.

2. A whole day to be set apart for the Socials.

3. Two Farces to be staged in continuation of the College Day public meeting, separately by men and women, with variety entertainments in the interval between the two.

N. MADHUKAR RAO,

Secretary.

COLLEGE DAY.

February, 1944

The College "Day" remains a memorable event in our yearly Calendar; but the celebrations this year have been doubly so. The suspension of similar activities during the previous year and the prevalence of calm in our atmosphere, lent zest to the years' functions which, as usual, were spread over three days.

The Sports Day was observed on the 12th February 1944, when the 'Finals' of all field items were held, reserving boat races and swimming competitions to the morning of the 16th idem. The Public Meeting in connection with the College Day was held on the 16th, at 5-45 p. m., and was presided over by Lt. Col. Diwan Bahadur Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliyar, B. A., M. D., LL.D., D. Sc., F. R. C. O. G., F. C. A. S., Vice-Chancellor of the University of Madras.

The Principal prefaced his Report with appropriate words of welcome to the distinguished President and the other guests present, including the Diwan (Sir George Boag), several Princes of the Royal House, the Archbishop of Verapoly, the Jt. Secretaries, Departmental Heads, Ex-Principal, (Mr. S. K. Subramania Ayyar, many distinguished 'Old Students', men and women, besides the present *alumni*, who mustered strong to the Quadrangle to the east of the Sealy Hall which had been tastefully laid out for the occasion.

Mr. A. Raman, B. A., *Hons.*, (Staff Secretary) read out the messages received from H. H. the Maharaja, H. H. the Elaya Raja, and leading educationists from far and near. (*Extracts separately printed*).

Prizes were then given away by the President, and this was followed by a delightful Lezime Drill by the women students of the College.

Presidential Address

Addressing those assembled, the distinguished Vice-Chancellor paid a tribute of praise to the Principal and staff for the steady

and sustained progress made by the College which was now amongst the foremost institutions attached to the University of Madras. The success of the College, he described as phenomenal, and the report presented by the Principal, with its literary merits, was a realistic one. He was glad that reforms had been inaugurated and considerable stress had been laid on the shaping of character and the development of initiative in students.

The reforms inaugurated by the Principal was all in the right direction and would conduce, to a material extent, not only to promote their interest as students, but also help them to enter the greater life after the College Course. Great tasks lay ahead of them in this great sub-continent, and it was only proper that they should be equipped to shoulder their responsibilities in that sphere.

Dr. Mudaliyar regretted that Scientific and industrial research had not yet received that attention it deserved in S. India. He was glad that research was being encouraged in the Maharaja's College. He thought that in the allotment of the work of Professors, they should be afforded a chance to devote at least a third of their time to research activity.

The task of addressing the younger generation was always difficult, never more than at present, when they were faced with a titanic struggle, unparalleled in history. This war was a war in which no nation could afford to stand aside.

"We have had a past" continued the Dr., "unfortunately not too creditable a past; but you, standing on the threshold of life, have to face the future. And the first thing is to see that the future is not clouded by the regimentation of those totalitarian ideas which will diminish the value of life. You must play your proper role in this great struggle."

He complimented Cochin for her magnificent War efforts, and contributions both in men and material, of which the State could feel proud. Whatever doubts might have existed in the past, no intelligent person, not even an uneducated person, could have any doubts on the outcome of the war; the conviction had grown strong, stronger than ever, that the success of the cause was assured that there was only one way in which this great struggle would end, and that was with a crowning, unassailable victory for the Allied cause. He had no doubt that the megalomaniacs, responsible for the titanic struggle, would realise before long, if they had not already done so, that their work was over and their time was out of joint, that they could never walk

College Day

trampling under foot everything else, as if there was nobody else in existence.

There was no part of the world unaffected by the war. In future there could be only two sections, those who loved justice, fairplay and equity, and held sacred the cardinal principles of human liberty and stood for human values, and those who stood to assail those essential values. It must be clear that India would play her noble part to preserve these human values. The millions of Indians serving in the forces were already on the march, and would continue so until the enemy was annihilated and would be there dictating the peace, the peace for order, the peace for enfranchisement, the peace for human freedom.

Youth and the New Order

It was for the younger generation to shape the new world order. They must think of the country, of the motherland; but, he ventured to express the hope that they should not stop short of thinking of the motherland. The need today was to think of international freedom and not of national freedom; of inter-dependence, not of independence. Human values could be kept up for the world at large, only by stretching fellowship and relationship with the United Nations. He asked them not to be carried away by phrases, but *think for themselves and study the great future of the country and the world at large, making a realistic approach to all problems, uninfluenced by shibboleths. The ideal was good; but the practical was better.*

Dr. Mudaliyar exhorted the students to think of the spirit of co-operation, of oneness, so beautifully manifest in the ants and the bees, with no quarrels, no isolations, no party strifes, no political flags, no hoisting them here and there; but go on with the work on hand, slowly, silently, none the less consistently, throughout the days, as the bee.

The youths should share in the post-war reconstruction work, put their shoulder to the wheel and do their task for the greater good of mankind. Everyone could do his bit, and there was no one who could afford to stand by. They had to cast off all notions of superiority or inferiority. Caste, religion, education or status did not impose any limitation, and sometimes the most ignorant person was in a position to give them the most surprising philosophy of life.

It was true, they might have to face criticism; they would be cavilled or sneered at, and motives might be attributed, but let critics indulge in their pastime. The time for plain-speaking had come.

The Maharaja's College MAGAZINE

"When I see the cold illogical views expounded," continued Dr. Mudaliyar, "by those who profess to love India, yet give only their lip-sympathy to words and not their heart, I am led to wonder, how is it possible for you to love India and hate your countrymen? How can you think of this or that as the only remedy for everything? In a family there are people of various shades of education and capacity, and is it not the duty of the chief member, the *Karnavan*, to look after the weak, the infirm, the lame, and pull him up and give him the extra aid to make him physically fit? After all, it is for the healthy growth of societies that one has to think in these lines."

In conclusion, he asked the youths not to be disappointed at the conflicts and set-backs of life. There was no royal road to success. Disappointment must energise them to greater work and achievements. Their duty was to strive until success was achieved in the true Bruce spirit, without faltering in any way, full of cheer, energy and enthusiasm.

[*Loud and prolonged cheers*]

The Toast

Mr. Marayil Nannu Menon, M. L. C., Chairman, Municipal Council, Ernakulam ('Old Boy') proposed then toast of the College as follows:

"President, Ladies, Gentlemen and my young Friends,

In these troublous times, it is but proper that I should preface my remark with this fervent prayer:—

"Oh God our help in ages past
Our hope for years to come,
Be thou our guard while troubles last
And eternal home."

I am here this evening in response to a kind request of the Principal to propose the toast of the College. I do it with pleasure, though I am afraid he has not got at the right individual. For I do not pretend to be a brilliant product of the institution, but I have always been a loving son during my student days and afterwards as well, and I was quite popular among the students though not among some of the staff. I left the College 40 years ago. What dazzling changes have taken place in the interval! Then we had only that solid edifice reared by the revered Mr. Sealy and that great patriot and statesman, Diwan Sankunnu Menon. These magnificent additions were not even dreamt of at that time, as I had never dreamt, when I left the College without any academic qualifications, that I would one day become an M. L. C.

College Day

Chairman and have the honour to propose the toast of my College. Your prodigious library gave me the most welcome shock not to speak of the laboratories with their arrays of bottles, instruments and spirited preserves. Then coming nearer, there is the amazing invasion by lady students of the College, in increasing numbers and the extension of play grounds giving all the facilities for the various kinds of sports. The modern lady student seems to be ashamed of her body, and giving up the traditional white, muffles herself up in clothes of various colours, not to speak of paints and powders!

The Staff.

The staff have brought credit to our College by sending out a perennial stream of vigorous enlightened youths, procuring for our College a high place among the affiliated Colleges of the Madras University. I have a suggestion to make to the students. You have got a Principal, known for his genuine interest in Malayalam Literature besides in Sanskrit and English. Why not try to make a collection of our folklore, including folk-songs, and present it to him? He will value it more than anything else, and make the best use of it for the improvement of our mother-tongue.

May the College expand and flourish in all its usefulness!"

This toast was suitably repended to by Miss S. Parvathi Devi (C. IV, B. Sc.).

Mr. V. Ramanathan, M. A., L. T., proposed the vote of thanks. This was followed by a "Mock-Tragedy" by women students, and "Talk for Food," a farce, by men students, which were well appreciated. With cheers, proposed by the President of the Students' Council, the day's functions terminated.

The Socials

The next afternoon was devoted to the concluding portion of the 'Day' celebrations. Following the annual meeting of the Old Students' Association, Tea, originally arranged in the Gardens, was served in the spacious verandahs on account of an unexpected drizzle of rain.

In the evening the students, men and women, vied with one another in staging dramas in English, Malayalam, Tamil and Sanskrit, with interludes of Song and Marwari dancing, *Ottam Thullal* and other entertainments, whose cumulative effect has been a sense of complete satisfaction on the success of this year's College Day. The best actors and actresses in each drama were awarded medals and other prizes.

MESSAGES

The following were some of the messages received :—

1. **H. H. the Maharaja of Cochin.** The Private Secretary wrote :

"I am commanded by His Highness... to inform you that His Highness appreciates your loyal invitation, but regrets much his inability to attend the function.

His Highness desires to express on this occasion his warm and abiding interest in the welfare of the Maharaja's College, and to convey to you his best wishes to the staff and students of the College both past and present."

2. **H. H. the Elaya Raja of Cochin :**

"I thank you for your letter and the invitation for the College Day Celebration. I very much regret my inability to attend it in the present state of my health.

It is with great pleasure that I recall the happy days I spent in the College under the inspiring guidance of my professors, European and Indian. May the College continue to uphold its glorious traditions and instil in the minds of its students purity, godliness and order, is my sincere prayer on this occasion."

3. **The Resident, Madras States:**

"Thank you for your letter inviting me to the College Day on February 18th. I am very sorry indeed that I shall not be in Ernakulam on that date as I am sure I should have found much pleasure in attending the meeting. I hope you have a very successful College Day and that before the occasion comes round again we shall have passed through the valley of shadows and have made ourselves worthy to enjoy the bright sunny uplands of a lasting peace."

4. **A. F. W. Dixon Esq., I. C. S., Ex-Diwan of Cochin:**

"I much regret that I am unable to accept your Principal's kind invitation to be present at your College Day, especially as the distinguished Vice-Chancellor of the Madras University is to preside.

Though I have no longer any official connection with your College, I have not forgotten you. I will always cherish happy memories of the hours I spent with the Staff and Students of the College, in the College itself with the Students' Council, on the playing fields with your athletes, and on the water with the College Sea Scouts.

College Day

You are especially fortunate in possessing a Principal who loves his students, and believes in developing the closest harmony and co-operation between staff and students not only in the Lecture Hall and the Laboratory, but also in the many extra-curricular activities, which you must participate in with enthusiasm, if you are to make the best use of the few precious years you spend at College, and thus equip yourselves in all possible respects, to play a worthy part in creating a better India in the years to come."

I would end by thanking you for the kindness and hospitality I enjoyed from you, when I was in Cochin: and by wishing you all, staff and students alike, a happy and prosperous future.

5. Rajah Sir Annamalai Chettiar of Chettinad

"I regret my inability to be personally present at the celebrations of the College Day. Your College is unique in several ways. This is the first year after the ascendancy of His Highness Sri Ravi Varma. It is a State College and the first of its kind in your State. It continues to maintain the position of primacy with considerable additions to equipment. It has led the way for other educational Institutions to follow. It has attracted the largest numbers and it has grown mightily in influence. It is now to be presided over by one of the great educationists in the land. I wish the College a bright future and its *alumni* greater successes in life."

6. Dewan Bahadur Sir K. Ramunni Menon, former Vice-Chancellor of the Madras University:

"I regret that I shall be unable to be present on the occasion of the College Day celebration this year. I am very glad to note that the Day will be celebrated under the presidency of the distinguished Vice-Chancellor of the Madras University whose deep and abiding interest in the Maharaja's College is well known. I am specially gratified to know that the hard times through which we are passing have not seriously affected the activities of the College in any sphere. This country will require the services of young men of character and disciplined mind in the many and varied regenerative processes of the post-war period. I hope that the *alumni* of the Maharaja's College, Ernakulam, will have abundant opportunities and will play their part worthily in the world of tomorrow. I wish the College well."

7. Rev. Fr. Carty, S. J. of Trichinopoly :

"I am happy to associate myself with you all on the College Day celebration of an Institution to which I am linked by ties of high

The Maharaja's College MAGAZINE

appreciation for its brilliant results and the substantial work it has been doing in the cause of education, and of affectionate regard for the members of the staff several of whom have shown themselves worthy products of St. Joseph's, and all of whom have given sterling evidence of their capacity to serve the College and the University. I congratulate you in particular on having as Principal one of the leading and most respected educationists of South India. Is it too presumptuous on my part to suggest that the presence in your midst to-day of so discerning a Vice-Chancellor is perhaps the most authentic proof that I have judged you aright?"

8. Sri A. Gopala Menon, Director of Public Instruction, Travancore:

"I regret I shall not be able to attend the celebration of your College Day this year. I can however assure you that my thoughts will be with you all the same. Kindly convey my sincere greetings and good wishes to the Members of your College, who, I have no doubt will join with me in wishing a long period of prosperity and development for the institution under your wise and able guidance."

9. Rev. Fr. Murphy of Loyola College, Madras:

"I regret to have to inform you that Fr. D'Souza is in hospital with some sort of fever that has not yet been diagnosed. He asked me to tell you how much he regrets his inability to be present with you on the 16th of February on the occasion of your College Day. We both unite in sending you our very best wishes for a very pleasant function. The College has done first rate work and its reputation stands deservedly very high, and we are both familiar with the excellence of the English staff and we are sure that this will always be a permanent feature of the Maharajah's College. With kindest regards."

10. Sir S. Radhakrishnan, Vice-Chancellor of the Benares Hindu University:

"I am very glad to know that your College Day is to be celebrated on the 16th of February under the distinguished Presidentship of Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliyar, Vice-Chancellor of the Madras University. I wish the function every success. With kind regards."

11. Dr. Amaranath Jha, Vice-Chancellor of the Allahabad University:

"I have the most agreeable recollection of my visit to your great institution two years ago. I have no doubt that under the presidentship of my distinguished friend, Dr. Lakshmanaswami Mudaliyar, this year's function will be a great success."

College Day

12. Pro-Vice-Chancellor, Travancore University:

"Heartiest greetings Best wishes College Day Celebrations."

13. Rev. T. Gonsalves, S. J. of Bangalore:

"I still remember the fine impression produced on me by the splendid work done at your College when I visited Ernakulam some time back. I wish I could come once again to renew those impressions. Needless to say that I wish you and your colleagues on the staff every success and pray that you may long continue to do your excellent work on behalf of the students on the West Coast."

14. Messages wishing all success to the function and to the College were also received from:—

- (a) Sachivothama Sir C. P. Ramaswamy Iyer.
- (b) Sir R. K. Shanmukham Chetty.
- (c) Vice-Chancellor, Andhra University.
- (d) Principal, Madras Christian College.
- (e) Basheer Ahmed Sayeed Sahib Bahadur, M. A. B. L., M. L. A.
- (f) S. Govindarajulu Naidu, Vice-Principal, Madras Law College.

ROLL OF HONOUR

Medallists & Prize-winners, 1943—1944

At the College Day of February 16th 1944, presided over by Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliyar, Medals and prizes, of Endowment and Sports, as well as of the several competitions in Essay writing, Extempore speaking, etc., were awarded to the winners of the year.

At the dramatic performance, the next evening, prizes were given to the best actors.

Prizes in connection with the Students' Common Room Competitions were given away by Dr. Abdul Haq, Principal of the Madras Muhammadan College, on the evening of 6th March.

1. The Rama Varma Memorial Medal—*T. Ramakrishnan*
2. The Herbert Memorial Medal—*P. V. Joseph*
3. The S. S. Koder Sir Rama Varma Shashtipurthi Memorial Gold Medal—*E. Krishnamoorthi*
4. The Karimpal Raman Menon Memorial Gold Medal
—*T. Ramakrishnan*

The Maharajas College MAGAZINE

5. The Rama Varma Shashtipurthi Memorial Prize
—A. Sreedharan Cl. IV
6. The Chaudrasekara Iyer Essay Prize—P. K. Joseph, J. B. Sc.
7. The Venkiteswara Iyer Memorial Prize—G. Lalitha Bai.
8. The Cruickshank Memorial Prize—G. Lalitha Bai
9. The Rama Pisharoty Memorial Prize—P. V. Pareed
10. The Kesavan Nair Gold Medal—M. P. Thomas
11. The Decaraja Iyer Memorial Prize—E. Krishnamoorthi
12. The Subramania Iyer Memorial Prize—A. S. E. Balfour
13. The S. K. Subramania Iyer Memorial Gold Medal for Physics
—Maman Koshi
14. The S. K. Subramania Iyer Shashtipurti Memorial Prize for
Physics—P. J. Paul
15. The Sealy Memorial Prize—G. Prabhavathi Bai
16. The Padmanabha Menon Prize—K. Ramalinga Iyer
17. The Maharaja's College Prize—G. Lalitha Bai
18. The N. A. Parameswara Iyer Memorial Prize—P. Sarajini
19. The Kozhikote Narayana Menon Memorial Prize—G. Lalitha Bai
20. The S. K. Subrahmanya Iyer Shashtipurthi Memorial Prize for
Histrionics (Men)—T. K. Krishnan
21. The S. K. Subrahmanya Iyer Shashtiparthi Memorial Prize for
Histrionics (Women)—K. J. Marykutty
22. The Kongoth Ramunni Menon Gold Medal for Fine Arts
(a) Music—T. V. Doraswami
(b) Painting—T. N. Mahadevan
23. The Davies Memorial Scholarship—P. Krishnankutty
24. Inter Hall Malayalam Debate—Principal's Medals
1st M. L. Devassy
2nd P. K. Gopalakrishnan
25. Principal's Medal awarded to the President, Students' Council
—M. V. Moideen Moopan
26. Principal's Medal—T. N. Mahadevan (who played the part of
Ashadhabhooti Ayyengar)
27. Mrs. P. Sankaran Nambiyar's Medals—Miss Rachel Verghese (Zemin-
dar) and Miss I. P. Janaki (Doctor)
28. Bhasha Sabitya Mandalam Medals for Sanskrit
—Miss A. Satyabhama (Dushyanta) and
Miss K. J. Marykutty (Sakuntala)
29. Do Do Prizes for Malayalam—N. P. Damodaran (Karanavan)
Paliath Rajan Kuttan Achan (Vakil)
M. Chandrasekaran (Vakil's Wife)
P. A. Thomas (Young man)

College Day

30. **Special Prize for the Winners of the All India Debate in Mysore.**
A. Sreedharan and T. N. Mahadevan
31. **Elocution Competition—B. A. Section**
1st Prize K. Krishna Menon 2nd Prize A. Sreedharan
Intermediate Section
1st Prize K. A. Aravindakshan 2nd Prize R. Ramakrishnan
32. **Extempore Speech—B. A. Section**
1st Prize Abraham P. George 2nd Prize C. C. Kunjan
Intermediate Section
K. P. Damodaran
33. **English Association—Literary Appreciation**
1st: P. K. Joseph, J. B. Sc. 2nd: K. N. Narayanan
34. **Mathematics Association**
Seniors 1st: R. Ananthanarayanan, S. B. Sc.
2nd: T. N. Mahadevan, S. B. Sc., &
M. Narayanankutty, S. B. A.
Juniors 1st: I. G. Bhaskaran, Cl. II.
2nd: K. Krishnankutty Cl. II
35. **Physics Association General Science Competitions**
Seniors Winner: K. R. Janardhanan, Cl. IV, Gr. II
Juniors B. Sarvothama Pal, Cl. II Gr. II
36. **Hindi Association**
I. *Elocution*: First: S. Prabhakaran
Second: M. V. Gavaskar
II. *Speech*: Intermediate—First: Sholk Mohiddin
Second: H. Madhava Rao
B. A.—First: J. Anandajee
Second: S. M. Shirgoakar
- III. *Essay*: First: A. Sreedharan
Second: V. A. Kumaran and P. Sarojini
37. **Bhashasahityamandalam.**
1. *Aksharavalokam*: First—K. P. Damodaran, Cl. II
Second—K. L. Vijayan, Cl. I
2. *Recitation*: First—T. A. Paraman, Cl. III
Second—N. P. Damodaran, Cl. IV
Special Prize—A. N. Krishnan Embrandiri Cl. IV
3. *Extempore*—P. K. Gopalakrishnan Cl. IV
4. *Versification*: First—P. K. Gopalakrishnan, Cl. IV
Second—T. A. Paraman, Cl. III
5. *Literary Appreciation*: First—A. Satyabhama, Cl. IV
Second—P. K. Gopalakrishnan, Cl. IV

The Maharaja's College MAGAZINE

6. *Essay Writing—B. A. Section*

First—A. N. Krishnan Embrandiri Cl. IV

Second—A. S. Diwakaran Cl. III

Do *Intermediate Section*

First—Ravi Appan Thampuran, Cl. II

Second—T. Aravindakshan, Cl. I

7. *Translation—B. A. Section*

First—P. K. Gopalakrishnan, Cl. IV

Second—T. A. Paraman, Cl. III

Do *Intermediate Section*

First—K. K. Mohammad, Cl. I

Second—T. Aravindakshan and
A. V. Mohammad, Cl. II

THE HOSTELS DAY

For the first time in the history of the College, the Rama Varma, Shanmughom, and Women's Hostels jointly celebrated their Hostel Day in the College Hall on February 26, 1944, when Mrs. Mona Hensman, B. A., of the W. A. O. (I), delivered an address. In a characteristically elegant and felicitous Introductory Speech, Sri P. Sankaran Nambiyar, Principal and Warden, spoke of the eminent fitness of Mrs. Hensman for the double role of president and speaker and referred briefly to the working of the Hostels attached to the College. Following an orchestra performance by some of the boarders of the Women's Hostel, Sry. N. Padmavati (Secretary, Women's Hostel) welcomed the president and the guests. Sri M. V. Moideen Mooppan (Secretary, R. V. Hostel) then read the consolidated Report of the activities of the Hostels for the year. Prizes were then distributed by Mrs. Hensman among the winners of literary and athletic competitions held in connection with the Inter-Hostel Day. Of these, one was Mrs. P. Sankaran Nambiyar's prize—awarded to Sry. N. Padmavati for good work done as Secretary to the Women's Hostel. There were several Prizes awarded by the Principal, the Deputy Warden, and the Superintendents.

Mrs. Hensman made an excellent speech—highly appreciated both for beauty of ideas and for charm of expression. She spoke on the benefits of a happy and harmonious hostel life. The students of today are to be the back-bone of the Society of the future and their hostel life would be the basis of their conduct in life. She paid an inspiring tribute to Indian Womanhood. She explained how, in every sphere,

War Technicians

the work of Indian Women was being recognised. She made special mention of the increasing demand for Indian women in the W. A. C. (I), because of their capacity for conscientious work. The college girl, she remarked, was not however, unfit for a wife's duties, but, with higher education, she was becoming more and more fit to be a true companion to man!

With a vote of thanks proposed by Mr. A. P. George, the function came to a happy end.

WAR TECHNICIANS

Technical Training Day and Exhibition (Mechanical and Electrical) was held at the Maharaja's College, Ernakulam, on the 11th and 12th March 1944.

In order to educate the public on the immediate importance of the Technical Training Scheme of the Government of India and its bearing on the future in scientific advance and in industry, a Technical Training Day meeting and an Exhibition were arranged under the joint auspices of the four Technical Training Centres in the Ernakulam Cochin Area, namely Bruntons, Tata's, Cochin Harbour Works, and the Maharaja's College Workshops. The meeting was presided over by Sir George Boag, K. C. I. E., C. S. I., Dewan of Cochin, and the attendance was fairly large.

The Exhibition was kept open on Sunday, the 12th March 1944, from 8.30. P. M. except for very short intervals. The Exhibition showed trainees at work at the various trades, i. e. fitters, turners, machinists, welders and electrical fitters, and samples of the work turned out at the centres were also exhibited. Besides this, models and apparatus showing the application of the principles of mechanics in the generation and utilisation of power were set up in one room, including labour-saving devices, models of ship, dredger etc. Another room was set apart for electrical models, e. g. the model electric train with automatic signals, model hydro-electric station and a design for a model theatre. In another room a full series of apparatus was set up demonstrating the fundamental principles of electricity and magnetism and the whole range of applied electricity including dynamos, motors, electric lighting and heating, X rays and wireless. The Staff of the Physics Department and some students of the College helped in the setting up and explanation of scientific sections and a large number of students from the College and other institutions visited the exhibition.

COLLEGE NOTES

Obituary

During the Onam holidays occurred one of the most poignant events of the year—the sad and unexpected demise of Mr. A. S. Victor, M. Sc., Asst. Prof. of Physics, from enteric. He was one of the most popular members of the staff, and an efficient and painstaking teacher. The staff and students assembled in College Hall on the 22nd September 1943 to bemoan his loss and passed a resolution of condolence which was transmitted to his revered father and members of his family. May his soul Rest in Peace!

* * * *

Staff Club

The first meeting and formal inauguration of the Staff Club, merging the former Staff Common Room and more comprehensive in its scope, took place on the 13th of October 1943, when the office-bearers were elected. The Staff Club has functioned to the satisfaction of all concerned.

* * * *

Our New Ruler

A meeting of the Staff and students was held on the 6th Dec. 1943, to felicitate H. H. Sri Ravi Varma, the Maharaja of Cochin on his Birthday.

The *Magazine* begs to tender the Royal Patron its respectful homage and loyal greetings and pray for His Highness's prolonged health and happiness in a prosperous and memorable reign of the State.

* * * *

Jubilee Memorial Lecture

The Jubilee Memorial Lecture for the year was delivered by Sachinathana Sir C. P. Ramaswami Ayyar at a Public Meeting on the 17th Dec. 1943, presided over by Sir George Boag, Dewan of Cochin.

Our New Dewan

Ever since his arrival in Cochin on 16th November 1943, Sir George Boag, our new Dewan, has been off and on in the College to preside over some function. But it was not till the afternoon of the 2nd of February last, that he could find time to give us an official look up. He was pleased with what he saw, and at the end of his itinerary in the

company of the Principal and the respective Departmental Chiefs, Sir George came down to the Library Hall for Tea with the Staff. The Principal then told him how grateful the staff were for his kindness, and looked forward to its repetition in future. The Dewan was good enough to give us an encouraging talk, and a promise to bear in mind the suggestion. He visited the College Hostels on 20-3-'44.

* * * *

The Vice-Chancellor's Visit

The Vice-Chancellor accompanied by Professor Franco paid us a visit on the 15th February 1944, when he inspected the Laboratories, particularly taking stock of space for additional courses and enhanced admissions. Afterwards they took Tea with the College Council.

The next day the Vice-Chancellor presided over the Public Meeting in connection with the College Day celebrations.

We record here our indebtedness to Dr. Lakshmanaswami Mudaliyar for all the kindness the College and its staff have received at his hands.

Another distinguished visitor (also a Syndic) was Mrs. Mona Hensman, who was good enough to preside over the Hostels Day on the 26th of February.

She was followed, on the 6th March, by Dr. Abdul Haq, Principal of the Madras Mahomedan College, whose business was to conduct a local inquiry in connection with the application for affiliation of the College in Arabic. This over, he was the Guest of Honour at the last social of the Staff Club, which was both an enjoyable and memorable occasion. The prizes to the winners in competitions held by the Students' Common Room, were kindly distributed by Dr. Haq, who closed the evening with an inspiring talk on the noble profession of teaching.

Mrs. Buck visited us on 17-3-'44.

Farewell and Au Revoir

The *Magazine* wishes all Senior Students success in their respective University Examinations, and good luck to all others whom we look forward to meeting after the well-spent holidays.

—The Editor.

INVEST IN SAVING CERTIFICATES & KEEP DOWN
THE PRICES!

SOME RECENT PUBLICATIONS

BY MEMBERS OF THE STAFF

P. Sankaran Nambiyar

SAHITYAGATI (The Course of Literature)—in *Kyralee*.

THEATRICAL ART OF KERALA—in *Almora Culture Centre*.

AN INTRODUCTION TO KALIDASA'S *Megha, etc.*

G. Sankara Kurup

SANDHYA—A *Lyrical One-act Play*

GADYOPAHARAM—*Collection of Essays*

K. H. Alikunhi, M. Sc.

GROWTH STAGES OF *LYSIO SQUITTA TIGRINA NOBILI*—

(In *Current Science*, Vol. 13, January 1944)

P. S. Velayudhan, M. A.

SAHAKARANAPRASTANAVUM KARSHIKABHIVRDHYUM

(സഹകരണപ്രസ്താനവുമാകർഷികവർദ്ധ്യം) — In *Sahakaranu Prabhashini*, August-September, 1943

M. Krishna Menon, M. A., M. Sc.

ON A PROBABLE EXISTENCE OF RECAPITULATION IN

DECAPOD LARVAE—In *Current Science*, December, 1943

Dr. K. N. Menon, M. Sc.

ALKALOIDS, PART I: THE OXIDATION OF PAPAVERINE

TO PAPAVERALDINE (XANTHALINE) BY SELENIUM

DIOXIDE—*Proc. Ind. Acad. Sci.* 1944 xix, 21

Dr. K. N. Menon, M. Sc., with A. R. Sukumaran Kartha, M. Sc.

THE OIL OF MIMUSOPS ELANGI (LINN)—*Ibid.*, 1944, xix, 1

FIXED OIL FROM JATROPHA CUREAS (LINN) *Ibid.*, 1945,

xviii, 160

Prof. K. R. Pisharoti, M. A.

VIKRAMORVASIYA—A STUDY—In the *Journal of the Ganga-natha Jha Commemoration Research Institute*, Allahabad.

SURPANAKHAMKA—*Triveni*, Bangalore

LAUGHTER—*Journal of Psychology & Education*, Baroda

THE DANCE BEAUTIFUL—*Cochin Information*, Ernakulam

THE IDEALS OF OUR ROYAL FAMILY—*Cochin Information*, Ernakulam

THE CITY OF COCHIN ABOUT 1600 A. D.—*Cochin Information*, Ernakulam

MALAYALI CULTURE—A BIRD'S EYE VIEW—*Puja Special of The Aurita Bazar Patrika*, Calcutta

SANDHYA—AN ENGLISH RENDERING—*Triveni*, Bangalore

TEMPLES IN COCHIN—*Triveni*, Bangalore

LILATILAKA—A STUDY—*Bulletin of the S. R. V. R. Institute*, Trichur

VICRAMA, THE GREAT OF CALICUT—A STUDY—(Chapter V)—*Bulletin of the S. R. V. R. Institute*, Trichur.

(To Continue.)

മോലപ്പായ*

രാജകീയൈശ്വര്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായിരുന്ന ഉഷ്ണയിനിയിൽ ഭൗതികസുഖസാമഗ്രികളെല്ലാം സ്വാധീനത്തിലുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവയിൽ വിശ്രമംകൊള്ളാതെ, കാളിദാസമഹാകവിയുടെ പ്രതിഭ, നാട്യം നഗരവും വിട്ടു മുനിവനങ്ങളിലേക്കു പാഞ്ഞു, ഭൂമിയെത്തന്നെ പിന്നിലാക്കി ആകാശത്തേക്കുയർന്നു, വിഹരിക്കുന്നതിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു കൗതുകപ്രാധിക്യം, യഥാർത്ഥജീവിതത്തിലെ അപൂർണ്ണതയ്ക്കു പരിഹാരമായി അദ്ദേഹംതന്റെ ആത്മാവുകൊണ്ടു കണ്ട ആ സൗന്ദര്യപാരമ്യത്തിലെ ചുള്ളു ഒരു കൈനീട്ടൽപോലെ കണക്കാക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. ആദ്യം ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള തന്റെ കാവ്യജീവിതയാത്രയിൽ, "മോലാ-ലോകേ ഭവതി സുഖിനാപ്യത്യാമാവൃത്തി മേതഃ" എന്നും മറ്റും പല സന്ദർഭങ്ങളിലുണ്ടായ അദ്ധ്യക്ഷങ്ങളായ സ്വാന്തര്യവശകലങ്ങളെ അറിവർത്തിച്ചതിനുശേഷമായിരിക്കണം, മഹാകവി, ഒടുവിൽ,

"മൃഗാണി വീഷ്യ മധുരാംശു നിശമ്യ ശബ്ദാൻ
പശ്യന്തുകീഭവതി യൽ സുഖിനോപിഭന്തുഃ
തദ്യുതസാ സൂരതി ത്വനമഭയാധപൂർവ്വം
ഭാവസ്ഥിരാണി ജനനാനന്തസാഹസാനി"

എന്ന പ്രസിദ്ധശാകുന്തളപദ്യത്തിലടങ്ങിയ സാമാന്യസിദ്ധാന്തത്തിൽ ചെറുനാണിട്ടുള്ളതെന്നും കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നുവെച്ചും, യഥാർത്ഥലോകത്തോടുള്ള അതുപ്മിതിമിതം അതിൽനിന്നു പിന്തിരിഞ്ഞൊടി സകല്പലോകങ്ങളെ സ്വയംസൃഷ്ടിച്ചും, അവയിൽത്തന്നെ ചുറ്റിപ്പറ്റിക്കൂടുന്നതിൽ കവി പക്കപാതിയായിരുന്നു എന്നർത്ഥംകുന്നില്ല. പ്രസ്തുത, അദ്ദേഹം യഥാർത്ഥലോകത്തെ തന്റെ ഭാവനകൊണ്ടുയർത്തി ആദ്യലോകത്തോടു കൂട്ടിച്ചിണക്കുകയാണ് പ്രായേണ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്; മനുഷ്യരെ ദേവന്മാരോടും, മേതനങ്ങളെ അമേതനങ്ങളോടും, മനുഷ്യരെ തിര്യക്കുകളോടും സമ്മളിപ്പിച്ചും, ഉടും പാവും പോലെ ആദ്യജീവിതത്തെയും യഥാർത്ഥജീവിതത്തെയും തമ്മിലിണക്കി, അന്ത്യാദൃശമനോഹാരിതയോടെ അദ്ദേഹം നെയ്യുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള കാവ്യപടങ്ങളിൽ, കൃത്രിമലോകം അകൃത്രിമലോകത്തോടു ചേർന്നു ലയിക്കുന്നതു നാം അറിയുന്നതേയില്ല. കാളിദാസകവിതാലോകത്തിന്റെ

*ശ്രീ ജി. ഗങ്കാശ്വരപ്പൻകുട്ടിന്റെ മോലസങ്കടവിവർത്തനത്തിനുള്ള അനുകൂലം.

ഇദ്ദേഹം വൈശിഷ്ട്യം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും "മോഘസന്ദേശം" നിഷ്പാദിച്ചു പഠിച്ചാൽ അതിന്റെ ആസ്വാദ്യത തമിഴ് കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെടുമെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്.

ആത്മാവിന്റെ ആഹ്വാനം അനുസരിച്ച് സാമ്പ്രദായമേന്മയെ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കവിതയെന്നതല്ല സന്ദേശത്തിലെ നായകൻ?

"സ്വപ്രേമ പൂർവ്വം മഹിതവ്യതേർത്ഥിക്രമാദിത്യനാമ"നഃ
പോഷാംവശേ തരുണഭവദം കാളിദാസഃ കവീന്ദ്രഃ"

എന്നൊക്കെതിരിച്ചുറപ്പുള്ളതു ശരിതന്നെ; എങ്കിലും കേവലകാവ്യദൃഷ്ടിയാ സന്ദേശം വിമർശിക്കുമ്പോൾ തെളിയുന്നത്, ഭാവനയാകുന്ന മോഘത്തിന്റെ സഹായത്തോടു കൂടി കവി തന്റെ ആത്മാവിനു വേണ്ടുന്ന സംതൃപ്തിക്ക് അപരിഹാശ്യമായ സാമ്പ്രദായത്തെ തേടുന്നതായിട്ടാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ തെറ്റാണോ? പ്രേമം എന്നതോ, വാസ്തവത്തിൽ, അപൂർണ്ണതയിൽനിന്നു പൂർണ്ണതയിലേക്കുള്ള ആവേശഭരിതമായ ഒരു എത്തിപ്പിടിക്കലല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്? സാധാരണക്കാർക്ക് എന്തും സുഗ്രാഹ്യമാകത്തക്കവിധം ഇതിനൊക്കെ ഒരു ശ്രംഗാരസ്വരൂപം നല്കി കാവ്യത്തിനു സാമ്പ്രദായികതയും സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളത് 'മോഘസന്ദേശം'കർത്താവിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയുമാണ്. അതിനു സ്വല്പംപോലും ഇടിവാ ഉടയോ തട്ടരുതെന്നു കരുതിട്ടായിരിക്കുമോ സൂക്ഷാംഗനായ ഒരു യക്ഷനെ നായകനായിരല്ലിച്ച്, കേവലം നായികാനായകബന്ധത്തിലും അതിനെർത്തിച്ച ആശയവിശേഷത്തിലും അനുവാചകശ്രദ്ധയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്?

ഇങ്ങനെയൊരു സാമാന്യസന്ദേശത്തിൽവേരുന്നി ആദർശദൃഷ്ടിലേക്കു തഴച്ചുയർന്നിട്ടുള്ള ഒരു ആശയസന്താനമാണ്, മോഘസന്ദേശത്തിന്റെ അന്താരാത്മാവാണെന്നാകുമ്പോൾ അതിന്റെ സർ്വ്വതീയമായിരുന്ന പ്രശസ്തിയിൽ എന്താണാശ്ചര്യത്തിനവകാശം? "മോഘസന്ദേശം"ത്തെപ്പോലെ ഇത്ര പ്രചാരമുള്ള ഖണ്ഡകാവ്യം ഭാരതീയസാഹിത്യസമുച്ചയത്തിൽ മറ്റൊന്നുമില്ല എന്നു സംശയമാണ്. ഇതാഭാഷകളിലേക്കു് അതു സംക്രമിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാരങ്ങളെങ്കിലും, കേവലം സംഖ്യാതീതങ്ങളാണെന്നു പറയാം. സന്ദേശകവിതയുടെ വിലാസരംഗമായ മലയാളത്തിൽ അതിനു ആദോവിവർത്തനങ്ങൾ ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "കവികളുടെ കവി"യാണു് കാളിദാസനെങ്കിൽ, കവിതയ്ക്കിന്റെ ശാണോപലമാണ് "മോഘസന്ദേശം". ആനന്ദമെന്തൊന്നായിരുന്നെങ്കിലും കൊതുകാധാന

ഹേതുവാൺ മോഘപ്രാദുർഭാവം എന്ന സംഗതി, പ്രകൃതിയിലെപ്പോലെയെ കവിതയിലും സ്പഷ്ടമായി ഉദാഹരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു!

വാസനാനുഗ്രഹീതനും കവിധർമ്മമർജ്ജനമായ ഒരു കേരളീയ സഹൃദയവ്യക്തിന്റെ വിശദമനോമുക്തത്തിൽ നിഴലെടുത്തുയന്നിട്ടുള്ള ഈ "മോഘച്ഛായ"യെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭയാകുന്ന മഴവില്ലിനെടുതീളം കളിവിശി അത്യാകർഷകമാക്കിയിരിക്കുന്നത് നോക്കുക! കവിസഹജമായ വിനയംനിമിത്തം മോഘാനുവാദം എന്നതിനുപകരം "മോഘച്ഛായ" എന്നിതിനു നാമകരണംചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വാസ്യവത്തിൽ ഭൂലത്തോടു ഏറ്റവും തോന്നിച്ചുപോയിട്ടുള്ള ഒരു തർജ്ജമതന്നെയാണിതെന്ന് കള്ളനോക്കിയാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇതിൽ സ്വീകരിച്ചുകാണുന്ന വിവർത്തനസമ്പ്രദായം, വാക്കിനു വാക്കു നിശ്ചിതമായൊന്നല്ല, പിന്നെതോ, ഭൂലത്തിലെ കാരോ ആശയത്തെയും സന്ദർഭാനുസാരമായ പശ്ചാത്തലസംവിധാനത്തോടു കൂടി അനുവാചകന്മാർക്ക് അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുക എന്നതാണ്. അതായത്, "മോഘസന്ദേശം" വായിക്കുമ്പോൾ സംസ്കൃതഭാഷാഭിജ്ഞന്മാർക്കുണ്ടാകുന്നതായ ആ തത്വതീതാവവിഭവങ്ങൾ "മോഘച്ഛായ" വായിക്കുന്ന മലയാളികൾക്ക് അനുഭവപ്പെടണം എന്നതത്രെ കവിയുടെ ഉദ്യോദ്ദേശ്യം. അതിനുവേണ്ടി ചിലപ്പെടുത്തു സംസ്കൃതശൈലിയെ അനുപദം തർജ്ജമചെയ്യാതെ അതിനനുരൂപമായ മലയാളശൈലി ഉപയോഗിച്ച് സ്ഫുടീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം.

പേരോർക്കുന്നീല; കൃത്യപ്പിഴ പിണയുകയാലാലുമായിട്ടൊന്നാണെ-
 ജ്ജാരോമൽക്കാരത വേറിട്ടുപറയരുതികാവായ്" നിരസപാമിശാപാൽ
 കാരോരോ മാമരപ്പംതണലൊടവരിഭാസ്സാനസംശുദ്ധമാം ത-
 ജ്ജീരോലും രാമഗിത്യാശ്രമനിരയിലലഞ്ഞീടിതാൻ യക്ഷനേകൻ
 എന്ന പ്രഥമപദ്യംതന്നെ ഇതിനുദാഹരണം.

മററാറിലെടുത്തു" ഭൂലത്തിൽ നില്പിപ്പോമായിട്ടുള്ള ചിത്രത്തെ കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കിത്തന്നിരിക്കും. ഉത്തരഭാഗം 24-ാം ശ്ലോകത്തിലെ "പ്രാമീമുഷേ" എന്ന പദം "നീലാകാശകിഴക്കൻ മെരുവിൽ" എന്നായി വികസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് അതിനൊരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ഇങ്ങനെ ഭൂലാരയത്തിന്റെ പ്രകാശനത്തിനുവേണ്ടി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രയോഗപ്രത്യേകതകൾ വേറേയും പലഭാഗത്തും സ്വാഗതാർഹങ്ങളായി പ്രദർശിക്കുന്നു. "അവിഹതഗതിഃ" എന്ന വിശേഷണം "ചെന്നാലും നീയഞ്ചാധം" എന്ന വാക്യമായിപ്പരിണമിക്കുന്നു; "സ്വാഗതം വ്യാജഹാരം" എന്നത് "നന്നായ് നീ വന്നതെന്നും" എ

ന്നിങ്ങനെ വിരിയുന്നു; “ചിലവിലസനാൽ ഖിന്നവിദ്യുൽകളത്രഃ” എന്ന ഭാഗം “മാലേല്ലാം നിന്റെ സാദാമനി, വിലസുകതാലേറെ നേരം” എന്നായപ്പോൾ കളത്രപ്രതീതിക്കു പുഷ്പി സിദ്ധിക്കുന്നതും (ശ്ലോ. 38) പ്രകൃത്യാ ശ്രീമാനായ ഒരു സുഭഗസ്ത്രായനെ “ഉള്ളിൽ” ഭരിച്ച് “ഉപചിതരസ”യായിത്തീരുന്ന “ഗംഭീര”നദിയുടെ വായി കാതപത്തിനു മാറുകയെന്നതും (ശ്ലോ 40) സഹദേവവേദ്യമാണല്ലോ, പരിതഃസ്ഥിതികളോടിണങ്ങിച്ചേരുന്ന സന്ദർഭത്തെ അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്ന വിവർത്തനസമ്പ്രദായത്തിൽ മൂലത്തിലെ പദത്തേക്കാളധികം പ്രാധാന്യം ആശയത്തിനാണെന്നുള്ളതിനു 39-ാം ശ്ലോകത്തിലെ “ഭാനു”വിനെ “പകലവൻ” എന്നും, 41-ലെ “വിപുതജാലന”യെ “വശഗസുഭഗ”യെന്നും തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു നല്ല തെളിവുകളാകുന്നുണ്ട്.

“മാലേല്ലായ”യിലെ ഓരോശ്ലോകവും വായിക്കുമ്പോൾ തോന്നുക അതു കേവലമൊരു തർജ്ജമയാണെന്നല്ല, പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു നേരിട്ടുകിട്ടിയ ആശയങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യമായ പ്രകാശനമാണെന്നാണ്, അതിലേക്കു പൂർവ്വഭാഗത്തിലെ

“കാലിൻവെല്ലാൽക്കിങ്ങങ്ങും ശനയൊടു, തളിർ-
 മൈ തളൻഗുരത-
 ശ്രീലാപുണ്ഡ്രാൽപ്പിടിച്ചാമരമതിലളിതം
 വേദ്രമാർ വീശിതില്ല,
 മേലിററിപ്പോർ നവ്യോദകകണിക നഖ-
 പ്പാടു കോരിത്തരിക്കും,
 മേലിൽച്ചാത്തും ഭവാനിൽ ഭ്രമനീരകണ-
 ശോഭാ നീളം കടാക്കും.”

“വൃശിത്തമ്പാൽത്തുള്ളശ്ശാമിതളിൽ, മയിളമാർ
 പാതയിൽ, പ്ലാതിറാവിൽ,
 മേലിക്കൈകുണ്ഡുകാണാതെകഗ്രഹമണ-
 ണ്തീട്ടവാൻ, സൊച്ചമായ” നീ
 വീശിക്കാണിക്കു വിദ്യുല്ലത കനകമു-
 ജ്ജനപോൽക്കല്ലിലെന്നാ-
 ലാരിപ്പൂ, മാരിയും പാഴിടിച്ചുരേതിട-
 ജ്ജത ഭീരുക്കളല്ലോ!”

“ആമന്ദം മുളിടുന്ന മുളകൾ മധുരമുൾ-
 ഞ്ഞെന്നലാൽ ; കിന്നരസ്ത്രീ-
 സ്തോഭം പാടുന്നുകൂടി ത്രിപുരജയകഥാ-
 കീർത്തനം തീർത്തേകം ;
 ആമന്ദം നിൻനിന്ദാദം ഗൃഹകളിൽ മുരളി-
 ധ്വനനമായ് ലീനമാതാൽ
 സാമഗ്രിക്കൊത്തു പിന്നെക്കുറവവിടെ മഹാ-
 ദേവഗീതോത്സവത്തിൽ ! ”

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങളും, ഉത്തരഭാഗത്തിലെ

നാനാ ചിത്രങ്ങൾ തിന്നി, സ്തുതികൾ വിഖ്യാതി,
 ഗ്ലാനകേളീമൃദംഗ-
 രാഗനാലൈരും മുഴങ്ങി, തന്മയമണിമയമായ്,
 വിജ്ഞാനവും ഗൃഹങ്ങൾ,
 വാനാളംവില്ല, മിന്നൽക്കൊടി, മധുരഘനാ-
 രാവ ! നീയെവമന്ദം-
 ജ്ഞിതാംസ്തോജയമന്ദമന്ദമവിടെ നിന
 കൊപ്പമല്ലെതിരൊന്നിൽ ? ”

“ശ്രീമൻ! കൈയിൽക്കളിത്താമര, കരയിരമേൽ
 മുല്ല, വാർകന്മുളത്തിൽ
 മേച്ചമന്ദിപ്പുവു, കാതിൽക്കളിത്തൊളികലരം
 വാകതൻ താമരമന്ദി,
 മാമൽപ്പാശ്ചാറ്റിനൻ പൂമ്പാടി കവിളിലണി-
 ഞ്ഞെങ്ങും സ്ത്രീകൾമൂടും
 സീമന്തത്തിൽ കടമ്പിൻ മലമവിടെ നീ
 ചൊന്നതിൻ ചിന്തമായി.”

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങളും മതിയായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നില്ലേ? ശക്തിയും
 നിപുണതയും തികഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു കവിക്കല്ലാതെ എന്താദൃശവിവർത്തനം
 സാധ്യമല്ലെന്ന് ഇനി എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കാളിദാസകവിയുടെ പൂർണ്ണതാവനദശയിൽ മെരിക്കപ്പെട്ടതെ
 ന്ന കരുതേണ്ടതും, വിപ്രലംഭശൃംഗാരത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന വി
 ഷയത്തിൽ മാതൃകയായി സമുല്പന്നമായ മേഘസന്ദേശത്തിൽ
 അസാമാന്യമായ ശബ്ദനിഷ്പന്ന കാണ്മാനുള്ള സാക്ഷാദികമാകുന്നു.

ഇതിനു യാതൊരു ന്യായതയും സംഭവിക്കാത്തവിധം സാന്നുഗുണമായ വൃത്തിതന്നെ സാമൂഹികമായി "മോഘച്ഛായ"യിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാളിദാസകൃതിക്കുശേഷം സന്ദേശവൃത്തം എന്ന മുദ്രപതിഞ്ഞിട്ടുള്ള "മന്ദാക്രന്ത"ജ്വലകരം വിവർത്തസൗകര്യാത്മം "പ്രശ്നാ"യെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഭീഷ്മസപരങ്ങളുടെ സാലഭ്യംകൊണ്ടും മൃദലശബ്ദങ്ങളുടെ പ്രാചുര്യംകൊണ്ടും അതിൽ സന്ദേശഗുണനവകാശമുണ്ടാകുന്നില്ല. അഥവാ, സാന്നുഗുണമായ വൃത്തിക്കടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളതു വൃത്തത്തേക്കാളധികം ശബ്ദസാദാരമല്ലേ? മറ്റേ വൃത്തംതന്നെ ഭിന്നസന്ദേശമുണ്ടാക്കിയിട്ടായിരിക്കണമല്ലോ. ശബ്ദസൗക്യവും കളിയാടുന്ന ശ്ലോകങ്ങളാണു് "മോഘച്ഛായ"യിൽ ഭൂരിഭാഗവും തിളങ്ങിക്കാണുന്നതെന്നും, അതിനുവേണ്ടി രചിക്കത്തക്കതൊരു വേണ്ടി വേണ്ടി വന്നിട്ടില്ലെന്നും ഉള്ള സംഗതി പ്രത്യേകിച്ചും പ്രശംസാർഹമാകുന്നു. "കൈരളീമഹിളയുടെ മംഗല്യ"മായ ആ "സജാതീയദീപിതാക്ഷരപ്രാസം" "മോഘച്ഛായ"യിൽ ആദ്യത്തും വിന്യസിച്ചിട്ടുള്ളതും മൂലകൃതിയിലെ ആശയങ്ങളെ അത്യന്താനതിരീകതമായി മറുകിട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണു്. എത്ര അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായാലും വേണ്ടതില്ല, സംസ്കാരവിശേഷത്തെയും സ്ഥിരപരിചയത്തെയും ആധാരമാക്കിയാണല്ലോ സൗന്ദര്യബാധം മലയാളികളുടെ ഉദ്ദിഷ്ടവും നടപ്പിലും ചില പ്രത്യേകതകളെ എളുപ്പക്കാരും പുലർത്തുന്നുവോ, അതുപ്രകാരം മലയാളകവിതയിൽ പുലർത്തുന്ന ഒരു പ്രത്യേകതയാണു് ദീപിതാക്ഷരപ്രാസം എന്ന സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. അതു പരിപാലിക്കുവാൻ കരുത്തുള്ളവർ അതിനെ തരമാവിതും ആരോടുകയും ചെയ്യും. ശബ്ദസൗന്ദര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധാലുവായ "മോഘച്ഛായാ"കർത്താവു് രചനാസൗകര്യാർത്ഥം മാതൃകയായ തന്റെ കവിതയിൽ അതും ഉപകാരമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ഭരതപാലെ ആകർഷകമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന "മോഘച്ഛായ"ജ്വ" എളുപ്പാവുകയാണു് ഏതെങ്കിലും സ്വാഗതമുള്ളൊതിരിക്കുക?

ചി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ, എം. എ.

ആരാമത്തിൽ

ചെന്നു ഞാനാരാമത്തിൽ നവ്യമാം പ്രഭാതത്തിൻ-
പൊന്നു വാഗ്ദാനംകൊണ്ടു ദിങ്മുഖം തുടങ്ങപ്പോൾ,

ചിത്രമാം ചിലന്തിതൻ വലയൊന്നാകാശത്തി-
ലത്രയും വിശാലമായല്ലസിപ്പതു കാണാൻ.

സപീയമാം സാമ്രാജ്യത്തിൻബലവും വൈപുല്യവു-
മായതഗദ്യം തോഷി, ശോഭപാടെല്ലാം നീഷി,

വലയിൽക്കുടുത്തിരുന്ന് ചിറകൊന്നതശ്ചവാൻ
വലയും പൂമ്പാറ്റതൻ ധിക്കാരം സമിക്കാതെ,

കാലുകൾക്കടിയിലാണെടുദിക്കുകയെന്നു—
മേലുകിഴ്ന്നു നാശമെന്ന ഭാവനയോടെ,

അന്തരീക്ഷത്തിൻ കണ്ണീർകൊണ്ടു മുത്തുകൾ ചാത്തും-
തൻതലസ്ഥാനത്തിങ്കലേകമാസതരായി,

വാനിനെ മറച്ചുകൊണ്ടുണ്ടെന്നു വാങ്ങു വീര-
മാനിയാം തന്നിങ്ങാതാവുഗുരൂപമാം കീടം.

കുന്നതങ്ങിതാലപ്പൊളുരിതാം; വഞ്ചിച്ചീടാ-
വുന്നതല്ലതലസമാതമം മിഴിതാക്കും.

നിദ്രയെ ബ്രഹ്മിച്ചിടുമന്തരീക്ഷത്തിന്നൊ-
ഷ്ടദർശിനിതൻ ദ്വേം സമീപാൻ സാധിച്ചീല.

കേവലമതിൻ നെടുവീർപ്പിനാൽ ഞായ് ചീന്തി
പാഴ്വല, ചിലന്തിതന്നടിമാനത്തോടൊപ്പം.

ഞാനനുസ്മരിച്ചുപോയ് കാലത്തിന്നാരാമത്തിൽ
മാസവൻ വിരചിച്ച സാമ്രാജ്യമോഹാന്നപ്പോൾ.

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

മറവി

ജനിയോടൊപ്പം മൃതിയും ജീവിയെ അനുഗമിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ മനുഷ്യനു സഹജമായുണ്ടാവുന്ന സഹചാരികളാണ് കാമ്യം മറവിയും. ഗർഭസ്ഥമായ ശിശുവിനു പൂർവ്വജന്മസ്മൃതിയുണ്ടായിരിക്കുമത്രെ. എന്നാൽ അതു ഭൂസ്ഥം ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി എല്ലാം മറക്കുന്നു; അപ്പോൾ, ഒരു വലിയ മറവിയാണ് ജന്മത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം. വാസ്യവത്തിൽ മുഴങ്ങിക്കിടക്കുകയും നമുക്കു ശരിയായ അറിവുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ എന്തെല്ലാം ചെയ്യുമുണ്ടായിരുന്നു; ഈ ജീവിതത്തിന്റെ രൂപംതന്നെ പാടെ മാറിയേനെ. ഇത്രയും പ്രാധാന്യമുള്ള ആ സംഗതി നാമാദ്യംതന്നെ മറക്കുന്നു. പിറവിതോടപ്പം കത്തുകൂടിയ ഈ മറവി, ഭക്തമനസ്സാശ്വസത്തന്നുപോലെ മരണംവരെയും നമ്മെ വിട്ടുപിരിയുന്നില്ല. ബുദ്ധിയുടെ ഇരട്ടപൊറ സന്തതികളിൽ സ്മൃതിക്കു മുമ്പു കൂടുകെട്ടിയും വിസ്മൃതിയാണ് അഖിലാഭരണിയായി കാണപ്പെടുന്നത്.

കുട്ടിക്കാലത്തു "മറക്കാനെ പഠിക്കാൻ" അദ്ധ്യാപകന്മാർ നമ്മോടു പരദേശിക്കാരെല്ലാം വല്ല കാര്യവും മറയ്ക്കുവരെക്കൊണ്ടു നേടാനുള്ളപ്പോൾ "മറക്കരുതെ" എന്നു പ്രത്യേകം അപേക്ഷിക്കുക സാധാരണമാണ്. തവണകൾ അടപ്പാനോ, കരാറനുസരിച്ചു നൽകാനോ, മറന്നാൽ പിഴവാക്കത്താൽപ്പോലും നിയമംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വലിയ ഉദ്യാഗസ്ഥന്മാർ അവരുടെ "കാമ്യക്കുറി ചേർത്ത ഡയറി" രൂപമാൽ കണ്ണുപോയ കൂട്ടത്തിലായി. കാരാ കാമ്യത്തെക്കുറിച്ചു വിജ്ഞാപനങ്ങൾ വിതരണം ചെയ്യുമ്പോൾ, കാമ്യിക്കോണ്ടു പ്രധാന സംഗതികൾ പ്രത്യേകം ചുവന്ന മഷികൊണ്ടുകൂടി, കീഴ്വരയിട്ടും കാണാവരുത്. ഉടുമുണ്ടിന്റെ മോണയ്ക്കു ഒരു കെട്ടിട്ട് കാമ്യമുറക്കുക പണ്ടു നാടന്മാരുടെയിടയിൽ നടപ്പായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ മറവിയെ ഭയപ്പെട്ടു മനുഷ്യർ കാരോന്നു ചെയ്യുന്നതുകണ്ടാൽ മരണംപോലും സാരമില്ലെന്നു തോന്നും. ഇത്രയൊക്കെയായിട്ടും "കാ! മറന്നുപോയി!" എന്നു വരുമ്പോൾ!

മറവിതകറവാൻ അറിവിലുള്ളതൊക്കെ ചെയ്യുന്നതൊക്കെ കിലും, അതു സ്വാധീനമാക്കുവാൻ കാരോത്തരം അനുഭവിക്കുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടിനു കൈയും കണക്കുമില്ല. കാലവും കിലവും നോക്കാതെ ഏവക്കും എപ്പോഴും ആവശ്യമുള്ള ഒന്നാണ് മറവി. വേദനയാ

൯" മനുഷ്യജീവിതം. സുഖമുണ്ടെങ്കിൽ അതറിയാറില്ല; അതിനെപ്പറ്റി പറയാമില്ല. ജീവിതത്തിൽ ദുഃഖത്തെപ്പറ്റി പറയാത്തവരാരെങ്കിലും. ദുഃഖത്തിനമാത്രമായി ദൈവം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതു വലിയ ഓപരാധമല്ലേ? എന്നാൽ അനുഭവമോ? പിറന്നമുതൽ മരണംവരെയും ഭാരതത്തിനും അനുഭവിച്ചുവന്ന ദുഃഖത്തിനതിനുണ്ടോ? കുട്ടിക്കാലത്തു് ഐക്യവും ഉരവുകളും, ആലാതപ്രത്യാലാതങ്ങളും നേരിട്ടിട്ടാണ് യാവനത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നത്. ഒന്നുകൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടു മനസ്സിനു് അസ്വാസ്ഥ്യമല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടു യാവനത്തിൽപോലും കാണുന്നുള്ളൂ! മരണത്തോടു കൂടുന്ന വൃദ്ധജീവിതത്തിനു് എവിടുന്നാണു് സൈപരം? ഇങ്ങനെ ജീവിതഭരണ മുഴുവൻ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന അഴലിൽനിന്നു കരകുറവാൻ മറവിയെപ്പോലെ സഹായകമായി മറ്റൊന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ജീവിതത്തിലെ ഇഴകുറവി, ഒളി വീഴുന്ന ഒരു മംഗളരീപികയത്രേ മറവി.

കുട്ടിക്കാലത്തു് "പിഴച്ചു കടൽവെക്കും"ത്തവർ ആരുമില്ല. ഭാരതാ പിഴയും പാവമാവാൻ അമ്മമാർ അതു മറന്നു പൊറുത്തില്ലെങ്കിൽ പൈതൃകങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എത്ര പരുങ്ങലാവുമായിരുന്നു! അതാണ് കറകളുള്ള മറവി. ആ ശീലം ഭവപ്പാലിൽക്കൂടി നമ്മളിലും പകർന്നിരുന്നെങ്കിൽ! തൂകാമായി ഇടപെടുവാൻ തുടങ്ങുന്നതോടുകൂടി കുട്ടികൾ തമ്മിൽ പലപ്പോഴും മത്സരിക്കാനിടവരും; ശത്രുക്കളായി പിറിയും; അസ്വാസ്ഥ്യം നിലകൊള്ളും. എന്നാൽ, ഒരു ദിവ്യമായ ശോധനാത്മകപോരെയെ, മറവി അവരുടെ മാലിന്യം നീക്കുന്നു; വൃത്തികൾ തമ്മിൽ ഇണക്കവും വണക്കവും കൊടുക്കുന്നു. വിദ്യാത്മികളുടെ വിനോദസമയങ്ങൾ മറവിയുദ്ധസിപ്പാൻ കളികളല്ലേ? വിദ്യാലയത്തിലും കലാലയത്തിലും നാം കഴിച്ചുകൂടിയ കാലം ഇന്നു നമുക്കു മധുരമായി തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു മറവിയുടെ മായാത്ത മഹിമകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. ബാല്യത്തിലെ ചാപല്യങ്ങളും മാത്സര്യങ്ങളും മറക്കാനെ വെച്ചു പുലർത്തുന്ന ഒരുതരം ആർക്കാരണ്ടു്. അപരാൺ് ഭയങ്കരന്മാർ, ജീവിതത്തിൽ മായി തെക്കുന്നവർ. അനന്തിനാശങ്ങളുടെ വെച്ചപ്പത്തിലെ വീഴ്ചകൾ ഉള്ളിലൊതുക്കി നടക്കുന്ന കാരണവന്മാർ മലയാളത്തിനൊട്ടകൾ മുടിപ്പിച്ചുണ്ടു്. ലോകജീവിതത്തിന്റെ ചെറുനേപോക്കി, കാർഷ്വം, അന്തസ്സം നല്ലവാൻ മറവിപോലെ പാറിയ മരുന്നു വേറെയില്ല. അതൊരു മയക്കുമരുന്നതന്നെ. ദേഹത്തിൽ വല്ലവേദനയോ, മനസ്സിൽ വല്ല വൈരാഗ്യമോ തോന്നിയാൽ കുട്ടികൾ

അതോടുകൂടിയിരിക്കാൻ മാതാപിതാക്കന്മാർ എന്തെല്ലാം കുറുകു ശലങ്ങളെടുക്കാറുണ്ട്! എത്ര കടങ്കഥകൾ പറയാറുണ്ട്! കുട്ടികളുടെ ബുദ്ധിയും പ്രാപ്തിയും വേർവഴിക്കു തിരിച്ചുവാനും, അവരെ ഉത്സാഹ സമ്പന്നരാക്കുവാനും മറവി വേണമെന്നാണല്ലോ ഇതിൽനിന്നും വന്നു കൂടുന്നത്.

സ്കൂളിന്റെ വയ്യാത്ത സംഭവങ്ങൾ പലപ്പോഴും മനുഷ്യന്റെ നേരിട്ടാണു്. എന്നാൽ അവ വിസ്തൃതിയുടെ നിഴലിൽ ഒരുങ്ങിക്കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടു ജീവിതം ഭാരിച്ചതായിത്തീർന്നു. നല്ല നിലയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ഓരോ പെട്ടെന്നുപരിഭവങ്ങളും. “മാളികമാളിലേറിയ മണൻ” തോളിൽ മാറ്റാപ്പോറുറുത്തു. ഭാരം ചുമന്നു ശീലിക്കാത്ത അന്തരം തന്റെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടല്ല, മറവിയുടെ താങ്ങുകൊണ്ടാണു് അന്തരിച്ചൊണ്ടു് നടക്കുന്നതെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. അവിചാരിതമായ ഭർത്താവിനോടും, സന്തതിനാലും തുടങ്ങിയ അത്യാഹിതങ്ങൾ താഡിപൊട്ടിക്കുന്നവയായിട്ടും അവ പൊറുത്തു് അബലകൾ ജീവിക്കുന്നില്ലേ? മറവിയുടെ മറവില്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ മാൽ നിറഞ്ഞ അലയാഴിയിൽ മുങ്ങിമരിക്കും അവർ എത്രവേഗം നില തെറ്റിപ്പോയേനെ! ഇൽക്കുമായ ഇറങ്ങാപം ഉന്മാദമുളവാക്കും. ലോകംതന്നെ ഒരു ഭ്രാന്തശാലയായിത്തീരും.

മുറ്റവസ്തു മുറ്റവസ്തുക്കളൊക്കെ വേരുക. മുറ്റവായ ബാല്യവും, മാർദ്ദവമേറിയ മഹിളാപവുമാണു് മാവിക്കുധികം ഇപ്പോൾ.

“ചൊപ്പുകാലങ്ങളിലുള്ള ശീലം
മാറ്റമോ മാനുഷനുള്ള കാലം.”

അതിനാൽ ചൊപ്പുത്തിൽത്തന്നെ മറവി ശീലിക്കുന്നതായാൽ അത്ര മാനുഷത നില്ല. സ്ത്രീജനങ്ങളെപ്പോലെ മറക്കുവാൻ വശമുള്ളവർ വാശികൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. മറവി നിറഞ്ഞതാണു് മാത്രമറ്റതും. സ്ത്രീകൾക്കു സാമന്ത്രിമില്ല; അന്തസ്സിപ്പാണു അവകുലികാരമുള്ളു. വിട്ടിറങ്ങു പോന്നു് തകൾ നികത്തേണ്ട ചുമതല അവരുടേതാണു്; ആരോടുകൂടിയൊരു അവകാരം ആണങ്ങളുടേതും. പുരുഷന്മാരുടെ “പന്തൽ”വും സ്വാർത്ഥവും, നടപടിയും പെരുമാറ്റവും എത്രതന്നെ അനിയ്യവും ആപൽക്കരവുമെങ്കിലും, സ്ത്രീകൾ മാവിതന്നെ കവചമിട്ടു ഗാർഹികജീവിതത്തിന്റെ സുഖവും ശാന്തിയും പ്രയാസം കൂടാതെ പുലർത്തും. ജീവിതത്തിന്റെ പാവനതയും പരിപൂർണ്ണിയും ഇന്നും അവരെ ആശ്രയിച്ചുതന്നെയിരിക്കുന്നു. മറവിയുടെ മഹിമയ്ക്കു് എത്ര കടപ്പെട്ടതാണു് ലോകം!

പുരുഷന്റെ പാദങ്ങൾ മറവിയെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. കഴിഞ്ഞുപോയ സംഭവങ്ങൾ കിഴിവുകൂടാതെ മാർക്കാർത്തിനാൽ ബുദ്ധി മരവിച്ചുപോകയേണ്ടൂ. മനഃപ്രസാദമാണ് ജീവിത വിജയത്തിന്റെ നിദാനം. പലതും മറവിയിൽ മറച്ച് ബുദ്ധി തെളിയിക്കാതെ മനഃപ്രസാദം ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. പ്രവൃത്തിയാണ് പുരുഷധർമ്മം. മനോമാന്ദ്യം പ്രവൃത്തിയുടെ പാമശത്രുവാണു്. ഇന്നു നാം അനുഭവിക്കുന്ന ജീവിതസാക്ഷ്യങ്ങളും പരിഷ്കാരമഹിമയും, നല്ലപോലെ മറക്കാൻ പഠിച്ച മഹാനാടകം തെളിഞ്ഞ മനസ്സിന്റെ ഫലമല്ലേ? എന്തും നൊന്നാൽ തേജസ്സറ. മറക്കേണ്ടതു മറക്കാഞ്ഞാൽ ഉത്സാഹം ഉറച്ചും; ആശങ്കയും; പ്രവൃത്തിയുമെന്ത കുറയും. "കഴിഞ്ഞതോത്തു മുഖിച്ചു കഴിഞ്ഞതൊന്നുമേ" എന്ന ചൊല്ലുമാത്രം കൈവിടരുതെന്നുണ്ടു്.

പുരുഷന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു് അതിരേണ്ടു്. സമുദായജീവിതമല്ല മനുഷ്യൻ്റെ പാദങ്ങൾ തികഞ്ഞ പുരുഷന്മാർപോലും അവരുടെ "പാദങ്ങൾ" പാലിപ്പാൻ സ്ത്രീകളെങ്കിലും സഹായമാവശ്യപ്പെടുന്നു. പലതും മറവിക്കൊണ്ടു മാർക്കാർത്തി സ്ത്രീകളോടടുപ്പമില്ലെന്നു് സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തെളിച്ച മറന്നാലെ ഭംഗിയാതീർക്കുവാനു് എന്നു വന്നുകൂടുന്ന അവസരങ്ങൾ ഒരു അപൂർവ്വമല്ല. പലയാഗങ്ങളും ദമ്പതിമാർ തെളിച്ച ചെടയുണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. വിസ്മയകരമായും ഒരു യാഗമായി സ്വീകരിച്ചു് സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ കണ്ടുതെളിച്ച പ്രവർത്തിയെപ്പോഴാണു് നാകത്തിലും നാകമുണ്ടാവുന്നതു്.

പഴയ ചൊന്നിടും കാഴ്ചയുപോലെ മൂച്ചുകൊത്ത പഴമക്കാർ വോകത്തിൽ കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. അവരോടടുക്കുന്നതു വലിയ അപകടമാണു്. എന്നാൽ മറവിക്കൊണ്ടു് സ്തിശലമായ വാർഷികം ബാല്യംപോലെ മനോഹരമത്രെ. ആധിവാധികൾ തെവനെ ഉറങ്ങിക്കിട്ടി മരണത്തോടടുപ്പിക്കുമ്പോൾ മറവി, അറിയാതെ അണയ്ക്കും. ജനിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടു ഭാഗ്യം ചെയ്യേണ്ടതു് "അനായാസേന മരണം" തിന്നല്ലേ? ശരിയാതെ മറവിക്കൊണ്ടു് ആ ഭാഗ്യമില്ലെന്നും കൈവരുന്നില്ലെന്നും അതിനെ ഇടവിടാതെ ശീലിക്കുന്നതല്ല ഉത്തമം? മരണം കഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്തതുകൊണ്ട് അതിനു വേണ്ട കരുണകൾ ചെയ്യാത്തവൻ 'മഹാമുറുന്ത' തന്നെ. ബാല്യം മുതൽക്കുതന്നെ മറവി ശീലിക്കുന്നതായാൽ നമുക്കു പലതും വേണ്ടപോലെ മറക്കാൻ കഴിയും. ക്രമേണ ലോകത്തെയും അവനവനെത്തന്നെയും മറക്കാം. പിന്നെ എന്താണു് ബാക്കിയുള്ളതു്? ലോകത്തിന്റെ

പിന്നിലുള്ള ആനന്ദമാത്രം. ആനന്ദലബ്ധിതരനായല്ല മുഖമുഖത്തിന്റെയും ഉന്നം? സുഖമുഖങ്ങളെ കൈപാലെ കാണുകയാണ് "തോഗം" എന്നു ഭഗവാൻ അർജ്ജുനനോടുകൂടിയപ്പോൾ ആനന്ദമാർത്ഥം ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നാണ്? പഠിപ്പം പഠിപ്പാലും കൂടുതലും മറവി യെ ഭംഗിമായി ശീലിക്കാം. പഠിപ്പില്ലാത്ത പാശ്ചാത്യർ മറവിയുടെ മറയ്ക്കൽക്കുറിയായതെ, ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങളിൽക്കൂടി ആനന്ദത്തിലെ ത്തന്നെ. മദ്യപാനത്തിന്റെ പാശ്ചാത്യവും അതുതന്നെയല്ലേ?

"മറക്കുക മാപ്പ് കൊടുക്കുക" എന്ന ദിവ്യമൊഴി മറവിയുടെ മാ റാജ്യത്തെ വിളിച്ചുപറയുന്നു. മാക്കുന്നതിനാൽ മാസയ്ക്കും മുഴക്കും കലഹം കൊടുക്കും, ശാന്തി കൊടുക്കും. ഇന്നത്തെ ഈ കൊടുമ്പോ ളിന്റെ അടിയിൽ മറവിയുടെ കറവല്ലയുള്ളതു? അതിന്റെ ഭൂ ന്തഥലങ്ങളിൽ "നാമോദനം വിധേയതയല്ലേ? ഭാരത കക്ഷിയും പലതും ശരിയായി മറന്നിരുന്നെങ്കിൽ നാമോദനംകാണുന്ന രാഷ്ട്രീയ സൂക്ഷനം ഉദ്യോഗമായിരുന്നുവോ! തീർച്ചയായും ഇല്ല. "അങ്ങനെയു ണ്ടോ ഒരു മറവി? ഇങ്ങനെ മറവി തുടങ്ങിയാൽ എങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു കൂടും?" എന്നും മറ്റും പലതും നാം ആരോപിക്കാനിടയുണ്ട്; എങ്കിലും മറവിയെ കൈവിടാൻ നമുക്കു നിവൃത്തിയില്ല. ഭാരതം ണ്ടത് ആരും മാക്കില്ല. മാക്കേണ്ടതും കൊടുമ്പോഴാണ് ജീവിതം ഇതല്ലെന്നത്. എന്നാൽമല്ല കൊടുവാൻ തന്നെ എളുപ്പവഴി മറക്കു ണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതായിരിക്കാം.

ഈപോൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള അപരാധങ്ങൾക്ക് അളവില്ല. മനു ഷ്യരെ വിധിയുടെ വെറും കോമാണ്ഡമാക്കി വിട്ടുവാൻ ഭരതത്തി ന്നു ലക്ഷ്യമുണ്ടായിട്ടില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ആശ്രയം, ചില പാശ്ചാത്യ കവികൾ ഇന്നു പാഞ്ഞിട്ടുള്ളപോലെ, നമ്മുടെ മാപ്പോ ചിരമനുജനെന്നു വാക്കുതന്നെ. എന്നാൽ നമ്മുടെ ഈ അപരാധ ണ്ടത് "നാമോദനത്തോടും മാപ്പ് ചോദിക്കേണ്ടതല്ലേ? ജീവിതവേദ ന്നു മാക്കുന്നതിനു മാവിനെ മുതിരിച്ചു, നിമ്മിഷവാൻ തക്ക ഒരുവിശ്വാസം അർജ്ജുനത്തിനുണ്ടായില്ലേ? നാം അറിഞ്ഞു നന്ദിപറയു മ്ക. തീർച്ചയായും അദ്ദേഹം അന്റെ സന്തതികളുടെ അപരാധം മ റക്കും, പൊറുക്കും. സൃഷ്ടിയിൽകാണുന്ന ചെലവുകളെല്ലാം നമു ക്ക്കു മറക്കും. എന്തെന്നാൽ

"മാവി ദുഷ്ടനാഗ്രഹത്തിനാം

മാവിളിതൂട്ടിമോർമ്മയെന്തിനോ?"

— ഈ വാക്യവാക്യം: എം. എ. എൽ. റ്റി.

ഭൂഗോളത്തിന്റെ അയസ്കാന്തശക്തി.

അയസ്കാന്തം (Magnet) ഇരുമ്പിനെ ആകർഷിക്കുമെന്നുള്ളതു് ഇന്നു മിന്നലെത്തുളള ഒരു കണ്ടുപിടുത്തമല്ല. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ പലേടത്തും ഇതിനെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവനകളുണ്ടു്. പ്ലേറോ അയസ്കാന്തശക്തിയെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുപൂർവ്വം 1050 മുതൽ 1003 വരെ ജീവിച്ചിരുന്ന ഷോൺക്വാ എന്ന ചീനപണ്ഡിതൻ അയസ്കാന്തസൂചിയെ തെക്കേനോക്കിയത്രമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതിനെക്കുറിച്ചു് എഴുതിക്കാണുന്നു. ക്രിസ്തുപൂർവ്വം 1200-നു് മുമ്പു് സെൻറ് ആൽബൻസിലെ ഒരു മെത്രസുവസത്യാസിയാതിരുന്ന അലെക്സാണ്ടർനേക്കും വടക്കേനോക്കിയത്രത്തെക്കുറിച്ചു വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ചൈനക്കാരുടെ തെക്കേനോക്കിയത്രം തന്നെ താണ യുറോപ്യന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നു് കിടന്നു വടക്കേനോക്കിയത്രം. ഒരിക്കലും വടക്കോട്ടു തലവെച്ചു കിടക്കുന്നതെന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു് ആരോഗ്യത്തിന്നു ഹാനികരമാണെന്നും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിചാസമുള്ളതു ചൈനക്കാരുടെ തെക്കേനോക്കിയത്രത്തിന്റെ തത്തുല്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരിക്കാം. ക്രാഞ്ഞിരത്തിന്റെ വടക്കോട്ടുപോയ വേദിനും, ആടലോടകത്തിന്റെ വടക്കോട്ടുപോയ വേദിനും മറ്റും നമ്മുടെ മൈത്രിന്മാർ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഭൂഗോളത്തിന്റെ അയസ്കാന്തശക്തിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയായിരിക്കുമോ?

അയസ്കാന്തസൂചിയുടെ വടക്കും അഗ്രത്തെ ആകർഷിക്കുന്നതു് പ്രധാനശക്തമാണെന്നായിരുന്നു യൂറോപ്പിലെ ധാരണ. 1269-ൽ പെട്രസ് പെരിഗ്രിനസ് എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഒരു സ്റ്റേഡിയനു് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ അയസ്കാന്തസൂചിപ്പു് ഉത്തരപ്രദേശത്തും ദക്ഷിണപ്രദേശത്തും രണ്ടു അഗ്രങ്ങളുള്ളതായി പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്.

വളരെകാലത്തിന്നുശേഷമാണു്, വടക്കേനോക്കിയത്രത്തിലെ സൂചി നേരേ വടക്കോട്ടുള്ളല്ല ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതെന്നും അതിന്റെ സ്ഥിതി സ്ഥലം ചെറുത്തിട്ടാണെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയതു്. ഫ്രാൻസിലൊ എന്ന പോർച്ചുഗീസുകാരൻ 1535-ൽ എഴുതിയ നാവികയാത്രയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിൽ ഈ അയസ്കാന്താപക്രമത്തെ (Magnetic declination) കുറിച്ചു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1538-നും 1541-നും മദ്ധ്യേ ഈസ്റ്റിൻഡീസിലും ചെങ്കടലിലും സഞ്ചരിച്ച ഡീകാൺ്കാ എന്ന സ്റ്റാരിയ്നാവികൻ അയസ്കാന്ത

നാപക്രമസംബന്ധമായ നാല്പ്പത്തിമൂന്ന് അനുഭവങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 1544-ൽ ജോർജ്ജ് ഹാർട്ട്മാൻ പ്രത്യയിലെ ഡ്യൂക്ക് ആൽബ്രെഗ്റ്റ്-ന് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ റോമാനഗരത്തിന്റെ അയസ്താന്താപക്രമം ആ ഡിഗ്രി കിഴക്കെന്നും എഴുതിക്കാണുന്നു. ആ കത്തിൽ തന്നെയാണ് ഇദ്ദേഹം പ്രഥമമായി കാന്തികാനതിയെ (Magnetic dip) കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രസ്താവന കാണുന്നതും. 1581-ൽ റോബർട്ട് നോർമൻ എന്ന ലണ്ടൻനാവികനേതൃത്വം ഒരു പുസ്തകത്തിൽ കാന്തികാനതിയെ കുറിച്ചു സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അയസ്താന്തസൂചിയെ ആകർഷിക്കുന്നതു ഭൂഗോളം തന്നെയാണെന്നും ഈ വിചാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എലിസബത്തു രാജ്ഞിയുടെ ഭർത്താവായതിരുന്ന ഫിലിപ്പ് ഗിൽബെർട്ട് 1600-ൽ ഭൂഗോളംതന്നെ ഒരു വലിയ അയസ്താന്തമാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. അദ്ദേഹം ലാറീൻഭാഷയിലെഴുതിയ “ഡിമാഗ്നറ്റൊ” എന്ന പുസ്തകത്തിൽ, അയസ്താന്തപരവും വിദ്യുത്പരവുമായ അകർഷണങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെ കുറിച്ചും കാന്തികരേഖകളെ (Magnetic meridian) കുറിച്ചും എഴുതിക്കാണുന്നു.

ഭൂഗോളം ഒരു വലിയ അയസ്താന്തമാണെന്നുള്ള ഗിൽബെർട്ടിന്റെ പ്രസ്താവനയെ ആധാരമാക്കി, അറവഡി സ്കൂട്ടർഫെങ്ങളായ ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തി, നമുക്ക് വിലമതിയ വിജ്ഞാനരത്നങ്ങളെ പ്രാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞവർത്തകന്മാരെ റോഡി. 1656-ൽ ജനിച്ച അദ്ദേഹം, പതിനാലു വയസ്സു പ്രായം മാത്രമുള്ള ഒരു ബാലനായി സെന്റ് പോൾസ് സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്തായിരുന്നു, ലണ്ടൻ നഗരത്തിന്റെ കാന്തികാനതി രണ്ടു ഡിഗ്രി പകുത്താവാണെന്നും കണ്ടുപിടിച്ചത്. കെ.സ്.ഹേർഡ്വിൽ വിദ്യാർത്ഥിനിയായ നെച്ചിപ്പി എന്ന കാലത്തും, അദ്ദേഹം ഭൂമദ്ധ്യരേഖയിൽ കൂടി പഴുപ്പനം ചെയ്തു ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ വിശ്വസിച്ചു. രണ്ടാം ചാൾസ് രാജാവ് അദ്ദേഹം, റോയൽ സൊസൈറ്റിയിലേക്കും, ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനിയിലേക്കും സഹായത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം സെന്റ് ഹെലീനയിൽ പോയി, ഒരു കൊല്ലക്കാലം പല ഗവേഷണങ്ങളും നടത്തി, ശാസ്ത്രത്തിനു വിലമതിയ സമ്പാദ്യങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തി.

1692-ൽ റോഡി വിവാഹം ചെയ്ത് ലണ്ടണിൽ സ്ഥിരതാമസമാക്കി. 1693-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ അയസ്താന്താപക്രമസിദ്ധാന്തത്തെ റോയൽ സൊസൈറ്റിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഭൂഗോളം ഒരു വലിയ അയസ്താന്തമാണെന്നും, അതി

ന്നു നാലു" അയസ്താനപ്രവർത്തനം അഥവാ ആകർഷണകേന്ദ്രങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും, ഈ കേന്ദ്രങ്ങളോടു സമീപിക്കുമ്പോൾ ആകർഷണശക്തി ഏറ്റവും അധികമായിരിക്കുമെന്നും, ഹാലി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഈ സിദ്ധാന്തത്തിനുള്ള ഒരു വൈഷമ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനതന്നെ 1692-ൽ ബോധ്യം വന്നു. ഒന്നാമത്ത്, ദുഗോളത്തിന് നാലു പ്രവർത്തനങ്ങളായിരിക്കും, ഒരു അയസ്താനത്തിനും രണ്ടിലധികം പ്രവർത്തനങ്ങളായി അറിയുന്നില്ല. രണ്ടാമത്ത്, ദുഗോളത്തിന്റെ അയസ്താനപ്രവർത്തനം ഒരു സ്ഥാനങ്ങളിൽ തന്നെ സ്ഥിരമായി നിൽക്കുന്ന അക്ഷോഭമില്ലാത്ത മാനിഷ്കാഭിനിതമായി അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ന്യൂനതകൾക്കു പരിപൂർണ്ണമായ സമാധാനം കണ്ടു പിടിക്കുവാൻ ഹാലിക്ക് നിർഭാഗ്യവശാൽ സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും, ശാസ്ത്രം ഇന്നത്തെപ്പോലെ പുരാതനതം ചെയ്തിട്ടില്ലാതിരുന്ന പരിന്ദോം തുറന്നുണ്ടിൽ ഇപ്രകാരമായ സിദ്ധാന്തത്തെ സമര്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുവാൻ മുതിർന്നുവെന്നു നമുക്ക് ഉള്ളതിന്നു ബഹുമാനിക്കാൻ താമില്ല. ഹാലിയുടെ പല അനുമാനങ്ങളും ആധുനികശാസ്ത്രദൃഷ്ടി അബദ്ധങ്ങളാണെന്നു പാശ്ചാത്യർ ഇവിടെ മറുപു വെക്കുന്നില്ല.

ദുഗോളത്തിനു പ്രധാനമായി രണ്ടു അയസ്താനപ്രവർത്തനം മാത്രമുള്ളതുവന്നു" ഈ നമുക്കറിയാം. 1817-ൽ തോമസ് തീറ്റസ് എന്ന യുഗ്ലീഷ് ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഉണ്ടാക്കിയ ദുഗോളചിത്രത്തിൽ കണതികപ്രവർത്തനത്തെ വ്യക്തമായി കാണപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 1701-ലും 1702-ലുമായി ഹാലി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള രണ്ടു ദുഗോളചിത്രങ്ങൾ ദുഗോളത്തിന്റെ അയസ്താനശക്തിയെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്നവർക്ക് അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദങ്ങളാണെന്നുള്ള സംഗതിയും വിസ്മയിക്കാവുന്നതല്ല.

ഹാലിയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞു രണ്ടു തുറന്നുണ്ടകൾക്കു ശേഷമാണ് ലൂയി ബാവർ എന്ന അമേരിക്കൻ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഈ വിഷയത്തിൽ ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തിയത്. സൂര്യനിൽകൊട്ടീശപരനായ ആൻഡ്രൂ കാർഷണനിയുടെ പ്രോത്സാഹനത്തോടും സഹായത്തോടും കൂടി ബാവർ 1905-ൽ തന്റെ പര്യവേഷണങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. സമുദ്രത്തിൽ അയസ്താനശക്തിസംബന്ധമായ ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുവാൻ പ്രത്യേകമായി നിർമ്മിച്ച കപ്പൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ 1929-ൽ അഗ്നിശിരയായി. ബ്രിട്ടീഷുനാവികവകുപ്പുകാർ ഇതേ ഉദ്ദേശത്തോടു കൂടി നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന "റിഡെന്റ്" എന്ന കപ്പൽ, ഇന്നത്തെ ഈ പൈരോമികയുദ്ധം ആരംഭിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, കാര്യമായ ഗവേഷണ

ത്തിന് ഉപകരിക്കുമായിരുന്നു. യുദ്ധം അവസാനിച്ചു, വീണ്ടും സമാധാനം സംസ്ഥാപിതമാകുമ്പോൾ, ഹാലി സമാരംഭിച്ച പയ്യവേക്കുണങ്ങളെ ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പൂർണ്ണമായും തള്ളിത്തള്ളിക്കൊന്നു.

—ടി സുധാകരമനോൻ. എം. എസ്.സി.

ദുരിതൻ.

"ദുഃഖമേ പാഠം സൗഖ്യം; ദുഃഖംഗമേ ദുഃഖം;
ദുഃഖം മേ ദിക്കാലാതിവർത്തിതായ് ജപിക്കാമു!"
പാട്ടുമാണീ ഞാനമീദശാശ്വതമൊരു
പാട്ടിലാകിയെന്ന് ദുഃഖമാറുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ.
അന്യോന്യവിരുദ്ധതയായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.
തന്നാശ്വതിയുദ്ധം ഞാൻ സ്വയം സമ്മതിക്കുന്നു.
ദുഃഖത്താൽ മാറിച്ച് കഴിഞ്ഞ ഹൃദയത്തെ
ദുഃഖത്തിനൊത്താകിപ്പോ. ചെല്ലുവാതതിനേക്കാൾ.
തന്നെയുള്ള താഴ്മയെ. താമസിപ്പവനൊടു
തവിട്ടു, നശിക്കുമായ് തീരുന്ന പരിചയം!
ആപീവനായും ജീവനൊഴിയുന്നവനില്ലാ-
താകുന്നു സാമാധാനത്തിൻ സുധാകരസ്ഥിതിയോടും.
ജീവീവാർജ്ജിത സുഖസാധകാനുഭൂതിയും,
ജീവീവചരിത്രത്തിനാദിതൊട്ടുല്ല കാണൂ;
ദുഃഖത്താൽ സുഖിക്കുവാൻ പഠിക്കുന്നതു, മാത്രം.
ദുഃഖിപ്പിക്കുകയൊരു തോന്നിയിലായിട്ടും പക്ഷം!
അതെന്നു, മനുഷ്യകീഴ്പെടിയണമെന്ന് ശാസ്ത്രം.
ദുഃഖാവസ്ഥയെത്തന്നെ യുദ്ധംഗമെപ്പറയുന്നു.
തോൽവ്താൽ ത്യാഗത്തിന്റെ മാധുര്യമറിയാം.
നാകണമെന്നിടും; ഞാൻ സാക്ഷ്യം വെക്കുന്നു.
"ദുഃഖമേ പാഠം സൗഖ്യം; ദുഃഖംഗമേ ദുഃഖം;
ദുഃഖം മേ ദിക്കാലാതിവർത്തിതായ് ജപിക്കാമു!"

—വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ ക്ലാസ്, 4

ഹേമയുടെ ആത്മാഭിമാനം.

രംഗം 1.

(ഹേമയും ഭാനുവും ദോസ്തലിൽ)

ഭാനു:— ഫേദമേ! നമ്മുടെ കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസവും ഇതാ അ
വസാനിക്കാനായി. ഇതി പത്തു ദിവസം കൂടിയല്ലേ ഉള്ളൂ.
എന്നാ—കൊണ്ടുമാസം കഴിഞ്ഞാൽ മിസ് ഫേമാ ബി, എ. എന്ന്
എഴുതാമല്ലോ. അല്ലേ?

ഫേമ:— ശരിതന്നെ ഭാനു. എനിക്ക് ഇത് ആലോചിക്കുമ്പോൾ
ഒരു വല്ലായ്മ. കഴിഞ്ഞില്ല നമ്മുടെ ഏറ്റവും സന്തോഷപ്രദ
മായ ജീവിതം! ഇപ്പോൾ ഒന്നും അറിയേണ്ട. ഇതു കഴിഞ്ഞാ
ലോ? നമുക്കുവേണ്ടി ഇത്രയും കാലം കഷ്ടപ്പെട്ടവരോടുള്ള കട
പ്പാട് എങ്ങനെ നമ്മൾ വീടും?

ഭാനു:— ഓ! ഫേമ എപ്പോഴും എന്തൊരു ഗൗരവക്കാരിയായാണ്!
ഞാൻ ഈവകയൊന്നും അത്ര ആലോചിക്കാറില്ല. കോള
ജിൽനിന്നു പോയാൽ ഐറക്ക വീട്ടിൽ ഇരുന്നു ബോറടിക്ക
ണമല്ലോ എന്നാണ് എന്റെ വിചാരം. പോട്ടേ, ഹേമയുടെ
ഇനിയത്തെ പാപ്പാട് പുതിയതാണ്! ഉദ്യോഗം തെണ്ടി,
അല്ലേ? എന്നിട്ടെന്താ? ഒടുവിൽ ഒരു 17 ക ജൂ തൊട്ടാവടി
യിൽ ഒരു മിസ്റ്റർസിന്റെ ഉദ്യോഗം കിട്ടിയാൽ ഭാഗ്യം.
കൊണ്ടുപോയിക്കളയും. വല്ല കാട്ടുമക്കിലും പോയി കിടക്കേണ്ട
പിന്നെ ഒന്നിസ്കളിയും സിനിമയ്ക്കുപോക്കും ചടങ്ങുനിന്നും.
ഇതൊന്നും ഇല്ലാതെ എങ്ങനെയാ കഴിയുക?

ഫേമ:— എന്താ ഭാനു പറയുന്നത്? 17 ക വളരെ കുറവുതന്നെ.
എങ്കിലും സ്വന്തം പ്രയത്നംകൊണ്ടു കിട്ടുന്ന പണമല്ലേ? പി
ന്നെ എനിക്ക് 17 ക കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൂട്ടാൻ സാധിക്കും.
ഞാൻ ഇപ്പോഴുള്ള ഈ അധികമെല്ലാവരുമെല്ലാം കുറയ്ക്കും.
കുറഞ്ഞാലും.

ഭാനു:— ഫോ! മകി ഫേമ! മകി. നിന്റെ ഉദ്യോഗഭ്രമം! ഒരു ജോർ
ജ്ജ് സാരിക്കില്ല നിന്റെ പതിനേഴ്. നിന്റെ ഈ പിറട്ട്
എന്നോട് എടുക്കേണ്ട. ആ ചന്ദ്രൻ ഇപ്പോൾ എവിടെയാ?
പണ്ടുനില്പോ? നിന്നെ അറാൾക്ക് വലിയ ഭ്രമമായിരുന്നുവല്ലോ.

ഐ. സി. എസ്സ് കഴിഞ്ഞുവന്നാൽ നിന്റെ ഉദ്യോഗം തെണ്ടലും അവസാനിക്കും. അല്ലേ?

ഹേമ:— അനാവശ്യം പറയാതിരിക്കേ ഭാഗ്യം. ആരെങ്കിലും നല്ല വസ്ത്രം വാങ്ങിപ്പോകുന്ന കുട്ടികളുടെ കയ്യിൽ ഇങ്ങനെ ചില കഥകളും ഉണ്ടു്. ഇവയെ വിഡ്ഢിത്തം മേലാൽ എണ്ണുന്ന പഠയത്തു്. ഭാഗ്യവിൻ ചന്ദ്രനെക്കുളള ഭ്രമം തോൻ അറിഞ്ഞതാണു്. ഇതാ, കണ്ടിപ്പോ ചുരുക്കുന്നതു്:

ഭാഗ്യം:— കാ. മതി. എന്നാൽ ആരെയാണു്, ആരെയാണു്, 'ഭ്രമം' എന്നു വഴിയെ നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷെ, കാട്ടുമുക്കി ലൊന്നും പോയാൽ പറയില്ല; കിട്ടാ.

ഹേമ:— അയ്യോ! നോക്കൂ ചൈതി. എത്ര വായിക്കുന്നുണ്ടു്. നമുക്കു് പോവുക.

(രംഗം 2)

(നാലുമാസത്തിനകം—ഭാരത സ്തൂലിൽ)

ഭാഗ്യം:— മണി അടിച്ചതു കേട്ടില്ലേ? എല്ലാവരും സ്ഥലത്തിരിമിൻ. കരേ ദിവസമായല്ലോ സുഭദ്ര ക്ലാസ്സിൽ വന്നിട്ടു്? എന്താ അവൾക്കു്?

ഭാഗ്യം:— അവളെ തോൻ ഇന്നു് 'അവലത്തിൽ കണ്ടു കീച്ചർ. അവൾക്കു് പതിയന്നു് പറഞ്ഞു.

ഹേമ:— ഏക. കേൾക്കാ നിന്നു് ഇത്ര ദിവസം എന്തായിരുന്നു? കേൾക്കുക:— മുക്കിപ്പോ, കീച്ചർ.

ലീലാ:— ഇതാ കീച്ചർ താമരൻ അച്ഛൻ.

ചന്ദ്ര:— രാജൻ പതിയന്നു ഇങ്ങനെ. ഇനി അവനെ മനുപ്രയത്നപ്പെട്ടു പഠിപ്പിക്കണം. എന്തിനു നാലു പെണ്ണുക്കളെ എടുത്തിൽ ഒരു പെണ്ണുക്കളുതാ. ഇതിൽ നാലിൽ ഒന്നിച്ചു് അവനെ സമകൃതത്തിൽ കൊണ്ടുവരണം എന്നു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭാഗ്യം:— എന്താ ചന്ദ്ര! സമകൃതത്തിലേക്കോ?

ചന്ദ്ര:— അവനെ നമ്മുടെ തമ്പ്രാന്റെ സമകൃതം ഇല്ലേ? അതിലേ.

ഹേമ:— സംസ്കൃതസ്തൂലിലോ. ശരി, തോൻ അവനെ വേണ്ടപോലെ പഠിപ്പിക്കാം. നീ പോയ്ക്കോ.

ചന്ദ്ര:— എന്റെ പൊന്നമ്മ നന്നായി വരും. എന്നാ ചന്ദ്ര നിന്നെക്കു.

ഹേമ:— സഭേ! കൊച്ചിയിലുള്ള പ്രധാന മലകൾ എന്തെല്ലാം?
ലീല, രാമൻ, ശാരദ:— എനിക്കറിയാം കീച്ചർ, എനിക്കറിയാം
കീച്ചർ.

ഹേമ:— വേണ്ട. സഭേ പായട്ടെ.

സഭേ:— ഭാരതപ്പുഴ കീച്ചർ.

ഹേമ:— മല ചോദിച്ചാൽ പുഴയാ പറയുക! ആട്ടെ, ശാരദ പറയൂ.

ശാരദ:— കോടശ്ശേരിമല, പറവട്ടാതിമല, നെല്ലിയാംപതിമല.

ഹേമ:— ആട്ടെ, സഭേ കേട്ടോ. നാളെ തല്പരയ്ക്കും പഠിക്കണം.
എടാ, രാമാ, സീയം തല്പരയ്ക്കും പഠിക്കണം, കിട്ടോ.

(രംഗം 3)

(ഭാണം മുടക്കുന്നതിന്—ഹേമ നാട്ടിൽ.)

(ഭാണം വേഷംകെട്ടി കൂപ്പിൽപോകുവാൻ കയ്യിൽ കാറിൽ കേറുന്നു.)

ഭാണം:— റിമൻസ് കൂപ്പിലേക്ക്. ബീച്ച വഴിക്കു കൊണ്ടുപോക.
ഒരു സമയം പത്താലയത്തിലെ പത്തത്തിനെ പാക്കിൽ കാ
ണം..... (ചെട്ടെന്ന്) കാർ നിറയ്ക്കൂ. ആരാത്, ഹേമയോ! ഇതെ
ന്നാ വേണം! വരു കാറിൽ കേറ. എന്ന മുണ്ടും മറവും ആയ
തു്! ഹേമ പതിനാറാംനൂറ്റാണ്ടുകാരി ആയ കഥ ഞാൻ
പഠിത്തില്ലാട്ടേ. ഞന്റെ ജോർജ്ജ് സാഹിത്യം ഒന്നിസ്
റാമനും എല്ലാം എന്തുചെയ്യൂ! എനിക്കു ഞന്റെ മറവും
കുണ്ടു്. ഞാൻ ആയി; അപ്പാൾ, മിസ്റ്റർ ചന്ദ്രൻ കണ്ടാ
ല്ലോ! ദാമകര അറിയില്ലാ കിട്ടോ. മി. ചന്ദ്രൻ വന്ന വി
വരം ഹേമ അറിഞ്ഞില്ലേ! കൊളുത്ത താമസമുള്ള വിശാഖ
പട്ടണത്തു കളക്ടർ ആയി; ജോലികിട്ടി. ഞാൻ ദിവസ
വും കാണാറുണ്ടു്. എന്തു് സുരയിൽ ആണെന്നോ! വലിയ ധപ
രമെന്ന.

ഹേമ:— ഭാണം! എനിക്കു് 17 കരം ശമ്പളമുള്ള. ഈ വേഷമൊ
ക്കെ ധരാളം മതി. എങ്കിലും എനിക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു
സമാധാനം. എന്റെ ചെലവിന്നു് ആരേയും ആശ്രയിക്കേണ്ട
ല്ലോ. അതു വലിയ കാര്യമല്ലേ! പോട്ടെ, ഭാണവിന്റെ വൺ
മാനങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണു്?

ഭാണം:— എന്തു്! ഹേമേ, മഹാബോർ തന്നെ. വീട്ടിൽ ഉണ്ടു, ഉറങ്ങുക.
ചെവകനേരം ബീച്ചിലോ കൂപ്പിലോ പോകും. അതു തന്നെ.
വഞ്ചാതിമാർ ആരുംതന്നെയില്ല കാര്യമായിട്ടു്.

ഫേമ:— ആദ്യം, ഭാര്യ എടുത്ത അമ്പലത്തിന്റെ മുൻവശത്തുള്ള
ഞാൻ നാളെ വരാം.

ഭാര്യ:— നാളെ നിശ്ചയമായും വരണം. കിട്ടട്ടെ. ഫേമ, മറക്കരുത്.

ഫേമ:— നിശ്ചയമായും നാളെ വൈകുന്നേരം വരാം.

മംഗം 1

(പിറേദിവസം—ഭാര്യവിന്റെ ഗൃഹം)

ഭാര്യ:— എന്താ വാസ്, ഈ എഴുത്തുകൊണ്ടുപോയി ചന്ദ്രൻമേന്റെ
വീട്ടിൽ കൊടുക്ക്. എന്നിട്ട് അമ്മാടിയിൽച്ചെന്നു നാലണയ്ക്ക്
പൂ കൊണ്ടുവരൂ.

വാസ്:— ഇപ്പോൾ വരാം കൊച്ചമ്മ.

ഭാര്യ:— കാരാത്തി, ആ കണ്ണാടികൾ എല്ലാം നല്ലവണ്ണം തുടയ്ക്കൂ.
മേൽ, കയ്യോളം മുതലായവ വൃത്തിയാക്കി ഇടു. എന്റെ അല
മാറി തുറക്കൂ. ഫേമ വന്നാൽ ഇങ്ങോട്ട് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരൂ.

ഫേമ:— അല്ല, എന്താ ഭാര്യ! എവിടെയോ യാത്ര! ഞാൻ എന്നാൽ
ഇവിടെ നിൽക്കുക വരാം.

ഭാര്യ:— റായ ! ഞാൻ ഫേമയെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്. ഇതാ,
രണ്ടുനില കൊടുക്കുമാൻ ഇന്നലെ വാങ്ങിയതാണ്. ഫേമയ്ക്കു
പിടിച്ചോ? പിന്നെ ഈ റായി 75 കയ്ക്ക് ബോമ്പെയിൽ
നിന്നു വരുന്നതാണ്. കളർ നന്നല്ലേ? ഈ കുറച്ചു
പേൾസ് മാല ഞാൻ കഴിഞ്ഞ മാസത്തിൽ മദിരാശിയിൽ
നിന്നു വാങ്ങിയതാണ്. എന്താ ഫേമ നീളം മതിയോ?

വാസ്:— എഴുത്തുകൊടുത്തു കൊച്ചമ്മ. ചന്ദ്രൻമേനോൻ ഇപ്പോൾ
വരും.

ഭാര്യ:— (പാടിട്ടുത്തോടെ) എന്തൊ വിഡ്ഢി! ചന്ദ്രൻ മേനോൻ
പോകട്ടെ. ഞാനേ! ഫേമേ, ഇവൻ ഒരു പറഞ്ഞാൽ ഒരു കേൾക്കും.
എന്താ ചെയ്യുക. മുല്ലയ്ക്കുവെ ചന്ദ്രിക വരാം എന്ന് പറഞ്ഞി
ല്ലേ.

വാസ്:— ഇതാ കൊച്ചമ്മ ചന്ദ്രൻമേന്റെ കാർ. സാത്തുമാരെ
പ്പോലെ ഇതാ കേറിവരുന്നു.

ഭാര്യ:— ഫേമേ കുറച്ചു ഇവിടെ ഇരിക്കൂ. മി. ചന്ദ്രൻ അച്ഛനെ
കാണാൻ വന്നതായിരിക്കും. അച്ഛൻ ഇവിടെ ഇല്ലെന്നു പ
റഞ്ഞു. ഞാൻ ഇപ്പോൾ തിരിച്ചു വരാം.

ചന്ദ്രൻ:— ഹലോ മിസ് കാൻ ഗ്രഡ് ഇവയിൽ. എന്താ വിശേഷം ഭാനു? ഇന്നു വല്ല പാട്ടിയോ മറ്റോ ഉണ്ടോ?

ഭാനു:— നെമില്ല. മി. കലക്ടറുടെ സ്വാഗതം. ഞാൻ മി. ചന്ദ്രന്റെ ഒരു പഴയ പരിചയക്കാരിയെ കാണിച്ചതാണ്.

ചന്ദ്രൻ:— സന്തോഷം. ആരാണ്?

ഭാനു:— വര. മോളിൽപ്പോകാം. ഫേമേ, മി. ചന്ദ്രനെ അറിയില്ലേ? മി. ചന്ദ്രൻ ഫേമയെ മറന്നിരിക്കുകയില്ലല്ലോ.

ഭാനു:— കോളേജിൽ വായിക്കുന്ന കാലത്തു കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

ചന്ദ്രൻ:— അറിയില്ലെന്നോ? ഫേമയെ കോളേജിൽ ആരെ അറിയാത്തതു്? ഫേമയുടെ ആർട്ടിക്ലിംഗ് ഞാൻ പതിവായി വായിക്കാറുണ്ട്. ഫേമയ്ക്ക് ഉദ്യോഗമുണ്ടെന്നു ഭാനു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്താ, കൊച്ചുകുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഇഷ്ടമാണോ?

ഭാനു:— വിശാലമൊന്നുമില്ല. പിന്നെ, ജോലി എടുക്കുന്നത് ഒരു പ്രത്യേകസന്തോഷമല്ലേ?

ചന്ദ്രൻ:— ശരിയാണ്. വെറുതെ ഇങ്ങനെ റസ്റ്ററു് ചെയ്യുന്നത് കൊണ്ട് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. ഉദ്യോഗത്തിനു പോകുന്നതു നല്ലതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. സമയം പൂർവ്വമായേണ്ടല്ലോ. എന്താ, ജനുവരിന് ഇത് അത്ര പിടിച്ചില്ലായിരിക്കും. അല്ലേ ഭാനു?

ഭാനു:— എനിക്കൊന്നു വിടിക്കാതെ. പക്ഷെ ഫേമയെപ്പോലെ വല്ല കാട്ടുമക്കിയും കിടന്നു കൊച്ചുപിള്ളരെ 'റ, റ, ത' പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു അറിവുണ്ടല്ലോ. ആ ബഹുമാനി ഫേമയ്ക്കുതന്നെ ഇരിക്കട്ടെ.

ചന്ദ്രൻ:— അതേ, മറ്റൊരു ബഹുമാനിയെന്നാണ്, അതിനു ഫേമയെ ഞാൻ അനുമാനിക്കുന്നു?

ഭാനു:— അതുതന്നെ പറയാതില്ല. ഭാരതത്തിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലം. എല്ലാവരും പണി എടുക്കേണ്ട ആവശ്യമോ, മനുഷ്യാഭിമാനം ഉണ്ടായി എന്ന് വരില്ല. ആദ്യം, ദൈവം. ഭാനു, ഞാൻ പോട്ടെ. ഇതി ഒരിക്കൽ കാണാം.

ചന്ദ്രൻ:— ഗ്രഡ് നൈറു്. ഇനിയും നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഭാനു:— ഗ്രഡ് നൈറു്. എന്നാൽ ഭാനു, ഞാൻ പോട്ടെ!

ഭാര്യ:— ഹേമ, വന്നതിനു വളരെ വാസനം. ആ തൊട്ടാവാടിപ്പൂവില്ലേയ്ക്കു പോകുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരു ദിവസം കൂടി വരണം. കിട്ടട്ടെ.

ചന്ദ്രൻ:— എന്താ ഭാര്യ! ചങ്ങാതിയോട് ഇങ്ങനെ പറയുന്നതും? സ്വപ്നമെന്നുകൊണ്ടു ജീവിതം കഴിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത് എത്ര മാനമാണെന്നോ!! ആദ്യം, ഹേമയുടെ അഡ്രസ്സ് എന്താ? ഞാൻ ചോദിക്കാൻ മറന്നു.

ഭാര്യ:— (നീരുസത്തോടെ) ഞാൻ ഹേമയ്ക്ക് എഴുത്തും മറവും എഴുതാറില്ല. മി. ചന്ദ്രൻ ഇത്ര സമയമെങ്കിൽ അവളോടു ചെന്നു ചോദിക്കുകയാണ് നല്ലത്.

ചന്ദ്രൻ:— ആദ്യം, ഭാര്യ എന്തിനും ദേഷ്യപ്പെടുന്നത്? ഹേമ ഭാര്യവിന്റെ ചങ്ങാതിയല്ലേ? അതുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു എന്നേയുള്ളു. നേരം മണി 6 ആയി. എന്തിനു വേറെ കറച്ചു കാഴ്ചമുണ്ട്. എന്നാൽ പിന്നെ കാണാം.

(രംഗം 6)

(ഹേമ ചിന്താമഗ്നയായി തന്റെ മുറിയിൽ)

ഹേമ:— (ആത്മഗതം) കഷ്ടം! ഞാൻ തന്നെന്താൻ വഴിയിടയായി. എന്റെ മനസ്സ് എന്തിനു ഇങ്ങനെ പതറുന്നു? ഭാര്യവിന്റെ വേഷമുണ്ടാദികൾ കണ്ട് എന്തിനു ഭട്ടം ഭ്രമിപ്പു. പക്ഷെ, മി. ചന്ദ്രൻ എന്നപ്പറ്റി എന്തു വിചാരിക്കും? മറ്റൊരു വിചാരിച്ചു എന്നോടു ലോക്യമായി പെരുമാറിയതായിരിക്കും. ഇമ്മിട് പരിഹാസവും. ആകാശം ഭാര്യവിനേയും എന്നേയും കണ്ടാൽ ഇപ്രകാരം തോന്നാത്തതും? അവളുടെ വേഷവും എന്റെ വേഷവും! എന്തായാലും ഭാര്യവിന്റെ സൂത്രം ചലിച്ചു. മേീ, ഞാൻ ഇവകയൊന്നും വിചാരിക്കില്ല. ആകട്ടെ, രണ്ടുദിവസമല്ലേ സ്കൂൾ തുറക്കാനുള്ള പിന്നെ സമയം പോകുമല്ലോ.

(വേലക്കാരാൽ അമ്മ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

അമ്മ:— കൊച്ചമ്മേ അന്തപത്തിച്ചു ഒരു എരുമാനൻ ചന്നിരിയെന്നു. കാരിലാ. പൂമൊകത്തുണ്ട്. എന്താരു വേഷമപ്പോ! അമ്മേ അങ്ങ് പേടിച്ചുപോയി.

(ഹേമ പാദമിടുന്നു; ചന്ദ്രൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ചന്ദ്രൻ:— ഹേമ കുടുംബം. നാട്ടാചാര്യകാരമല്ലാത്ത എന്റെ ഈ പ്രവൃത്തി തെറ്റാണെന്ന് എതിർക്കുക. പക്ഷെ, അത് സുവിദ്യയായ ഹേമ എന്ന തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയില്ലെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. ഞാൻ ചരിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെ ഹേമയെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷെ, സ്വപ്നയന്ത്രകൊണ്ടു ജീവിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് മരിക്കുകയും ഹേമയെ അന്തരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതാ, ഞാൻ എന്റെ അത്ഭുതനായും കൊണ്ടാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്. എന്നു ഭാഗ്യവാനോ നിർഭാഗ്യരോ ആകുവാനുള്ള അധികാരം ഹേമയ്ക്കാണ്.

ഹേമ:— (അധോമുഖിയായി) എനിക്ക് ഒന്നാമതായി അത്ര വലിയ യോഗ്യതയൊന്നുമില്ല. പിന്നെ എനിക്ക് ജോലി ഉണ്ടല്ലോ. സ്കൂൾ തുറക്കാനായി.

ചന്ദ്രൻ:— കൊണ്ടുപോയിക്കളയൂ ഹേമയുടെ ജോലി. സ്കൂൾശുദ്ധീകരിക്കാൻ എനിക്കാണ് ഹേമയുടെ സമ്പർക്കാവശ്യം. ആദ്യം പുറപ്പെട്ടോളൂ. പക്ഷെ, സ്കൂളിലേക്കല്ല, വിശാഖപട്ടണത്തിലേക്ക്. ഭാരതത്തിൽ വന്നില്ലെങ്കിൽ എന്റെ കാര്യം ഇത്ര വേഗത്തിൽ സാധിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ഹേമയുടെ അമ്മാവൻ തിരിച്ചുവന്നു ചോദ്യം കണ്ടിട്ടുവേണം എനിക്ക് പോകുവാൻ.

ഹേമ:— പാവാ! ഭാരത! അന്നത്തെ കൂടിക്കാഴ്ച ഇവിടെ അവസാനിക്കുക. അവർ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും വിചാരിച്ചിരിക്കുകയില്ല.

ചന്ദ്രൻ:— ഹേമയ്ക്ക്, സ്വന്തം കാര്യമായും പറയാതില്ലേ? എനിക്ക് വേദം ആളുടെ വർണ്ണനയും കേൾക്കേണ്ട.

ഹേമ:— അവിടുന്ന് അറിയാത്തതായ ഒരു വർണ്ണനയും എനിക്കില്ല. അതാ, അമ്മാവൻ വന്നു എന്നു തോന്നുന്നു.

ചന്ദ്രൻ:— എന്നാൽ നാളെ—

ശ്രീമതി സി. ജമ്മ, ബി. എ.

കുമാരപന്നം

നിത്യസൗന്ദര്യമേ! ഖണ്ഡിതവോൻ നിന്നെ—
യത്യന്തകാതുകത്തോടു ഞാനെത്തവേ,

അന്തികത്തിങ്കൽ - മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന നീ
മന്ദമിളക്കി നിൻ തളച്ചിലുകൾ.

ഞാനതിൻ നിസ്വന്തമാധുരിയാസ്വദി-
ച്ചാനന്ദ മൂർച്ഛയിലാണ്ടുപോയ"ത്തൽക്കണ്ഠം!

വാനിൽനിന്നിന്ദുകരങ്ങളാലപ്പൊഴെൻ,
മേനിയിൽത്തൊട്ടു നീ ചൊൽവതായ"ത്തൊന്നി മേ

"ഗാനത്തിനാലിച്ചിലമ്പൊലിതന്നെ നീ
ഗായക, ഖണ്ഡിപ്പതൊന്ന കാണമട്ടു ഞാൻ."

ദീനമാ, യിപ്പരിഹാസോക്തി കേട്ടു മൽ—
ശ്യാനമെന്നത്തരംഗത്തിലൊളിച്ചുപോയ".

ആശിച്ചുകൊല്ലുവാൻ മാത്രം കഴിയാ-
താഴ്ന്നു ഗ്രഹിച്ചാൻ തുനിഞ്ഞതെൻ സാഹസം!

ഗമനം, നിന്നിലന്ദകനാമൊരൻ
പ്രമോദപലുതിതു നീ പൊങ്ങുമോ?

ആർ. രാമചന്ദ്രൻ, ക്ലാസ് 3.

നവീനോപജ്ഞകൾ

പരിതാപത്തോടെ അവ്യക്തമായ ആനന്ദം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന വിഷയങ്ങളിലൊന്നാണ് നവീനോപജ്ഞകൾ(1). നാം അത്യധികം അഭിമാനിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ നാഗരികതയ്ക്ക് പരിഷ്കാരത്തിനുമെല്ലാം ഈ ഉപജ്ഞകളോടാണ് നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇന്നലെ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങിയ പരിമുഖശയ്യ, ആഹാരം കഴിക്കുന്നതിനുപയോഗിച്ച പാത്രങ്ങൾ, ധരിച്ച വസ്ത്രപാദുകാദികൾ, ഗതാഗതത്തിനുപയോഗിച്ച ഓട്ടോമോട്ടോർ, മോട്ടോർ, തീയേറ്റർ മുതലായ വാഹനങ്ങൾ, എന്നിവയുടെയെല്ലാം ഉത്ഭവത്തിനു കാരണക്കാരാണ് ഉപജ്ഞാതാക്കൾ(2)ളാകുന്നത്. കാട്ടുമെടികളുടെ ഇലകൾ പറിച്ചു കൂട്ടിയെടുത്തു നഗ്നത മാറ്റിയ ആദിമനുഷ്യന്റെതന്നെ പ്രഗത്ഭനായ ഒരു ഉപജ്ഞാതാവല്ലേ! സാഹിത്യം, സംഗീതം, ചിത്രകലയ്ക്കു മുതലായ കലകളെപ്പറ്റി യാതൊന്നുമറിയാതെ ഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരുവനുപോലും, എന്തെങ്കിലും ഒരു ഉപജ്ഞയുമായി ബന്ധപ്പെടാതെ ഇന്ന് ഒരു വിനാശികയെങ്കിലും ജീവിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരുന്നതല്ല. അന്തിമമെന്നാണ് ഉണ്ടായിരിക്കാണിരിക്കുന്ന ഈ ഉപജ്ഞകളെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്നപക്ഷം ജീവിതത്തിലുള്ള അഭിനിവേശം നിസ്സീമമായി വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

വഴിയിൽ ബഹുവർണ്ണവിചിത്രമായ കലാ കലനിയവെങ്കിലും കിടന്നുവെക്കുന്ന വിചാരിക്കുക. നമ്മിൽ പലരും അതിന്റെ വർണ്ണശാഖയിലുള്ളതെ അല്ലെന്നുവേണ്ടതെന്ന് നോക്കിനിന്നുകൊള്ളുകയും, ഉടൻതന്നെ അതു മാക്കുമെന്നുള്ളതു മിച്ഛുകയാണ്. എന്നാൽ, ഒരു ശാസ്ത്രകാരന്റെയോ ഉപജ്ഞാതാവിന്റെയോ നടപടി അങ്ങനെയായിരിക്കുകയില്ല. അതിന്റെ വർണ്ണശാഖയിലുള്ളതെ ആസ്വദിക്കുന്നതോടു കൂടിയതന്നെ ആയാൽ "അങ്ങനെയൊരു ഉണ്ടാമി?" എന്നു സ്വയം ചോദിക്കുകയും ചെയ്യും. അയാൾ പതിച്ചിട്ടുള്ള എണ്ണയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന പ്രകാശത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമാണ് വർണ്ണശാഖയിലുള്ളതെന്നു കാരണമെന്നുള്ള ശരിയായ പ്രത്യുത്തരം ലഭിക്കുന്നതുവരെ ആയാൾ ഈ പ്രശ്നം തുടർച്ചയായിരിക്കും. ഈ ഉത്തരം കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു അടുത്ത മോട്ടോമായി: "ഇതിനെ എങ്ങനെ എന്തിനു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും?" ചായപ്പാത്രത്തിൽ നിന്ന് ആവി പൊങ്ങിവരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഒരു മനുഷ്യൻ ഇ

(1) New Inventions.

(2) Inventors.

ങ്ങനെ ചോദിച്ചതിന്റെ പരിണതഫലമാണല്ലോ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ആവിയന്ത്രങ്ങളും തീവണ്ടികളും തീക്കപ്പലുകളുമെല്ലാം. അതിനു മുൻപു ലക്ഷക്കണക്കിനു ജനങ്ങൾ ചായ തിളപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്; ആവി വരുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. "ഇതിനെ എങ്ങനെ എന്തിനു പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും" എന്ന ചിന്തിച്ചയാരുള്ള രാജൻറേ മാത്രം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല.

വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു ലോകത്തിന്റെ അവരോളനത്തിനും അവഗണനത്തിനും പാത്രീഭൂതനായിരുന്നു ഉപജ്ഞാതാവ്; എന്നാൽ അവൻ അധീഷ്ഠനായ സ്ഥാനം ഇന്ന് അവനു ലഭിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ആധുനികവ്യവസായങ്ങളെല്ലാംതന്നെ അവന്റെ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളിന്മേലാണ് കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഒരു അക്ഷിപ്രായം ശൂന്യശിംശസ്തയോ ആണ് ഉപജ്ഞാതാവ് എന്നു ലോകം ഒരു കാലത്തു പരിഹസിച്ചിരുന്നു. സാധാരണമനുഷ്യർ നിസ്സാരമായി തള്ളിക്കളയുന്ന സംഭവങ്ങളെയും വസ്തുക്കളെയും പറ്റി താല്പര്യത്തോടു കൂടി പഠിക്കുകയും, എട്ടു പരാജയങ്ങളുണ്ടായാലും അതിൽ മനസ്സമുക്കാരെ സ്ഥിരമാത്സാഹിയാായി ഉദ്ദിഷ്ടപ്രാപ്തിയുടെ വീണ്ടും വീണ്ടും പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അവൻ—ഉപജ്ഞാതാവ്—ഒരുതാനിരിക്കുകൻ എന്നതല്ലേ!

എന്തിനെ, അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനെ ആണ് "ഉപജ്ഞ" എന്നു പറയാവുന്നത്? "ഉപജ്ഞാ ജ്ഞാനമാത്രം സ്വാതന്ത്ര്യം" എന്നു് അമേരിക്കയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഇപ്പോഴുണ്ടാകുന്ന എല്ലാ ഉപജ്ഞകളെയും രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്ന അവകാശസ്ഥാപനാലയ(1)ത്തിൽ, ഉപജ്ഞയ്ക്കു്, "വിഷയവും ആനന്ദവും പ്രയോജനവുമ്പോലും" (2) ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള നിർദ്ദേശമുണ്ട്. "വിഷയ"മില്ലാത്ത ഉപജ്ഞയെപ്പറ്റി മറിന്തിക്കുക, സാമൂഹ്യമല്ല; അതായതു്, ഉപജ്ഞ എപ്പോഴും വ്യവസ്ഥിതം(3) ആയിരിക്കണമെന്നതും. അവിരാമമായ ചിന്തയുടെ ഫലമായല്ല ആനന്ദവും പ്രയോജനവുമ്പോലും കഴിഞ്ഞുപോകുന്ന ഉറക്കോളിന്ന എന്നാണ് ഉപജ്ഞയുടെ പരമം.

ഉപജ്ഞ എന്നതു് എന്തോ "പുതിയ" മനോഭാവം പലതും വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പത്തുകൊല്ലത്തിലൊരിക്കൽ പോലും ഒരു പുതിയ ആദ്യം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടുന്നതായി നാം കേൾക്കുന്നില്ല. "സൂര്യനു കീഴ് പുതിയതായി ഒന്നുമില്ല" എന്ന മൊല്ലു

(1) Patent Office. (2) Subject Matter, Novelty, and Utility.

(3) Definite.

പാഠാളം പഴക്കമുള്ളതാണല്ലോ. ഈ ആപ്തവാക്യത്തിൽ വളരെ സത്യമടങ്ങിയിട്ടുണ്ടുതാനും. ഇന്നു പുതുതായി തോന്നുന്ന കാര്യം, പഴയ ആശയങ്ങളുടെ അനുകരണമോ, പരിഷ്കരണമോ, സങ്കലനമോ മാത്രമാണെന്നുള്ളതാണ് പലപ്പോഴും പരമാർത്ഥം. ഇന്ന് ആർക്കും ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തതായ ഫാഷൻപേരതന്നെ ഉദാഹരണമായിട്ടുണ്ട്. പരിഷ്കാരമോയുടെ ആരംഭം മുതൽക്കേ മനുഷ്യൻ സ്വീകരിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളതാണ് ലേഖനവൃത്തി. എഴുതാൻ ഒരു ഉപകരണം അതിലേക്കു വണ്ടിവന്നു; ക്രമേണ അതു മക്കിയും പേനയുമായി. വളരെക്കാലങ്ങൾക്കുശേഷം ഇവ രണ്ടും ഒരുമിച്ചുചിതാൽ എളുപ്പമുണ്ടെന്നും, കേൾക്കുവാനും ഒരു വിദ്വാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. അങ്ങനെ നമ്മുടെ ഫാഷൻപേര ഉണ്ടായി.

ഈ നേട്ടത്തിൽ നാമിന്ന് അഭിമാനിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം വരുന്ന നമ്മുടെ പിൻഗാമികൾ നാം ഇത്രയല്ല മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നല്ലോ എന്നു നമ്മെ പരിഹസിക്കുകയില്ലെന്നു കണ്ടു! ഇനി, ആരോടിലും ഭാരം, മക്കി തീരുമ്പോൾ ശോണപ്രകാരം⁽¹⁾ വീഴുന്ന ഒരു ഫാഷൻപേര കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുക. ആയാൾ തന്നെതന്നെ പ്രയോജനവത്കരിച്ചു കൊണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനു തക്കമില്ല. പക്ഷേ, അവിടെ മരവികവസ്തുവിന്റെ, പേനയുടെ, കണ്ടുപിടിത്തം ഒരു പുതിയ സംഗാഹിയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ആദിമമനുഷ്യൻ എഴുതാൻ വിരൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നും, തലം ചേർത്തിട്ടപ്പോൾ ഒരു കോൽ (പാഠാളം) എടുത്തുപയോഗിച്ചുവെന്നും, അതിൽനിന്നു തുവലിന്റെ ഉപയോഗം മനസ്സിലാക്കിയെന്നും വരാവുന്നതാണ്. അപ്പോൾ പേനക്കാൽ ആദിമമനുഷ്യനെ പകർത്തുകമാത്രമാണല്ലോ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

"അവിരാമമായ ചിന്തയുടെ ശാസ്ത്രം" എന്നു് ഉപജ്ഞാസ്തു് അസ്വസ്ഥമായ ഒരു നിവ്വചനം നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. മറ്റാരുടേയും വിദ്യാഭ്യാസമായ ഉപജ്ഞാഭാവം പല പ്രാചീനാശയങ്ങളേയും നവീനമായ ചിലതുമാർ കൂട്ടിച്ചിണക്കുകമാത്രമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഭാരം ഒരു പുതിയ അച്ചടിയന്നും കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നിരിക്കട്ടെ. വാസ്തവത്തിൽ ആയാൾ എന്താണു് സാധിച്ചിരിക്കുന്നതു്? മറ്റാന്നേകം അച്ചടിയന്ത്രങ്ങളുപാദിച്ചുള്ള വിവിധാശയങ്ങൾ ഒരു പുതിയ അച്ചടിയായി കൂട്ടിച്ചിണക്കിയിരിക്കുന്നു!! സ്വന്തമുലച്ചിത്രം⁽²⁾ കണ്ടുപിടിച്ചയാൾ ചെച്ചിത്രത്തിന്റെയും സ്വന്തഗ്രാഹിത്വമുടേയും ത

(1) Real Light. (2) Talkie. (3) Gramophone.

തപങ്ങളെ സംയോജിപ്പിക്കുക മന്ത്രമല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളത് ആ കൂട്ടിയിണക്കലിൽ സ്വാഭാജനവും ചിത്രജനവും, സംഭാഷണജനവും ഭാഷാവിജ്ഞാജനവും, ഐക്യകാലിക[1]മാക്കിയതിലാണ് ആ കണ്ടുപിടിത്തത്തിലെ ആനന്ദം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഇതിൽനിന്ന് ഉപജ്ഞാതാക്കളുടെ പ്രയത്നമോ, തൽഫലമോ, നിസ്സാരമാണെന്ന് അർത്ഥമാകുന്നില്ല.

ഉപജ്ഞാത സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആനന്ദം പോലെതന്നെ പ്രധാനമായ ഒന്നാണ് പ്രയോജനവത്കരണം. നവീനങ്ങളായ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളിൽ താല്പര്യം കാണിക്കുന്ന പലർക്കും പ്രമാണം പാഠിക്കാണാവുന്നതും ഈ ഒരു കാര്യത്തിലാണ്. ചാർക്കൻഡോ[2] കഴുകുന്നതിലേക്ക് ഒരു വിദ്വാൻ വളരെ കൗശലമേറിയ ഒരു യന്ത്രം കണ്ടുപിടിക്കുകയുണ്ടായി; ആ യന്ത്രംമൂലം മിനിറ്റിൽ 20 ചാർക്കൻഡോ കഴുകുക സാധ്യമായിരുന്നു. പക്ഷേ, ചാർക്കൻഡോ യന്ത്രത്തിലെടുത്തുവരുന്നതിനു തന്നെ അഞ്ചുമിനിറ്റു വേണം. യന്ത്രത്തിൽ കഴുകുന്നതിൽ വേഗത്തിലും, കറങ്ങു ചെയലയിലും, ഒരു വേലക്കാലി അതു ചെയ്യുന്നതും അന്ത്രോപജ്ഞാതാവ് ഈ വസ്തുത വിസ്മയിച്ചുകൂടാത്തതും.

തന്നെ ഉദാഹരണത്തിനു കൂടാതെ എലിന്റെ കൊല്ലുന്നതിനു യന്ത്രജ്ഞന്മാരോടൊന്നും ഉപയോഗിക്കാറില്ല. കൂടാതെകണ്ടു തേങ്ങ ഉടയ്ക്കുകയും, യന്ത്രജ്ഞന്മാർക്കുകൊണ്ട് എലിന്റെ കൊല്ലുകയും ചെയ്യാമെന്നതിനു നൽകില്ല. പക്ഷേ അതിനേക്കാൾ നിസ്സാരങ്ങളും സാധാരണങ്ങളുമായ ഉപകരണങ്ങൾക്കുകൊണ്ട്, നിശ്ചയനാശപാലം, ആക്കോളംകൾ സാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാണ് നാം. കള്ളന്മാരെ ജേപ്പോട്ടിൽ താടിക്കുറുത്തീടലോ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട ഒരു യന്ത്രവിശേഷത്തിന്റെ കഥ വായിക്കു സുരണീയമാണ്. വളരെ നാലുജനം വിജയനേരം, സാധാരണ പണച്ചെലവിന്റേതും ഫലമാർജ്ജനം ആ യന്ത്രം കയ്യ് വാസ് എടുത്തിട്ടും അത് ഉറാനാപടന ഒരു സ്ഥനഗ്രാഹി, പട്ടികൾ കയ്യാണു മാറിയി സ്ഥാം പൂർണ്ണവിശ്വസന ഒരു സ്ഥനബലിയിട്ടു വായിച്ചുയടയ്ക്കും. ഇതു കയ്യാണു വിരട്ടിയോ പിടുകൻ പാഠിത പണിതന്നെ. പക്ഷേ, ഇതിൽ എല്ലാവരും ആദാ യകാലമല്ല പത്തോ ഇരുപതോ പട്ടികളെ വളർത്തുകയെന്നത്? ഈ കണ്ടുപിടിത്തം നിരപരാധമാണ് ആക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടുകിട്ടി അതിൽ അതുതപ്പെടാത്തതോ?

(1) Synchronise or timing together.

(2) Tumblers. (3) (Gramophone) Records.

ഉപജ്ഞ നൽകിയ നിവ്വേദനത്തിൽ നാം കശലഭനിൽനിന്നും കായ്ക പഠയിക്കുന്നതു മനഃപൂർവ്വമാണ്. എന്നിരുന്നാലും ഒരു പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തം കാണുമ്പോൾ, അതിന്റെ ഉപയോഗക്കു മുമ്പേക്കാൾ കശലഭത്തെപ്പറ്റിയാണ് പലരും ചിന്തിച്ചുപോകുക. ഭഗ്നമുള്ളതായ പല ഗ്രഹമാറ്റങ്ങളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിച്ച്, ഭൂവിൽ മരുതൊട്ടി വെള്ളത്തിൽ എലി ചെന്നു വീഴത്തക്ക എലിക്കണി കൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാൾ പ്രയാസനകരമാണു പൂച്ചകളെ വളർത്തുക എന്ന് അറിയാവുന്ന നാംതന്നെയാണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതും. ഒരു കണ്ടുപിടിത്തത്തിന്റെ ഓർക്കുയ്ക്കും അതിന്റെ കശലഭവത്വത്തിൽ അല്ല, പ്രയാസനവത്വത്തിലാണ്, അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത് എന്ന വസ്തുത വിസ്മയിക്കത്തക്കതല്ല.

മാലികതത്വങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മിക്ക ഉപജ്ഞകളും സുഖലിനങ്ങളാണെന്നു പറയാം. അയ്യപ്പപ്പാരിയുള്ള ഒരു സാമാന്യ ജ്ഞാനം ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ, 'ഇതിൽ പലതും അങ്ങനത്താക്കാമായിരുന്നല്ലോ' എന്ന് നമുക്കു തോന്നിയേക്കാം. നമുക്ക് ഉണ്ടാക്കാമായിരുന്ന: നാമും അയ്യപ്പപ്പാരി ചിന്തിക്കുകയും അവിരാമമായി തീരുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ!!

നവീനോപജ്ഞകളെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനം വിജ്ഞാനവും രസാവഹവുമാകുന്നു. നമുക്കിതു നിരൂപിപ്പിക്കത്തക്ക നിസ്സാരങ്ങളുമായിത്തോന്നുന്ന പല ഉപജ്ഞകളെയും ആരംഭിക്കാത്തു, പ്രാമാണികന്മാർപോലും വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ലാതെന്ന് അറിയുന്നതു രസകരമല്ലേ? വിമാനങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രഥമപരിജ്ഞങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നകാലത്തു, അന്നത്തെ പ്രസിദ്ധാര പല മാറ്റാന്മാരടയും അടിപ്രായം, സമാധാനകാലത്തും സമാകാലത്തും കണ്ടുപോയ ഉപയോഗശൂന്യമായ ഒരു കണ്ടുപിടിത്തമത്ര അതെന്നായിരുന്നു. അൻപതു കൊല്ലത്തിനു മുൻപുണ്ടായിരുന്ന അടിപ്രായമാണിതു; ഉപയോഗം കൂടിപ്പോയല്ലോ എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ നമുക്കു സങ്കടംതന്നെ. മണിക്കൂറിൽ 100 മൈൽ വേഗത്തിൽ പാക്കുക മനുഷ്യസാധ്യമല്ലെന്നും; അങ്ങനെ പാന്നാച്ചുണ്ടാകുന്ന കച്ചക്കുത്താൽതന്നെ ചൈമാനികൻ കാലധർമ്മം പ്രാപിക്കുമെന്നും, ദീർഘകാലം ചെയ്ത വിദഗ്ദ്ധന്മാരും ക്വാഡ്രന്റ് കൂടതൽ വേഗത്തിൽ പാക്കുവാൻ സന്ദർഭം ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടുള്ള ശ്വാസംമുട്ടലേ ഇന്നു ചൈമാനികന്മാർക്കുള്ളൂ!!

തീവണ്ടി ഏപ്പാടു സമുദയം തിട്തലാക്കണമെന്നു ബ്രിട്ടീഷ്

പാർലമെന്റിൽ രംഗം ശക്തിയായി വാദിച്ചിട്ട് ഒരു നൂറ്റാണ്ടു തികഞ്ഞിട്ടില്ല. ആവിഷ്കരണവും വളർച്ചയും വന്നിരുന്ന ഈ യന്ത്രരാജ്യ സമൂഹം കാഴ്ചയെന്ന ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ ആളുകളെ കാലപുരിഷം തയ്ക്കുമെന്നും, അതു കണ്ടു വിരോധം ഉണ്ടാകുന്ന വല്ല പശുവും യന്ത്രത്തിനിടയിൽപ്പെട്ടു നശിക്കുമെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേടി. നമ്മുടെ സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടത്ര തീവണ്ടിയില്ലാത്തതിനാൽ സമയം തെറ്റുമോ എന്നു മാത്രമേ നമുക്കിന്നു പേടിയിട്ടുള്ളൂ.

നാം സഭാ പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് എന്ന പരാമർശം ബോധ്യമാകുന്നതിനു നവീനതാപഞ്ചകങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനം സഹായിക്കുന്നതാണ്. അവയെപ്പറ്റി ആശങ്ക പുറപ്പെടുവിക്കുന്നവർ വേണ്ടത്ര ആത്മവിശ്വാസമില്ലാത്തവർ മാത്രമാണ്. ചില ഉപജ്ഞാതാക്കൾ മനുഷ്യരാശിയുടെ ജീവിതത്തിനനുയോജന സമീപപരിവർത്തനം വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിമാനം, ഫ്ലൈംഗിംഗ്, വിദ്യാഭ്യാസവിദ്യകളായ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ ദൂരെത്തന്നെ ഉല്ലാസാശയം, ആശയവിനിമയം ക്ഷണസാധ്യമാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പരസ്പരം അറിയുന്നതിനും പഠിക്കുന്നതിനുമുള്ള അസുഖമോയ ഒരു സമ്പർക്കമാണ് ഇതുമൂലം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ചില നവീനതാപഞ്ചകങ്ങൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു കൂടുതൽ നാശകാരികളായിരിക്കുന്നല്ലോ എന്നും ആക്ഷേപമുണ്ടാകാം. ശക്തിയാണ്; ഏറ്റവും നല്ലതാണ് ഏറ്റവും ദോഷം ചീയുന്നതു്. തകരാറു് ഉപകരണത്തിനല്ല, അതുപയോഗിക്കുന്നവന്റെ മനസ്സിനാണ്. മനുഷ്യനാണ് തന്നാകേണ്ടതു്. എന്നാൽ മാത്രമേ, ശുദ്ധജലം കുടിക്കുവാനാണ്, മുങ്ങിച്ചാകുവാനല്ല; തീ തണുപ്പു മാറ്റുവാനാണ്, പുരകത്തിക്കുവാനല്ല; വാദ്യ ശാസിക്കുവാനാണ്, വിജയം ക്രമണത്തിനല്ല; എന്നു ബോധ്യമാകേണ്ടതു്.

—എം. കെ. ജോസഫ്, നെടുങ്കുന്നം.

ശൈലി, സ്വായം, പഴഞ്ചൊല്ല്.

ചില പദങ്ങളോ വാചകങ്ങളോ പ്രയാഗ്ഗാമ്യം വഴിക്ക് വാച്യാർത്ഥത്തിൽ നിന്നും ഉപരിയായി ലക്ഷ്യമോ വ്യംഗ്യമോ ആയ കർമ്മത്തെ കൈക്കൊള്ളുന്നപക്ഷം, അവയെ ശൈലികൾ എന്നു പറയുന്നു. 'പറഞ്ഞു ശീലിച്ചവ' എന്നർത്ഥത്തിലായിരിക്കാം ഈ പദത്തിന്റെ ഉൽഭവം. 'ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ' എന്നത് ഒരു പുരാണകഥാപാത്രത്തിന്റെ പേരാണ്. എന്നാൽ 'അവൻ ഹരിശ്ചന്ദ്രനായിട്ടാണ് ജീവിക്കുന്നത്' എന്നു പറഞ്ഞാൽ, പുരാണപ്രതിപാദിതമായ ആ രാജാവായി വാങ്ങുന്നു എന്നു അർത്ഥമല്ല താനും മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ആ രാജാവിന്റെ സത്യനിഷ്ഠത പ്രസ്തുത പ്രയാഗം നമ്മെ കാർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. തദ്വചനം നിദിഷ്ഠപുരുഷൻ ഹരിശ്ചന്ദ്രനെപ്പോലെ സത്യത്തെ ആദരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ജീവിക്കുന്നത് എന്ന അർത്ഥം വരുകയും ശ്രോതാവും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ 'ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ' എന്ന വാക്കു 'സത്യനിഷ്ഠൻ' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞു ശീലിച്ചതുകൊണ്ട് ഇന്ന് അതൊരു ശൈലിയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

എല്ലാ പരിഷ്കൃതഭാവകളിലും ധാരാളം ശൈലികൾ നടപ്പുണ്ട്. ഇവയുടെ ഉൽഭവം പല തരത്തിലായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ ചില സംഭവങ്ങളായിരിക്കും ശൈലികൾക്കു നിദാനമായി നിൽക്കുന്നത്. കഴിയിൽ ചാടിക്ക, കടയാളത്തിൽ തലയിടുക, പുലിവാൽ പിടിക്ക മുതലായവ ഇതിനദാഹരണമാകുന്നു. പൂർണ്ണകന്യാരായ കേരളീയരുടെ കൃതമാശീലവും ഇതിൽനിന്നുമാനിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. അഴകിതരാവണൻ, സുഗ്രീവാണെ, ഹരിശ്ചന്ദ്രനാലുക, ഭഗീരഥപ്രയണം, നളപാകം മുതലായ ശൈലികൾ പുരാണപരിവർത്തനത്തിനും പൊട്ടിപ്പൊട്ടുവതമാണ്. കച്ചുകെട്ടുക, അരയും തലയും മുറുക്കുക, കരണം മറിയുക, കാമകളുവാൾ എന്നു തുടങ്ങിയവയൊക്കെ, ആയുധാത്മ്യവും കേരളത്തിൽ സാധാരണമായിരുന്ന ക്വാലത്തുണ്ടായവയാകാനേ വഴിയുള്ളു. ഗണപതിക്കു കുറിക്കുക, തലയിലെഴുത്തു്, കാപ്പു കെട്ടുക തൊക്കോട്ടു പോക, വടക്കുപുറത്തു കിടക്കുക, മുതലായവ സമുദായാചാരങ്ങളും മതവിശ്വാസങ്ങളും പാറിപ്പിടിച്ചു പൊട്ടിപ്പൊട്ടുവതമായിരിക്കണം. അളം ചവിട്ടുക, വിളക്കു വെക്കുക, മെനയുകെട്ടിക്ക, ചങ്കിലി പാടിക്കുക, ഫ്ലോകത്തിൽ കഴിക്കുക, തിരപ്പാപ്പാട് എന്നതുടങ്ങിയവയൊക്കെ, കഥകളിപ്രിയന്മാരുടെ സൃഷ്ടിയായിരിക്കും.

മെന്നു തീർച്ചയാക്കാം. ധനാശി പാട്ടുക, ചായം തേക്ക എന്നിങ്ങനെ അപൂർവ്വം ചില ശൈലികൾ കോളീയരുടെ കലാബോധത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്. വെച്ചുരളു പറമിടം മുതലായ വൃന്ദകളെ ചതുരംഗാഭിവിനോദങ്ങളുമായി പരിചയമുള്ളവരിൽ നിന്ന് ഉണ്ടായവയുമാകുന്നു. സന്ദർഭാവിതമായി പ്രയോഗിക്കുന്നപക്ഷം, ഭാഷയെ കൂടുതൽ ശക്തമാക്കിത്തീർന്നതിന് ഇവയെ ശൈലികൾക്കു കഴിയും.

ശൈലികളിൽ ചിലതു കാലാനുരണിത പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ രൂപം കൈക്കൊള്ളാറുണ്ട്. പാഞ്ച ശീലിച്ചവ ശൈലികളാകുന്നതു പോലെ, പഴകിയ ചൊല്ലുകൾ പഴഞ്ചൊല്ലുകളായിത്തീരുന്നു. രണ്ടിനും പഴക്കം അത്യാവശ്യമാണ്. കൂടുതൽ പഴകിയാൽ പഴഞ്ചൊല്ലുകളാകുമായിരിക്കാം. സാധനായ ഒരു ലേഖകൻ ഒരിക്കൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—“ചിലപ്പോൾ ശൈലികൾ വളരെക്കൂടെ പ്രചരിച്ചശേഷം, മൂത്തുണക്കി ഭാഷയിലെ കൊണ്ടുണ്ടായ പഴഞ്ചൊല്ലുകളായി പരിണമിക്കുന്നു. ശൈലികളും പഴമൊഴികളും തമ്മിലുള്ള മധ്യയുത്സാഹം ഈത്തപ്പഴവും കാരക്കച്ചം തമ്മിലുള്ളതാകുമായിരിക്കുന്നു. ഈത്തപ്പഴം ഒരു ഘട്ടത്തിൽ കാരക്കച്ചാകുന്നതുപോലെ ശൈലികൾ ഒരു പന്തനത്തിൽ മൂത്ത പഴമൊഴികളായിത്തീരുന്നു.” ലേഖകൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത ഉപമാനത്തിന് ഭാവിതും അല്പം പേരാകുമെന്നുണ്ടാകിലും, അദ്ദേഹം പറയുന്ന കാഴ്ചയിൽ ഗ്രാമ്യമായ അംശം വളരെ ഉണ്ടെന്നുണ്ടാകുന്നതു്. ശൈലികളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളും അവകാശവാദം ചെയ്യുന്ന പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ധാരാളമുണ്ട്. ആക്കാനുപമയിൽ കാണാതിട, കയ്യാലപ്പറഞ്ഞു തേങ്ങ, ഗുരിട്ട മീൻ പിടിക്ക, ഉണ്ട ചോറിൽ കല്ലിടുക, കിടത്തിലെ വിളക്കു്, മണൽകൊണ്ടു കുമ്പപിടിക്ക, അന്നനു വേണ്ടുന്ന വാളിനു നെന്തിടുക, എന്നു തുടങ്ങിയവ ഈ അവകാശവാദത്തിന്റെ പിടിയിൽ പട്ടു കഴിയുകയാണിപ്പോൾ. സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു ഹൈക്കോടതിയില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് ഇക്കാഴ്ചയിൽ അല്പീലില്ലാത്ത ഒരു തീരുമാനം അസാദ്ധ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

സംസ്കൃതത്തിൽ ‘ലോകീകത്വമങ്ങൾ’ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പ്രയോഗവിശേഷങ്ങളും വാസ്തവജാലോചിച്ചാൽ ഒരുവക ശൈലികൾ തന്നെയാണ്. പക്ഷെ, മലയാളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവയ്ക്കു പഴഞ്ചൊല്ലുകളോടാണ് അധികം അടുപ്പം. സംസ്കൃതത്തിലെ വളരെ ന്യായങ്ങൾ പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ പഴ

ഞ്ചൊല്ലുകളുടെ രൂപത്തിൽ കേളത്തിൽ നടപ്പിൽവന്നിട്ടുണ്ട്. കരുണ കണ്ണാടിപോലെ (അന്യദൃഷ്ടാന്ത്യാത്മം), ആനയും ആടും പോലെ (അജഗജാന്ത്യാത്മം), കരങ്ങിന്റെ കൈയിൽ മാല കിട്ടിയതുപോലെ (കവിമാലാന്ത്യാത്മം), കരുണാർ ആനയെക്കണ്ടുപോലെ (അന്യഹസ്തിാന്ത്യാത്മം), എലയു കാഞ്ഞ കിളിയെപ്പോലെ (ശുഭശാഖ്യാത്മം), പകൽ വിളക്കെന്നപോലെ (ദിവ്യാദീപാന്ത്യാത്മം), കീരിയും പാമ്പും പോലെ (നാഗനകലാന്ത്യാത്മം) കോടാലിക്കൈ കലത്തിനു നാരും (കലകരാന്ത്യാത്മം), ഉള്ളുകൈയിലെ നെല്ലിക്കുപോലെ (കരതലാമലകാന്ത്യാത്മം) എന്നു തുടങ്ങി അനവധി പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ഇതിലേക്ക് ഉദാഹരിക്കപ്പെടാം. ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ അപൂർവ്വം ചിലത് കരുണയെ നവീനങ്ങളാണെന്നു വന്നാൽത്തന്നെയും, പ്രാചീനതയെ സംബന്ധിച്ച സംശയത്തിനവകാരമാല്ലാത്തവയാണു പലതും. നല്ലവായ്ക്കന്ത്യാത്മം, സിംഹഭാഗന്ത്യാത്മം, വിഹഗവീര്യേണാന്ത്യാത്മം. എന്നിങ്ങനെ വിദേശഭാഷകളിൽനിന്നുപോലും പല ന്യായങ്ങളെ നാം സ്വീകരിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക്, സംസ്കൃതത്തിലെ ന്യായങ്ങൾ ഭാഷയിൽ പകർത്തിട്ടുള്ളതിൽ അതു സ്വാഭാവികം മാത്രമാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലെ ന്യായങ്ങളിലധികവും എന്തെങ്കിലും ചില സംഭവങ്ങളിൽ നിന്നു അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു രൂപമെടുത്തിട്ടുള്ളവയാണ്. സാമ്യമുപകരണമായ അലങ്കാരങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ—മിശ്രപ്പോഴും ഉപമാരൂപത്തിൽ—അവ പ്രയുക്തപ്പെടുന്നു എന്നുമുള്ളു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പശ്ചാത്തലത്തോടു കൂടിയ ചില പ്രമാണങ്ങൾ നമുക്കും സ്വന്തമായി ഇല്ലെന്നില്ല. വെളുത്തേക്കനെ മുതല പിടിച്ചുപോലെ, മയിലിറച്ചിയിന്ന അച്ചിയെപ്പോലെ, ചാലിയൻ തിരുമുല്ലാഴ്വെയച്ചുപോലെ, നമ്പാലകൻ്റെ അമ്മ കിണറ്റിൽ പോയപോലെ, എന്നു തുടങ്ങി അനവധി ന്യായങ്ങൾ കടുംബസ്വരൂപത്തെ നിലയിൽ നമുക്ക് അവകാശപ്പെടാവുന്നവയായിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ഇവയെ ന്യായങ്ങളായിട്ടല്ല, പഴഞ്ചൊല്ലുകളായിട്ടാണു കണക്കാക്കാവുന്നതു്. ഇവയെല്ലാം പിന്നിലായി സെക്കുണ്ടായ ചില കഥകളുണ്ടായിരിക്കാം. കണ്ടാണെണ്ണം ദുഷ്ടാന്തമായി പറയാം.

കുറിക്കൽ ഒരു മാംസഭക്ഷാതിയൻ ആരോ വളങ്ങിയ ഒരു മയിലിനെ ദോഷിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു പാകം ചെയ്യാനായി ഭാര്യയെ എല്പിച്ചു. കാര്യം അറിയുമായിരിക്കണമെന്നു പ്രാത്രികം പറഞ്ഞപ്പോഴുവെങ്കിലും ചെയ്തു. ഇറച്ചി പാകംചെയ്തു് ഇരുവരും ഭക്ഷിച്ചു. ഉണിന്നു മയിലിറച്ചി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള സംഗതി പുറത്തു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അവൾ ബുദ്ധിമുട്ടി. ദണ്ഡുവിതമാരെ കാണുമ്പോഴൊക്കെ പതി

കുതി മുതലായ പല അലങ്കാരങ്ങളും പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ ജീവനാഡി തായി തില്ലെന്നതു പലപ്പോഴും കാണാം.

അല്ലാത്ത പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ ഒരു സാമാന്യലക്ഷണമായിട്ടുമാത്രമേ സ്വീകരിക്കാൻ തീവൃത്തിയുള്ളൂ. ഈ നിരമത്തിന് അപവാദങ്ങളില്ലെന്നില്ല. "കോടിക്കോടി കോടികൊടുത്താൽ കാണിക്കൊടുത്ത ഫലം, കോടിക്കൊടുത്ത കാണിക്കൊടുത്താൽ കോടികൊടുത്ത ഫലം" എന്നും "ചോറുണ്ടാകുമ്പോൾ ചാരില്ല, ചോറുണ്ടാകുമ്പോൾ ചോരില്ല, രണ്ടുമുണ്ടാകുമ്പോൾ ഞാനില്ല" എന്നും ഉള്ള ചൊല്ലുകൾ അല്ലാത്തതല്ലെങ്കിലും നല്ല പഴഞ്ചൊല്ലുകളായിട്ടാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്.

ശൈലികളുടേതെന്നപോലെ പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ ഉത്ഭവചരിത്രവും സാധാരണമാണ്. സമുദായമാരും, മതവിശ്വാസം, പുരാണപരിചാരം, കർമ്മവൃത്തി, ആചാരക്രമം, കലാശാസ്ത്രം, വൈദ്യശാസ്ത്രം, ജ്യോതിഷം, മന്ത്രവാദം എന്നു തുടങ്ങി പലതും നമ്മുടെ പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ പിന്നിൽ മറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. "ശുദ്ധക വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച" എന്തെങ്കിലും ഒരുഭാവം ചിരകാലപരിവരംകൊണ്ടു മനസ്സിൽ ദൃഢമായി പതിച്ചുകയും അതു മുറഞ്ഞു വാക്കുകളിൽ പുറത്തുവരികയും പറഞ്ഞു പഴകി കാലക്രമത്തിൽ പഴഞ്ചൊല്ലായിത്തീരുകയുമാണു ചെയ്യുന്നത്. ചില ചരിത്രശകുലങ്ങളുടെ അനുമതത്തിനു വഴിതെളിക്കുന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ഇല്ലെന്നില്ല. പുഞ്ചപ്പാടത്തെ കളംപോലെ, എളിയിലെ വാരം മുതിരയിൽ റീതം, മകുമാസത്തിൽ മഴപെയ്യാൽ മലയാളം മുടിയും, കുംഭമാസത്തിൽ മഴപെയ്യാൽ കപ്പലുംതെല്ലു, മുണ്ടകുന്തട്ടു മുങ്ങണം വിരിപ്പു നട്ടുണക്കണം, എന്നിത്യാദി ചൊല്ലുകൾ കർമ്മനന്തരക ഭാവനയിൽ കൂമ്പടുത്തവയാണെന്നും ആമാണ് സമ്മതിക്കാത്തതു്? മർദ്ദിക്കുംപിള്ള വലിക്കും, നല്ലമെന്നു കൈക്കും, ഉറപ്പുപൻ വലിക്കു, ചക്രശാസം വലിക്കു, ഉപായംകൊണ്ടു കയ്യാതം ഹവക്കു, ഇതൊക്കെ വൈദ്യശാസ്ത്രവുമായി പരിചയമില്ലാത്തവരിൽ നിന്നുണ്ടായവയാകാൻ വഴിയില്ല. പെണ്മൂലം പുരപൊളിക്കും, ആണ്മൂലം അറവുക്കും, മകംപിന്ന മകു, ശൂകൃദശ, കണ്ടകശ്ശനി, എഴാമടം, നക്കളമെണ്ണിക്കുക മുതലായവയ്ക്കു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം സ്പഷ്ടമാണ്. ബലികഴിക്കും, ഉഴിഞ്ഞുവെക്കുക, കട്ടിപ്പാത്തൻ മുതലായവ മന്ത്രവാദികളുമായി തികഞ്ഞ ചാർച്ചയുള്ള പ്രയോഗങ്ങളാണല്ലോ. കരിശുകണ്ടു പിശാചിനെപ്പോലെ, ഭാണി കഴിക്കു മരില്ല കരിശു വരയ്ക്കുമരില്ല, ഇവ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വരവിനുശേഷവും, പട്ടാണിതൊട്ട ആനയെപ്പോലെ, കഴുത മക്കത്തുപോയാൽ റാജി വാകുമാ എന്നുതുടങ്ങിയവ മുമ്മുമ്മയുടെ വാവിനുശേഷവും ഉണ്ടാ

യവയാണെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. കൊടുക്കുകൊടുത്താൽ കല്ലർ
 കോടുപിടിക്കാം എന്ന ചൊല്ലു് ഏതോ ഒരു ചരിത്രസംഭവത്തെ സൂ-
 ചിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു തോന്നുന്നു. "പമ്പകടത്തുക" എന്ന പ്രയോ-
 ഗം ഉണ്ടായകാലത്തു് പമ്പാനദി ഏതോ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അതിർ-
 ത്തിയായിരുന്നു എന്താഹിക്കുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടോ? പർമ്മം പിടിച്ചു-
 ഉ കോയ അറിഞ്ഞില്ല എന്നതു് ഒരു പഴമൊഴിയാണെങ്കിൽ അതും
 ചരിത്രസ്മൃതിയായിരിക്കാനുവഴിയുള്ള പാകിപ്പനനു് പണ്ടുള്ള നല്ലതു്
 എന്ന ചൊല്ലാവട്ടെ; പാമ്പാക്കട വാവിനുശേഷം ഉണ്ടായതാണു്
 ല്ലോ. തിരഞ്ഞുനോക്കിയാൽ ഇതുപോലെ ഇനിയും പലതുകാണാം.

തെരലികളേയും ന്യായങ്ങളേയും പഴഞ്ചൊല്ലുകളേയും സമഗ്രമാ-
 യി ശേഖരിച്ച സൂക്ഷിച്ചുവെക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമാണ്. ഇവയിൽ
 പഴഞ്ചൊല്ലുകളെ സംബന്ധിച്ചുമാത്രമേ ഇങ്ങനെ ഒരു ശ്രമം നടന്നിട്ടു-
 ള്ളതായി കാണുന്നുള്ളൂ. അതുതന്നെ സമഗ്രമായിട്ടില്ല. വിദ്യാവിഹീന-
 പട്ടുകു്, ശൈശവം ഹരിതകീ, വാചക് കർമ്മാദികളായതേ, സംസ്കൃത-
 മോഹമുണ്ടാ ഭവതി, ചിദ്രൂപനത്ഥാ ബഹുലീഭവതി, യഥാ രാജാ-
 തഥാ പ്രഭാ, സംഹതി കർമ്മസാധികാ മുതലായ പല സംസ്കൃതപദ്യ-
 പാദങ്ങളെപ്പോലും പഴഞ്ചൊല്ലുകളായി ഗണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്ര-
 സിദ്ധീകരണമാണ് തദ്വിധമകരായി നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. ഭാഗ്യമ-
 ള്ളവനു ചൊറയും ചൊളിച്ചു കേറിവരും, സുഖമുണ്ടാകുക വെള്ളത്തി-
 ലിട്ട ഒരുല്ലങ്ങളുപോലെ, കളമെന്നോ കൊള്ളിക്കെന്നോ വല്ല വർത്തമാനവു-
 മുണ്ടോ? അതിന്നു എല്ലായിടത്തും അതി, രാജാവു് രാജ്യത്തിൽ മാത്രം
 രാജാവു്, സമ്പത്തു വർദ്ധിച്ചവനാൽ പുനരഭൻഡംഭത്തിൽ മുങ്ങാത്ത
 പൂതയനാക്കോ, ശപാതദിക്രിമന്ത രാജാ സ കിം നാശ്നാത്മ്യപാപ-
 മം, ലക്ഷ്മീപം മഹാശയ്യം നമുക്കും കിട്ടണം പണം, ചങ്ങവെയ്യ-
 ചാപ്പസ്സിനാൽ ഒരു മീൻ കിടച്ചിട്ടു, എന്തുകൊണ്ടി ഒരുവിധത്തിലും
 പഴഞ്ചൊല്ലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്താൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത അനവ-
 ധി വരികൾപോലും ആ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകാണുന്ന
 ണു്. ഇങ്ങനെയാക്കയാണെന്നകിലും പഴഞ്ചൊല്ലുകളെ സംബന്ധിച്ചിട-
 തെങ്കിലും ഒരു അകിത്തര കെട്ടിയുറപ്പിച്ചു ആ ഗ്രന്ഥകാരൻ നമുക്കു
 ധ്യനാത്തതെ അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണ്.

കഥാത്രപമായ എന്തെങ്കിലും പശ്ചാത്തലമുള്ള തെരലികളേയും
 ന്യായങ്ങളേയും പഴഞ്ചൊല്ലുകളേയും ആ കഥകളോടു കൂടിത്തന്നെ
 വിവരിച്ചുവന്നിട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണം ഉണ്ടാകാനു
 ിട്ടുവായം വളരെ പ്രയാസനകമായിരിക്കും.

DECREE AGAINST MINOR—*cond.*

Where a minor is properly a party to a suit, that is to say, if he is represented on the record by a guardian not disqualified from acting, the jurisdiction of the court to try and determine the cause as against the minor is completed and cannot be ousted on proof that the court did not follow the appropriate procedure for the appointment of the guardian as laid down in Order XXXII, Code of Civil Procedure, 1908. Where, however, the minor suffers the matter is different, and, as his instance, a decree against him in such action may be set aside. *Nadhasudam v. Jagendra*, (1944) 1 L. R. 22 Pat. ...

640

EJECTMENT—*transfers without title, whether can eject. See Central Provinces Tenancy Act, 1896, no. 1* ...

645

GOVERNMENT OF INDIA ACT, 1935—

1—sections 72, 100, 102. *See Restrictions and Detention Ordinance, 1944, no. 1* ...

678

2—sections 100, 102, 72. *See no. 1, supra* ...

678

3—sections 102, 100, 72. *See no. 1, supra* ...

678

LIMITATION ACT, 1908—

1—Articles 181, 182—*mortgage suit—preliminary decree—infertuous appeal—limitation for application for making decree final, whether commences from the date of appellate decree—dismissal of infertuous appeal, whether a decree—Code of Civil Procedure, 1908, section 2(2).*

The right to make an application for a final decree on a mortgage within the meaning of Article 181, Limitation Act, 1908, accrues on the date fixed by the preliminary decree, but if the preliminary decree is appealed from then the time begins to run from the date of the appellate court decree.

An order of dismissal of a mortgage appeal, on the ground that the memorandum of appeal was inadequately stamped, and that the deficiency was not made good within the time allowed, is a decree; and for the purposes of Article 182 of the Act the starting point of limitation is the date of such dismissal. *Goverdhan v. Mohan Nahu*, (1944) 1 L. R. 20 Pat. ...

654

2—Articles 182, 181. *See no. 1, supra* ...

656

ORDINANCES—

1944—III. *See Restrictions and Detention Ordinance, 1944* ...

676

PATNA HIGH COURT RULES, 1915—Chapter XI, rule 4, scope and effect of. See Court-fee Act, no. 2 ...

RESTRICTIONS AND DETENTION ORDINANCE, 1944—

1—whether validly promulgated—sections 6 and 10, whether void and inoperative—Court's power to interfere with detention orders, whether further curtailed—section 10, whether repeals section 491, Code of Criminal Procedure, 1898—Government of India Act, 1935, sections 72, 100 and 102.

The positive provision enabling the Governor-General to promulgate Ordinances is not that contained in sections 99 and 100 of the Constitution Act, 1935, but that contained in the earlier portion of section 72 itself, and the words "for the peace and good government of British India" there found have always been held to be words of the widest amplitude. It is true that in the earlier Government of India Acts this provision was not controlled or restricted by anything like the allocation of certain subjects exclusively to provincial legislatures, but so far as the scope of the expression is concerned, it must still continue to have the same wide meaning as before. The latter part of the section no doubt imports a limitation by reference to the powers of the Indian Legislature. So far as that limitation involves a restriction of the wide scope of the earlier words, the extent of the restriction must be ascertained and depends on the facts of the case.

